

Flacăra 10

Magazin ilustrat fondat în 1911 ● 84 pagini ● 14.800 lei ● anul 2000

SUPER CONCURS

Week-end la munte

SECRETELE IULIEI FRĂȚILĂ

ISTORIA INEDITĂ
A TRICOLORULUI

„MI-A TĂIAT GĂTUL,
DAR M-A VINDECAT
DE CANCER”



FLACĂRA OLIMPICĂ

OFERTA



Soş. Ştefan cel Mare 50 Sector 2 Bucureşti
Tel.: 210.68.28 / 210.68.29 Fax: 211.69.68
E-mail: sales@bluridge.eunet.ro

Blue Ridge International Computers

Atc Office

MILENIULUI



INTEL Celeron 433 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc HACKER

Intel PIII 500MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc gamer

INTEL Celeron 500 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA VOODOO III 2000 16MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Joystick Genius
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc Professional

INTEL PIII 550E MHz
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA Diamond Stealth III 32MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard BTC US 107K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Blue Ridge International Computers își rezervă dreptul
de a modifica prețurile fără o notificare prealabilă.
Oferta este valabilă în limita stocului disponibil.

PHILIPS

intel.

Western
Digital

Microsoft
System Builder

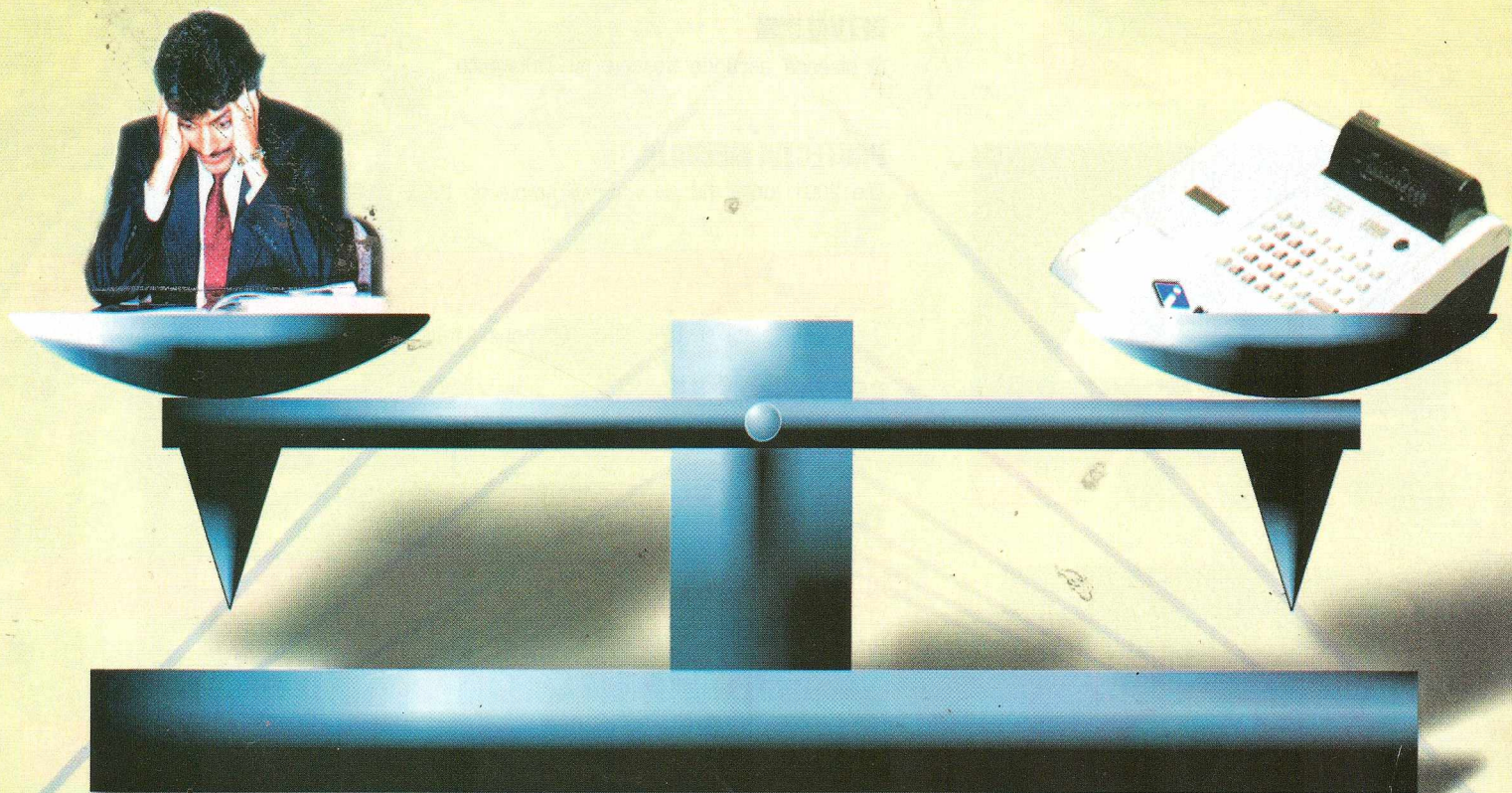
Atc



COMPUTERE CU PERSONALITATE



INTRAROM



INTRAROM S.A. SOCIETATE ROMÂNEASCĂ PRODUCĂTOARE DE ECHIPAMENTE ELECTRONICE ȘI DE TELECOMUNICAȚII

PRODUCĂTOR ȘI DISTRIBUTOR AUTORIZAT DE CASE ELECTRONICE
DE MARCAT FISCALE MODEL CR 703.

CR 703 este o casă de marcat fiscală destinată magazinelor mici și mijlocii,
la un preț minim, cu sertar de bani inclus.

Service propriu cu acoperire în toate județele țării, cu un stoc permanent de piese
de schimb, ce permite rezolvarea oricărei defecțiuni în maximum 24 de ore.

COMENZI:

TELEFON: 312.96.24, 312. 96.53
FAX: 312.97.33

HELP DESK:

TELEFON: 204.01.01
FAX: 204.01.03



6



16



35



76

Foto coperta 1 este realizată
pentru FLACĂRA de Dana IRIMIA

DOCUMENTAR

6

Trei culori cunosc pe lume

SPECTACOL POLITIC

10

Politicienii au treabă, să nu-i deranjăm

CRONICĂ MĂRUNTĂ

13

REPORTAJ

16

Satul scufundat

DEZVĂLUIRI

19

O biserică ascunde frescele lui Tattarescu

PROTECȚIA MEDIULUI

22

Din 2001 turiștii nu se vor mai umple de bube pe litoral

MEDICINĂ

26

„Mi-a tăiat gâtul și, uite, slavă Domnului, trăiesc!”

CALEA SUCCESULUI

29

„Numai o dictatură a legilor mai poate scoate țara din impas”

EXTERNE

32

SUPLIMENT SPECIAL FLACĂRA OLIMPICĂ – Sydney 2000

36

O ZI CU... IULIA FRĂȚILĂ

52

„Sunt prietenă bună cu dulciurile”

LOVE STORY

58

Marcela Motoș înțelege programul de „om nebun” al lui Cosmin Cernat

AMINTIRI

62

Mișu Fotino, la a treia și ultima căsătorie

CULTURA FĂRĂ FRONTIERE

68

PLASTICĂ

70

ARHIPELAGUL LITERELOR

71

MAȘINA DE SCRIS

72

TEATRU

74

Cariere vorbelor rușinoase

FILM

76

Gladiatorul
Fantasia 2000

MUZICĂ

79

HOROSCOP

81

DIVERTISMENT

82



Nu demult, în ziare au apărut concluziile unui studiu privind corupția la nivel internațional. Potrivit datelor din acest studiu, Finlanda, Danemarca, Noua Zeelandă și Suedia sunt cele mai „curate” țări. În clasamentul celor 90 de state luate în calcul, România ocupă un rușinos loc 68, după India și înainte de Zimbabwe.

HANOVRA ȘI SYDNEY

Desigur, Indexul de percepție a corupției pentru anul 2000 nu este un instrument oficial de măsurare a acestui flagel pe plan mondial. Dar datele din respectivul document vor influența, cu siguranță, atitudinea multor oameni de afaceri față de țara noastră și ne vor face de răs în ochii multor colegi de planetă. Iar pentru noi ar trebui să constituie un motiv de amărăciune și un serios semnal de alarmă.

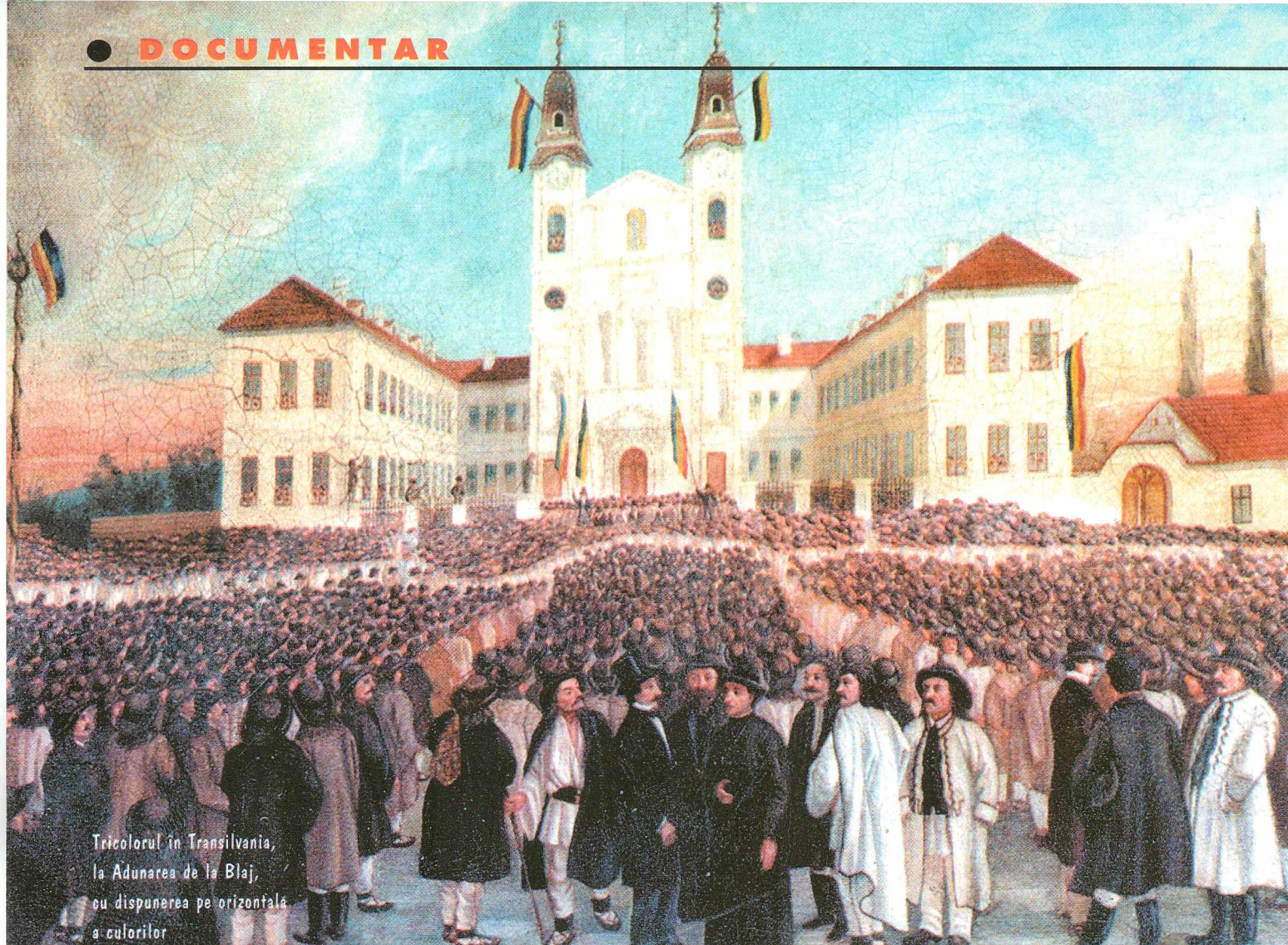
Și totuși, România nu este numai locul unde se derulează afaceri necurate pentru care nimeni – sau aproape nimeni – nu dă socoteală cuiva. Există domenii în care atingerea performanței nu poate fi mânăjită de pile, relații, înțelegeri obscure, manevrări de bani negri. În clipa în care, uneori, își fac simțită prezența, impos-tura e sancționată prompt, prin decăderea din ierarhie, ceea ce nu se întâmplă în cazul acumulării unei averi uriașe prin matrapazlăcuri.

La invitația Ministerului nostru de Externe, am făcut parte din delegația de ziariști români care a participat la Ziua României organizată în septembrie în cadrul Expoziției Mondiale de la Hanovra. Am avut astfel prilejul să reîntâlnesc ceva profund și de durată în structura poporului român: inteligență și har artistic.

Într-un decor simplu și de bun gust, o celebrare fără emfază a naturii, pavilionul nostru a găzduit întâlniri de neuitat cu mari instrumentiști și dirijori, unii cunoscuți pe toate meridianele globului, cu actori excepționali, cu arhitecți și designeri care ar putea constitui fala oricui, cu muzica unor compozitori de geniu. Și mi-am spus, văzând încântarea vizitatorilor germani sau de prin alte colțuri ale lumii: nu, nu-i totul pierdut, atâta vreme cât avem astfel de valori, trebuie doar să avem mai multă grijă de ele, să le prețuim mai mult, să le facem mai bine cunoscute.

De câteva zile s-a stins flacăra ultimei Olimpiade din acest mileniu. Din nou s-a vorbit despre România la superlativ, ea ocupând locul 11 în clasamentul pe medalii, de data asta înaintea Suediei, Finlandei, Danemarcei, Noii Zeelande... Și din nou m-am întrebat, când tricolorul nostru se înălța pe cel mai înalt catarg, de ce n-avem norocul să apară, în sfârșit, acei gospodari pricepuți și cu dragoste de țară, capabili să descătușeze uriașul izvor de talente în cele mai diverse domenii de activitate, să le acorde șansa de a se exprima în plenitudinea lor, astfel încât imaginea țării noastre să fie alta decât cea oferită de rușinosul top al corupției.

Sergiu Brion



Tricolorul în Transilvania,
la Adunarea de la Blaj,
cu dispunerea pe orizontală
a culorilor

Istoria inedită a drapelului național

„TREI CULORI CUNOSC PE LUME”

Text: VICTOR NIȚĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Hrisoavele domnitorilor români aveau un șnur împletit în trei fire vopsite în roșu, galben și albastru ● Steagul lui Tudor Vladimirescu și cele trei culori ale tricolorului ● Culorile tricolorului românesc au fost hotărâte de Înalta Poartă ● Primul tricolor a fost arborat la Paris, în 1848, de către studențimea română ● Primul decret al Guvernului Provizoriu stabilește culorile tricolorului românesc ● În Moldova anului 1848 arborarea tricolorului era socotită o infracțiune ● În Transilvania tricolorul era folosit pe post de legitimație de român ● Tricolorul devine steag național la 1863, în timpul lui Alexandru Ioan Cuza ● Steagurile regale, steagurile comuniste ● Tricolorul de azi este aidoma celui pe care studențimea română l-a arborat la Paris, în februarie, 1848



Steagul revoluției lui Tudor Vladimirescu

Faptul că un remarcabil pictor francez, pe numele său Jean Pierre Raymond, pregătește o amplă expoziție cu steagurile tuturor țărilor lumii, s-ar putea să fie doar o simplă știre de presă. Dar amănuntul că în atelierul său din Paris se află un singur steag, cel al României, s-ar putea să ne emoționeze. Și emoțiile cresc în intensitate atunci când aflăm că Jean Pierre Raymond este pur și simplu fascinat de cele trei culori care, zice-se că afirmă pictorul francez, sunt întruchiparea esențializată a curcubeului. Reîntorcându-ne la viitoarea expoziție, este de notat că ea va fi vernisată anul viitor, la Muzeul „Ludwig” din Viena, că va călători mai apoi prin toată Europa, inclusiv la București,

STEAGUL LUI TUDOR VLADIMIRESCU

și că punctul culminant va fi, probabil, la New York, la sediul ONU. În fine, ca să punem punct acestei introduceri, Jean Pierre Raymond și-a mărturisit dorința și rugămintea de a i se livra cât

mai multe amănunte despre istoria celor trei culori românești. Cu-atâta înfocare ne-a fost transmisă această doleanță, încât ni s-a înmuiat inima și am demarat în trombă o amplă documentare la capătul căreia am tras concluzia că datele obținute pot ostoi, cu vârf și îndesat, atât rugămintea pictorului francez, cât și interesul cititorilor noștri. Dar, până să începem înșiruirea celor mai importante momente din istoria tricolorului românesc, este cazul să-i mulțumim celui care ne-a pus la dispoziție un amplu documentar și a comentat cu lux de amănunte captivanta poveste a steagului nostru național. Este vorba de arheologul Cornel Andonie, muzeograf la Muzeul Militar Național.

Să începem, așadar, cu supoziția potrivit căreia chiar și steagul dacilor, acel cap de lup continuându-se cu o coadă de șarpe, conținea cele trei culori, capul fiind roșu, iar coada de șarpe fiind vop-

sită în galben și albastru. Dar pentru că este doar o supoziție, să trecem rapid peste acest crâmpoi de legendă și să notăm prima certitudine, adică faptul că șnurul peceti-

lor sau sigiliilor medievale era împletit în trei fire, iar firele erau de trei culori, respectiv roșu, galben și albastru. Era deci un obicei, un drept doar al Domnitorului și al boierilor săi, cei din Sfatul Domnesc, ca hrisoavele lor să fie întărite de o pecete cu un șnur anume. O altă certitudine este că steagul lui Tudor Vladimirescu avea ciucurii în aceleași trei culori. Iar dacă privim mai cu atenție acest steag vom putea lesne observa că dominante sunt aceleași străvechi trei culori. Despre acest steag, cu adevărat primul steag al norodului, așa cum reiese chiar și din strofa de la baza drapelului, s-ar putea vorbi mult și cu folos. Știm că steagul a fost cusut în 1821, la București, la Mănăstirea Antim, de către monahul

David, iar versurile sunt scrise de Gheorghe Lazăr.

Poate că din această cauză apare, în poziție centrală, Sfânta Treime, cu Iisus Hristos, Dumnezeu-Tatăl și Sfântul Duh deasupra lor, întruchipat printr-un porumbel alb. De-a stânga și de-a dreapta Sfintei Treimi sunt Sfântul Mucenic Teodor Tiron, patronul lui Tudor Vladimirescu, și Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, patronul Țării Românești. Un al doilea simbol al Țării Românești este legendarul corb cu cruce în cioc. De mare importanță sunt versurile înscrise pe acest steag: „Tot norodul românesc pre Tine Te proslăvesc/ Troiță de o ființă trimite-mi ajutorință/ Cu puterea Ta cea mare și brațul Tău cel tare/ Nădejde de dreptate acum să am și eu parte”. Este un steag care, confecționat într-o mănăstire, trebuia să le insuflă celor aflați sub el ideea că însăși Divinitatea este de partea lor.

PRIMUL TRICOLOR ROMÂNESC

Dar despre primul tricolor se poate vorbi abia în 1834, când domnitorul Alexandru Dimitrie Ghika solicită Înaltei Porți să aprobe simbolurile Țării Românești. La sugestiile Domnitorului, sau poate că la sfatul înțelepților săi, care poate că vor fi știut ei câte ceva despre șnururile pecetilor, cum că era răsucit din trei culori, Sultanul hotărăște ca steagul Oștirii din Țara Românească să aibă trei culori, adică roșu, galben și albastru, cu trei stele și o pasăre albastră în câmpul galben. Cu același prilej s-a aprobat și steagul pentru navele comerciale, în doar două culori, roșu și galben, cu cele trei stele și pasărea albastră. Domnitorul Alexandru Dimitrie Ghika aduce oareșcari modificări acestor prevederi



Primul tricolor regal, cu vultur neîncoronat
pe lance și cifrul regelui Carol I în colțurile drapelului

și împodobește pasărea cu o coroană, iar în cioc îi pune crucea creștină. Cât despre dispunerea celor trei culori, acestea erau, în plan orizontal, cu roșul sus, galbenul la mijloc și albastrul la bază. Mai mult ca sigur este faptul că lectura de-atunci a culorilor, de sus în jos, respectiv roșu, galben și albastru, se menține și acum, deși o lectură normală, de la stânga la dreapta, adică de la lance sau hampă ar trebui să fie albastru, galben, roșu.

Și iată-ne ajunși și în anul în care se nasc mai toate steagurile națiunilor europene, 1848, adică anul de foc al Europei. Atunci, în februarie 1848, alături de tricolorul revoluției franceze și alături de steagurile tuturor țărilor care aveau studenți la Paris, studențimea română arborează, în semn de solidaritate cu ideile revoluției franceze, tricolorul românesc.

Mai mult ca sigur că el semăna, ca dispunere a culorilor, cu cel francez, adică în plan vertical. În cinstea aceluia eveniment s-a hotărât acum câțiva ani ca Ziua Tricolorului să se serbeze în februarie. Propusă de actuala putere politică din România, adică de CDR, Ziua Tricolorului devansează Ziua Drape-

TRICOLORUL A FOST ARBORAT PENTRU PRIMA DATĂ LA PARIS, ÎN FEBRUARIE 1848

lului, propusă de PDSR în data de 26 iunie. După cum se vede, problema asta, a tricolorului, a ajuns subiect de dispută în Parlamentul României, care a împăcat și capra și varza votând ambele propuneri. Dar să vedem de ce PDSR a ales data de 26 iunie. A ales-o pentru că, la 26 iunie, 1848, Guvernul Provizoriu a hotărât, prin Decretul numărul 1, ca steagul



Steag regal din vremea lui Ferdinand, cu vultur încoronat pe lance și cu cifrul lui Ferdinand în colțuri

național al românilor să fie aidoma cu cel arborat de studențimea română la Paris, adică să aibă culorile roșu, galben și albastru. Dar s-a întâmplat ca dispunerea culorilor să fie atât orizontală, așa cum o vedem în celebrul steag al bonjuriștilor, cu lozinca Dreptate și Frăție înscrisă în câmpul galben, cât

și verticală, așa cum trebuie să arăta în original tricolorul afișat la Paris. Pentru a se sfârși cu confuziile, Guvernul Provizoriu mai dă un decret, cu numărul 252, la 25 iulie, și stabilește dispunerea în vertical a culorilor, inclusiv a nuanțelor, drept pentru care albastrul era și este un albastru închis, galbenul trebuia să fie unul pai, adică foarte deschis, dar a ajuns un galben

crom, iar roșul, dintr-unul stabilit a fi roșu carmin, a ajuns un roșu permanent, nuanțe care, deviate de la decret, au rămas în vigoare până azi. De precizat că, în perioada revoluției de la 1848, în Moldova era interzisă afișarea tricolorului și a oricăror alte simboluri legate de revoluție sau de tricolor. Un alt amănunt este acela că în Transilvania tricolorul a fost menținut până în epoca Marii Uniri în dispunere orizontală și era când afișat în văzul autorităților austro-ungare, când purtat în mare taină. Se spune că românii îl purtau ca pe un fel de legitimație, cele trei culori fiind cusute în căptușeala hainelor, a surtucelor, în buzunarul de la piept. Mai mult, casele românilor erau vopsite la bază în albastru, pereții erau văruiți într-o evidentă nuanță de galben, iar tocurile ferestrelor și florile din pervaz,



Steag militar de dinaintea Marii Uniri



Stema României după Marea Unire

în general mușcate, dădeau nuanța de roșu, astfel că și în acest mod se afișa tricolorul românesc. Dar să ne întoarcem la perioada pașop-

în gheare. Pe pieptul acvilei sunt stemele Moldovei și ale Țării Românești, respectiv bourul și corbul cruciat, iar sub acvila mare se afla o

TRICOLORUL LUI CUZA

tistă care a impus pentru o bună bucată de vreme tricolorul revoluționar. Terminându-se revoluția, reapar steagurile domnești, de dinainte, tricolorul menținându-se, dar numai în plan orizontal, doar ca steag al Oștirii.

Abia după războiul din Crimeea, prin Convenția de la Paris, României, respectiv Principatelor Unite, i se permite să arboreze ca steag național tricolorul de la 1848. Astfel, domnitorul Alexandru Ioan Cuza schimbă radical steagul Oștirii în 1863, când în câmpul galben apare o acvilă cu aripile larg deschise și cu un sceptru și un paloș

eșarfă pe care era scris „Honor et Patria”. În același an, apar și drapelele marilor unități și corpuri militare, asemănătoare marelui steag al Oștirii, deosebindu-se de acesta doar prin faptul că pe drapele erau înscrise numele unităților și denumirea corpurilor de armată.

Steagurile regale apar la 1874 și sunt mult asemănătoare steagurilor din timpul lui Cuza. Principala modificare este că în câmpul galben apar doi lei care susțin un scut coronat. Scutul este împărțit sau cartelat în patru sectoare cu stemele provinciilor de-atunci ale Principa-

telor Unite. Acvilei muntene și bourului moldav li se adaugă Leul Olteniei, care iese pe trei sferturi dintr-o coroană, și cei doi delfini afrontați, cu capul în jos, reprezentând Bugeacul. Peste aceste steme, în centru apare un alt scut, foarte mic, împărțit în patru, având culorile Casei de Hohenzollern, alb și negru. Sub toate aceste elemente se afla o eșarfă cu deviza lui Carol I, „Nihil sine Deo”, iar în colțurile

supra a șapte turnuri de cetate. Ultimul steag regal este cel al lui Mihai I, apărut în 1940 și care va fi înlocuit în 1948, când în câmpul galben al tricolorului a fost plasată stema comunistă a României, devenită Republica Populară Română, cu â din i. Aceeași stemă, dar cu un alt înscris, Republica Socialistă România, de astă dată cu â din a, apare în 1965. Tricolorul românesc își vine în fire, ca să zicem așa, în 1989, când ste-

STEAGURILE REGALE

drapelului putea fi zărită monograma lui Carol I compusă din două litere C înfrățite și cu o coroană deasupra lor. În 1923 apare steagul lui Ferdinand, steagul Marii Uniri. Celor patru provincii românești din stema lui Carol I li se mai adaugă un simbol, cel al Transilvaniei, reprezentată printr-o acvilă cruciată dea-

ma comunistă din câmpul galben este smulsă în focul evenimentelor din 22 Decembrie, 1989. Se revine mai apoi la tricolorul românesc adevărat, cel pe care studențimea română l-a arborat la Paris, în 1848, așa cum arată azi, fără nici o stemă, steagul național oficial al României.

POLITICIENII AU TREABĂ, SĂ NU-I DERANJĂM

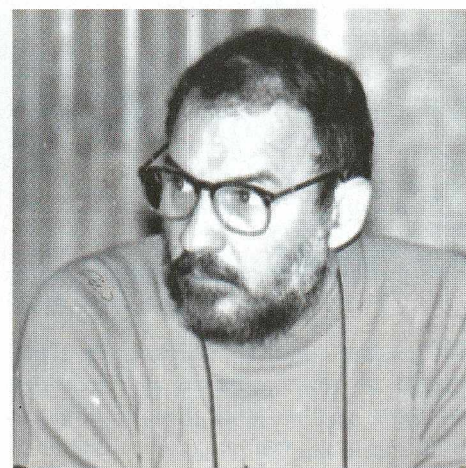
Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și ROMPRES ■

La o privire superficială, ceea ce s-a întâmplat în ultima lună pe scena politică românească are legătură cu orice în afară de conducerea țării (fără a mai lua în discuție încotro ar fi ea condusă). Alianțe, tatonări, supărări, acuzații, rapoarte, abandonuri, frecuşuri — dar nimic despre economie, societate, proiecte concrete, realizări palpabile. Nimic despre noi.

Politicienii au niște probleme între ei — n-au treabă cu noi. Asta, cum spuneam, la o privire superficială. La o privire mai atentă, e chiar așa.

„JOS NOI!”

În această simpatcă perioadă preelectorală au dat în clocot nu doar obișnuitele încăierări între politicieni, ci și relațiile acestora cu presa, respectiv cu sindicatele. În vreme ce mai toate partidele (inclusiv altădată anchilozatul PDSR, obsedat de „o anumită parte a presei”) au anunțat public că se vor da bine cu ziaristii, Cristian Burci, directorul Prima TV, provoacă vii



În vreme ce Matei Brătianu (dreapta) se pregătește să strige „Jos eu!”, Pavel Todoran (stânga) se retrage elegant

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

07.09. A fost ucis cu lovituri de cuțit Virgil Săhleanu, liderul Sindicatului Liber de la TEPRO Iași.

08.09. Blocadă pe Dunăre; armatorii încearcă astfel să-i sensibilizeze pe guvernanți în legătură cu problemele navigației pe fluviu ● Alexandru Ciocâlteu a fost revocat din funcția de președinte al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate ● Poliția a reținut doi suspecți în cazul asasinării lui Virgil Săhleanu.

09–10.09. Zeci de mii de ieșeni au participat la înmormântarea lui Virgil Săhleanu, liderul sindical de la TEPRO ● Gyorgy Frunda intră în cursa pentru Cotroceni.

11.09. Au fost arestate șapte persoane implicate în uciderea lui Virgil Săhleanu; directorul de la TEPRO este arestat pentru instigare la crimă ● AVAB a organizat licitație publică pentru vânzarea creanțelor deținute de GCP, Intercontinental, Curierul Național și Institutul Român de Investiții ● Salariile personalului din organele autorității judecătorești s-au triplat.

12.09. Seniorii din PNȚCD se retrag din viața politică activă ● Firmelor de protecție și pază li se vor cere avize

de la instituțiile responsabile cu siguranța națională ● Guvernul olandez a finanțat un raport cu titlul: „Pentru o Românie mai homosexuală”.

13.09. Benzinăriile particulare scumpesc benzina și motora.

14.09. Lucian Albu, noul ministru al Muncii, a depus jurământul ● CNA a decis ca, după 15 ianuarie 2001, emisiunile Bingo să fie difuzate numai după orele 22,00 ● Cărțile de alegător vor costa 33 de miliarde de lei ● Guvernul a schimbat modul de calcul al pensiilor.

15.09. La Sydney a avut loc ceremonia deschiderii Jocurilor Olimpice ● Al doilea halterofil român a fost depistat pozitiv la controlul antidoping ● A decedat Lazăr Baroga, secretarul general al Federației Române de Haltere.

16–17.09. Chris de Burgh a concertat în București ● Hanul „Maramureș” din Capitală a ars din temelii ● Un taximetrist a fost ucis în pădurea Pustnicu ● În cadrul unei conferințe internaționale organizată la Bruxelles, România a fost acuzată de rasism din pricina situației rromilor ● Înotătoarea Beatrice Cășlaru a adus României prima medalie olimpică ● Echipa de haltere a României a fost exclusă de la Jocurile de la

emoții declarând că postul e supus presiunilor Puterii, nominalizându-i pe Cătălin Harnagea și Dorin Marian. Prompt, Marian anunță că-l dă în judecată. La fel de prompt, Burci retractează — asta da curaj! (ori toată chestia n-a fost decât o subtilă publicitate a postului?).

Între timp, Blocul Național Sindical și-a nuanțat susținerea partidului lui Ion Iliescu, punând, cică, niște condiții. Mai mult, Matei Brătianu a declarat că eventualii viitori parlamentari sindicaliști pedeseriști, dacă va fi cazul, „vor ieși în stradă să strige“. Ce? N-a precizat. Probabil „Jos noi!“

Oricum ai lua-o, ideea sindicaliștilor parlamentari (ori chiar consilieri locali) este o contradicție în termeni: demnitarii reprezintă puterea, iar sindicatele există pentru a se lupta cu puterea. Negocierile preelectorale între sindicate și partide au sens doar cât timp se învârt în jurul principiului „Dacă veți fi la putere și veți lua cutare măsuri, noi, sindicatele, n-o să ieșim în stradă“. Restul e

balcanism (deși, în paranteză fie spus, o recentă vizită în Turcia m-a făcut să cred că numai noi, românii, mai suntem balcanici).

Mult mai elegant, Pavel Todoran a renunțat să mai candideze la președinția CNSLR-Frăția, precizând că nu o face pentru un fotoliu parlamentar ci, pur și simplu, pentru că i-a ajuns. Todoran se înscrie astfel într-o foarte scurtă listă de români care au avut simțul măsurii, retrăgându-se la timp din competiție.

Lăudabilă și poziția liderilor CNS Cartel Alfa, care au anunțat că nu vor candida pe nici o listă, sfătuindu-i pe sindicaliști să voteze după cum le dictează conștiința.

În rest — bătălie mare, totul de vânzare.

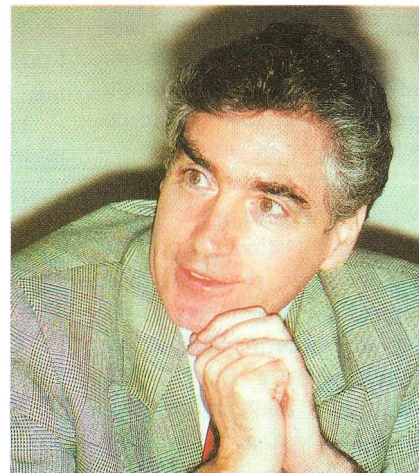
SA NE DESPĂRTIM DE TRECUT ACUZÂND

La peste zece ani de la revoluția care le-a unit destinele, Petre Roman l-a atacat pe Ion Iliescu mai tranșant ca oricând: „Nu putem să uităm că prima sa reacție în

primele momente ale Revoluției, când a apărut în după-amiaza zilei de 22 decembrie, a fost: «Cuplul Ceaușescu a confiscat Partidul Comunist Român.» Ca și când problema era să redobândim PCR!“ Dincolo de justetea observației, vă rog să remarcați subtilitatea precizării momentului intrării în scenă a lui Iliescu (după căderea cuplului Ceaușescu) și cât de draguț sună „a apărut...“

Din nefericire, comentariile lui Petre Roman nu sunt doar incomplete, ci și foarte, foarte tardive. Despre Iliescu, liderul PD trebuia să spună mult mai multe și mult mai devreme, dar bag seama că îl reține ceva.

Nu numai Roman, însă, încearcă să se despartă de trecut acuzând, ci o mulțime de politicieni „plecați de-acasă“, atât cei din categoria păsărilor migratoare, cât și cei care, după ce trântesc ușa, devin brusc „independenți“.



Petre Roman l-a descoperit pe adevăratul Ion Iliescu, dar misterele revoluției rămân acoperite

denți“. Cu rare excepții (Remeș, de pildă), ei se pun în situația penibilă de a face declarații fulminante împotriva partidului care, cu o zi înainte de plecarea lor, era cel mai bun partid din lume.

Pe lista „plecați“ s-a înscris recent, în mod surprinzător, și celebrul senator Gheorghe Dumitrașcu. Istoricul fără cravată a părăsit brusc PDSR, acuzând faptul că filialele locale au devenit afaceri pentru agenții economice locale, în vreme ce Ion Iliescu ar fi... izolat. Of!,

Sydney ● Valeriu Sterian a murit la Spitalul Fundeni ● A părăsit această lume poetul Ioan Alexandru.

18.09. Claudia Schiffer face o scurtă vizită în țara noastră ● Diana Mocanu a obținut medalia de aur la proba de 100 metri spate ● Mugur Isărescu a confirmat faptul că va intra în cursa pentru Cotroceni.

19.09. Echipa feminină de gimnastică a României a cucerit medalia de aur la Sydney ● Investitorii FNI au organizat un miting de protest în Piața Victoriei ● Salariații de la TEPRO au ieșit din nou în stradă ● S-a scumpit benzina ● Păruială între logodnica lui Lis și fosta lui nevastă.

20.09. Cehul Frantisek Priplata, reprezentant al firmei „Zelezarny Veseli“ a fost prins la punctul de frontieră Borș ● Cristian Burci, directorul postului Prima TV și Alexandru Bittner i-au acuzat de șantaj pe Cătălin Harnagea și Dorin Marian ● Andrei Svoronos a fost destituit din funcția de guvernator al Administrației Rezervației Biosferei Delta Dunării.

21.09. La Olimpiada de la Sydney, gimnastele din România au cucerit medaliile de aur, argint și bronz, la individual compus ● Noul campion olimpic la sabie este românul

Mihai Covaliu ● Cehul Frantisek Priplata a fost arestat pentru cinci zile ● Doi marinari români au murit asfixiați la bordul navei „Tomis Wave“ ● Publicistul Șerban Madgearu este noul președinte al CNA.

22.09. Diana Mocanu a câștigat cea de-a doua medalie de aur la Sydney ● Situația din sistemul sanitar se acutizează ca urmare a blocării, de către Ministerul Finanțelor, a peste 5.000 de miliarde de lei din fondul asigurărilor de sănătate.

23–24.09. România a mai cucerit patru medalii de aur și două de argint la Olimpiada de la Sydney ● S-a stins din viață scriitorul Costache Olăreanu ● Furtună pe Marea Neagră; porturile maritime au fost închise ● Restricții pentru români la granița cu Iugoslavia, cu ocazia alegerilor din țara vecină ● La Rovinari, unsprezece oameni fac greva foamei pe acoperișul unui bloc.

25.09. Gabriela Szabo a cucerit titlul olimpic la 5.000 de metri ● Andreea Răducan este suspectată de dopaj ● Comisia medicală a C.I.O. a propus retragerea medaliei de aur a gimnastei noastre la individual compus ● Universitatea Ecologică din București se află în centrul scandalului cu diplomele măsluite ● Dolarul a trecut de 24.000 lei ● Adunarea

faza asta cu președintele care e bun și drept, dar e izolat, nu știe realitatea din teritoriu etc. n-am mai auzit-o oare cu ceva decenii în urmă?

Culmea e alta: programul politic al PDSR, prezentat la Consiliul Național, a fost aspru criticat, pe motiv că e format din generalități și nu cuprinde soluții practice, de către... Marțian Dan! Cele două ieșiri din rând – poate și altele – l-au obligat pe Iliescu să precizeze că în partid nu există disensiuni, ci doar schimburi de idei. V vorba regretatului Toma Caragiu: „Am schimbat câteva idei cu șeful, până m-a schimbat cu serviciul – c-așa-i în tenis“.

LISTE, LISTUȚE, LISTIȘOARE

Principala ocupație a zilei rămâne însă redactarea listelor. Varujan Vosganian s-a așezat pe primul loc al CDR 2000 pentru senatorii bucureșteni, ceea ce este spre lauda liderului UFD, dar, în același timp, spune multe despre situația în care a

ajuns PNȚCD, pe care Corneliu Coposu cu greu l-ar mai recunoaște.

Din toate părțile curg liste, iar calculele locurilor eligibile sunt atât de riguroase încât nu mai e limpede de ce se mai țin alegeri.

Față de agitația listelor, restul nu mai contează. Raportul Comisiei parlamentare asupra FNI a stârnit noi animozități, avatarurile sportivilor români la ultima Olimpiadă a mileniului a dat prilej demnitarilor să-și manifeste patriotismul, oficialii FMI au venit și-au plecat, dar toate acestea s-au petrecut în umbra apropiatei campanii. Între altele, suntem totuși în plină sesiune parlamentară — vă propun un test: puteți preciza ce legi au fost adoptate ori măcar discutate în prima lună?

Ar mai fi ceva: din concertul politic a dispărut aproape cu totul vocea de altistă a lui Corneliu Vadim Tudor. Cred că nu sunt decât două variante: ori s-a speriat de ceva, ori pregătește ceva. Varianta că s-ar fi decis să-și



După alegeri...

tempezeze agitația nu poate fi Dar, spre totală surpriză a luată în serios. clasei politice, vine și iarna...

Și, uite-așa, vin alegerile.

Parlamentară a Consiliului Europei cere țării noastre reformularea articolului 200 privind homosexualitatea ● Grevă generală în unitățile sanitare din Cluj ● Parlamentarii au aprobat cheltuirea sumei de 1.800.000.000 lei pentru dotări suplimentare la bufetul de la Palatul Parlamentului.

26.09. C.I.O. a retras Andreei Răducan medalia de aur; aceasta este acordată Simonei Amânar, cea de argint Mariei Olaru, bronzul revenind unei gimnaste din China ● Medicul Ioachim Oană, cel care i-a administrat Andreei Răducan medicamentul incriminat, este sancționat ● În diferite localități se organizează acțiuni de simpatie pentru gimnasta Andreea Răducan ● S-a prăbușit telecabina de la Bușteni, de la 30 de metri înălțime, cu ocazia unei revizii ● Au fost suspendați rectorii de la UMF Iași și Universitatea Ecologică.

27.09. Acuzată că s-a dopat cu nandrolon, Mihaelei Melinte i s-a interzis participarea la Olimpiadă ● Cazul Andreei Răducan a fost adus în fața Tribunalului de Arbitraj Sportiv ● Scandalul FNI a ajuns în dezbaterile Parlamentului; pe coridor, grupuri de păgubiți i-au luat cu asalt pe parlamentari.

28.09. Ion Țiriac și Cristian Gațu au anunțat că își vor da demisia din C.O.R. ● Tribunalul sportiv nu a rezolvat nici cazul Mihaelei Melinte ● Bijuterii din România îi confecționează Andreei Răducan o medalie de aur unicat ● În cazul FNI, Parlamentul a aruncat răspunderea asupra Guvernului ● Dorin Marian a demisionat de la Cotroceni și va candida pe listele PNȚCD ● 3.560 de arădeni au cerut debranșarea de la rețeaua de termoficare.

29.09. Românii au câștigat două medalii de aur și două de argint la Olimpiada Internațională de Informatică ● Guvernul a introdus monopolul de stat asupra producerii și comercializării alcoolului ● Scandalul diplomelor false se amplifică ● MTS va primi o suplimentare de 32 de miliarde de lei.

30.09.-01.10. Primire triumfală la București pentru olimpici ● România ocupă locul 11 în lume, cu 26 de medalii cucerite la Sydney ● Iliescu este chemat în judecată la Paris ● Președintele Constantinescu l-a felicitat pe Kostunița pentru victoria în alegeri.

MIRACOLELE DIN FOTĂCHEȘTI



La Fotăchești, un cartier mărginaș al orașului Videle, există o biserică unde în fiecare vineri noaptea sute de credincioși se înghesuie să asculte până în zori miezonoptica părintelui Marian Ene. Despre acest preot se spune că citește direct în sufletul celui din fața sa și că rugăciunile sale de dezlegare, de blestem, de vrăjitorie și de alte răutăți încă și mai mari îi apără pe oameni îm-

potriva forțelor malefice.

Până în urmă cu câțiva ani preocupările religioase ale localnicilor se rezumau la o slujbă ținută în grabă, timp de jumătate de oră, în duminicile în care își făcea timp câte un preot din altă parohie să dea o fugă până aici. Mai mult, biserica se transformase în distilerie. Acum, biserica din Fotăchești este o adevărată bijuterie, adăpostind chiar și o cutiuță de argint în

care se află moaștele a șase sfinți precum și o părticică din lemnul Crucii Mântuitorului.

O întrebare justificată ar fi următoarea: „Cine se trezește în crucea nopții pentru a participa la o banală slujbă de cartier?” Mirarea i s-ar transforma însă în uimire când ar constata că, în timpul miezonopticii, micuța clădire de cult devine neîncăpătoare. Oamenii vin aici la miezonoptică într-un fel de pelerinaj straniu. Dealul bisericii începe să se umple în a cincea zi a săptămânii cu creștinii veniți din multe colțuri ale Munteniei. Dar cei mai mulți participanți la slujba de noapte sunt bucureștenii. În majoritate ei sosesc aici cu trenul care pleacă din Gara Basarab către Roșiori de Vede la ora 19,30. Lumea

coboară în jurul orei 20,40 în gara orașului și până la Fotăchești oamenii parcurg cei câțiva kilometri ca într-un început de procesiune. Ceferiștii s-au obișnuit cu mulțimea ce umple trenul de vineri noaptea și au numit această garnitură „trenul părintelui Marian”.

Unic, după știința noastră, în peisajul parohial românesc, Marian Ene ne-a împărtășit cea mai mare dorință a vieții sale:

„Sunt atât de legat cu dragoste de Dumnezeu încât îmi știu și anul morții. Eu cred că voi închide ochii în 2007. Dorința mea cea mai mare este să înalț o bisericuță, cât de mică și de modestă ar fi, și să mă înmormântez în ea.”

Ciprian Enea

CONCURS

STING

**sponsorul
concursului**

București

Tel/Fax: 01/224.38.24

Pitești

Tel/Fax: 048/211.850

Târgoviște

Tel/Fax: 045/213.939

- **STING** – turism în Piatra Craiului (oferă reduceri importante pentru grupuri organizate)
- **STING** – stingătoare de incendiu (comercializare și service) accesorii și consultanță P.S.I

CABANA GURA RÂULUI – STING

- 750 m altitudine –
- Masivul Piatra Craiului
- acces auto
- restaurant, bar, terasă
- cazare în camere cu 2 și 4 paturi (apă caldă)

– Rezervări la 094.332.993 / 094.337.936



Week-end pentru două persoane la Cabana Gura Râului Masivul Piatra Craiului

Amplasată la baza Masivului Piatra Craiului
– este locul ideal pentru odihnă,
recreere și drumeție.

MARELE PREMIU – Revelion 2001 pentru două persoane la Cabana Gura Râului.

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe
adresa redacției: București, Piața Presei nr. 1,
cod 71341, sect. 1 Câștigătorul va fi desemnat
prin tragere la sorți.

Toate taloanele de concurs vor participa la
tragerea la sorți pentru marele premiu
din luna decembrie.

Data limită de trimitere a răspunsurilor
dumneavoastră este **1 noiembrie 2000**,
data poștei.

STING



- București, Piața Presei Libere 1A, Tel./Fax: 01.224.38.24; 094.337.936
- Târgoviște: Tel./Fax: 045/213.939
- Pitești: Tel./Fax: 048/211.850



- Comercializează o gamă largă de **stingătoare de incendiu**
- Unic distribuitor pentru România al firmei **GLORIA WERKE** - lider european al fabricării **stingătoarelor de incendiu**
- Verificări, reparări și reîncărcări pentru toate tipurile de **stingătoare de incendiu**
- Ignifugarea suprafețelor din material textil și lemnos
- Consultanță P.S.I.



DOUBLE T

Turism & Transport

București, Calea Victoriei nr. 2, sector 3
Tel: +40 - 1 - 313.36.42; Fax: +40 - 1 - 315.81.66

**TRANSPORT INTERNATIONAL
DE CALATORI PRIN CURSE REGULATE
CU AUTOCARE 4*.**

**LA CERERE CURSE OCAZIONALE
IN ORICE DIRECTIE**

**GERMANIA
AUSTRIA
ELVETIA
ITALIA
FRANTA**

In curand Spania - Portugalia

CONFORT, SIGURANTA, PROMPTITUDINE.



Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 9 sunt:

- Concurs „O istorie...” - NICU BARNA -
Str. Eroilor nr. 54, Bl. 118, Sc. C, Ap. 6, Suceava, 5.800
- Concurs Sting - VASILE RUSU - B-dul Brâncuși
nr. 194, Bl. E2, Ap. 28, Cluj Napoca, 3.400
- Concurs Nemira - IOZEFINA SEEMANN -
Str. Poligonului Bl. C3, Ap. 5, Alba Iulia, 2.500



CONCURS

Premiu:

O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Întrebare: Care este prețul revistei „Flacăra“?

- ☐ 16.800
- ☐ 14.800
- ☐ 12.800

Îl pe adresa redacției: București, d 71341, sectorul 1
prin tragere la sorți.
Urilor dumneavoastră este
ata poștei

EMILE FLACĂRA-ROMÂNIA



CONCURS

Premiu:

Cărți în valoare de
350.000 lei

Întrebare: Care este protago-
nista rubricii „O zi cu...“?

- ☐ Paula Seling
- ☐ Iulia Frățilă
- ☐ Daniela Nane

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București,
Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este

- 1 noiembrie 2000, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NEMIRA

Alin Ghiuță - jud. Teleorman – Oferă colecția revistei Flacăra din anul 1961 până în 1989. Cei interesați ne pot contacta la redacție pentru amănunte.

Ionașcu Marius - jud. Iași – Vă mulțumim pentru aprecierile la adresa revistei noastre precum și pentru sugestiile pe care ni le faceți pentru viitoare articole. Le vom lua în seamă. Despre Eminescu am scris chiar într-unul dintre numerele pe care ni le solicitați și pe care vom încerca să vi le trimitem în cel mai scurt timp.

Vasile Mălăiași - jud. Argeș – Stimate domn, ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră redacția revistei Flacăra a publicat, în numărul din luna iulie, un anunț prin care făceam apel la oricine ar fi dispus să vă ajute financiar având în vedere situația grea în care vă aflați. De altfel, aceasta este și rugămintea pe care ne-o adresați în post scriptum-ul primei dumneavoastră scrisori din 22.06.2000, o rugămintă rezonabilă pe care v-am putut-o îndeplini. Avalanșa ulterioară de scrisori – dintre care unele nu au nimic în comun cu decența – prin care ne trageți la răspundere că nu am putut convinge diverse firme să vă ajute este nejustificată. Noi am făcut ceea ce ne-ați cerut. Nu putem să batem din poartă în poartă pentru rezolvarea unui caz pe care-l cunoaștem numai din scrisori. Faptul că nici o firmă nu a dat curs anunțului nostru nu vă poate îndreptăți să ne învinuiți. În altă ordine de idei puteți fi convins că nimeni din cadrul redacției nu l-a contactat pe vecinul dumneavoastră. O fi fost vreo glumă proastă!

Tudorel Costache - București – Ne pare rău că a trebuit să mărim prețul revistei cu 2.000 lei dar, din păcate, costurile tipografice se raportează la cursul leu-dolar. Oricum, cred că prin comparație cu alte reviste lunare ilustrate Flacăra are unul dintre cele mai bune prețuri.

Mariana Vătășescu - jud. Timiș – Vom investiga situația difuzării în Timișoara a revistelor editate de trustul nostru.

Adelina Popescu - București – Sugestia dumneavoastră privind crearea unei rubrici permanente de medicină naturistă este demnă de luat în seamă. Din păcate, în încercarea noastră de a prezenta realitatea privind eficiența anumitor tratamente de acest gen, eficiență care nu poate fi dovedită decât prin probe medicale, ne-am lovit de lipsa de cooperare din partea celor care practică aceste metode în tratarea anumitor boli. Vom mai încerca.

Mai mulți cititori ne-au scris pentru a protesta, într-un fel sau altul, împotriva deciziei oficialilor de la Sydney de a retrage medalia de aur Andrei Răducan care a devenit fără voie eroina celui mai mediatizat eveniment de la jocurile ultimei Olimpiade a mileniului. Credem că fotografia pe care o publicăm numărul acesta în paginile din mijlocul revistei este cel mai potrivit răspuns.

Alexandru Arion
Redactor șef



BUSINESS CLUB FLACĂRA

Răspunzând solicitărilor venite din partea multor cititori și beneficiind de experiența **CLUBULUI FLACĂRA**, revista Flacăra a lansat **BUSINESS CLUB FLACĂRA**. Adresându-se oamenilor de afaceri, acest club vă permite, cu o investiție minimă, să beneficiați de facilitățile oferite membrilor **CLUBULUI FLACĂRA**, precum și să atrageți noi clienți sau parteneri de afaceri prin publicitate în revista Flacăra, la prețuri speciale pentru dumneavoastră. În plus, orice problemă de ordin juridic, administrativ sau de alt gen cu care vă confrunțați își va putea găsi răspunsul adecvat în paginile revistei Flacăra.

Varianta 1

(NUMAI 5.500.000 lei):

2 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

1 apariție pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**
Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

Varianta 2

(NUMAI 7.500.000 lei):

4 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

1 apariție pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**
Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

Varianta 3

(NUMAI 10.000.000 lei) :

5 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

2 apariții pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**
Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

De asemenea, membrilor **BUSINESS CLUB FLACĂRA** li s-a acordat o **reducere de 20%** din tarifele obișnuite de publicitate în toate revistele editate de Trustul Flacăra: Flacăra, Rebus, Rebusache.

Prețurile nu includ TVA și taxa pe publicitate. În cazul în care sunteți interesat de oferta noastră, completați talonul din revistă și depuneți-l în cutia poștală.

Pentru alte informații, machete de reclamă sau propuneri, nu ezitați să ne contactați la unul dintre telefoanele **01.224.36.88, 01.224.37.44** sau fax **01.224.37.13**.

Persoană de contact: **Petruț Stoian**, secretar general de redacție.

SATUL SCUFUNDA

Sabatarienii sunt un caz unic în lume. În timpul mării reforme religioase mulți dintre catolicii transilvăneni au aderat la mișcarea antipapală. Protestantismul a prins teren, unitarienii fiind unul dintre vârfurile lui de lance. Dintre unitarieni s-a desprins o aripă și mai radicală, cea a sabatarienilor. Sabatarienii renunțaseră cu totul la Noul Testament, îl considerau pe Iisus un fel de profet și se apropiaseră de preceptele religiei mozaice. De-a lungul secolelor, supuși la presiuni din partea reformatilor și catolicilor, sabatarienii au dispărut. Totuși, în 1897, ultimele nuclee ale sabatarienilor, aflate la granița dintre județele Harghita și Mureș, au trecut cu totul la religia mozaică. Mozaicii i-au primit și astfel au apărut așa-numiții evrei-secui. Din punct de vedere etnic ei nu aveau nici o legătură cu evreii. Din punct de vedere religios, însă, erau practicanți riguroși ai ritului mozaic. Cei mai mulți dintre ei trăiau într-o localitate azi dispărută – Bezidul Nou.

T

Text și foto: TOMA ROMAN jr.

Am plecat cu mașina și, după multe ore, urmărind harta rutieră, am ajuns la Sovata. Undeva pe lângă Sovata trebuia să fie și ținta.

BEZIDUL NOU EXISTĂ DOAR PE HARTĂ

noastră. Ne-am tot învârtit fără să găsim nimic. La un moment dat ne-am întâlnit cu niște tipi piliți, într-o căruță. Ne-au zis: „Satu' care o fost îl vedeți după pod. Mereți la pește?” Am crezut că nu vorbesc bine românește sau că, pur și simplu, sunt atât de beți încât nu mai știu ce

spun și zic fraze anapoda. Am ajuns pe pod și am văzut un peisaj ca în cărțile poștale cu imagini idilice. Jos se vedea un sat cu căsuțe și biserici înconjurat de verdeață. Când am coborât ceva mai mult, am înghețat. Imaginea idilică părea transformată într-un coșmar. Casele nu aveau acoperișuri și geamuri, din lacul apropiat ieșeau ziduri. Lângă ruine erau câteva corturi cu pescari. Într-adevăr, bețivii au avut dreptate. Pe locul satului e acum un iaz de pescuit. Singurele două case locuite din zonă conțin niște familii de țigani-unguri, crescători de cai.

Ceva mai sus de ruinele bisericii greco-catolice e un monument. O clădire pe jumătate dărâmată are sculptate în basorelief steaua lui David, crucea de Lorena (simbol romano-catolic), cupa unitarienilor și crucea grecească. Pe clădire se află o placă inscripționată în română și maghiară cu următorul text: „Acum satul Bezidul Nou se află pe fundul lacului. Foștii locuitori ai celor 180 de case, răspândiți prin lume, îl plâng și azi. Slujitorii servili ai fostei dictaturi l-au demolat și l-au inundat. Astfel au desființat o comunitate unică din punct de vedere istoric și religios – în care au trăit, laolaltă, familii de diferite naționalități și credință, în deplină înțelegere și bună-pace de-a lungul secolelor. Rugile romano-catolicilor, unitarienilor, greco-catolicilor și ale sabatarienilor ardeleni s-au muțit pentru totdeauna. Acest loc să fie

simbolul toleranței între religii”.

Am crezut că, pur și simplu, am ratat reportajul și nu o să mai aflăm ce s-a întâmplat cu Bezidul Nou. La un moment dat, o mașină cu număr de Ungaria oprește în fața monumentului, coboară două femei și pun un buchet de flori sub placă.



Așa arată capela reformată după ce s-au retras apele

Am avut noroc. Cea mai în vârstă dintre femei se numea Molnárne-Kovacs Kátálin și casa ei fusese undeva pe aproape. Ea locuia în Ungaria de 20 de ani, dar știa exact ce s-a întâmplat cu satul.

În 1970, în Ardeal au

tic cartier de blocuri de garsoniere în orașul Sângeorgiu-de-Pădure. Devierea cursului râului Cușmed a fost începută, dar sistată la Revoluție. Așa au rămas la suprafață capela reformată, biserica greco-catolică aflată în ruine și o parte dintre gospodării.

CEAUȘESCU A VRUT LAC DE ACUMULARE

fost mari inundații. Atunci lui Ceaușescu i-a venit ideea să devieze cursul unor râuri și să construiască hidrocentrale. De pus în practică, în zona stațiunii Sovata a început să sistematizeze satele de-abia pe la mijlocul anilor '80. Asta se potrivea foarte bine cu politica sa de construire a unor orașe agricole în care țărani să stea la blocuri de patru etaje și toaletă în curte. Bezidul Nou a avut cel mai mare ghinion. Rândul la sistematizare i-a venit chiar în august 1989. Oamenii au fost evacuați în trei zile și plasați într-un fel de ghetou, denumit eufemis-

În partea inundată a satului, fiindcă tot nu s-a mai construit barajul, a fost amenajat un iaz de pescuit.

Am întrebat-o pe doamna Molnárne despre evreii-secui. A putut să-mi spună doar că bunica dânzei mai păstra tradiția evreiască, dar că, în același timp, în public se comporta ca un creștin unitarian, fiindcă în timpul celui de-al doilea război mondial mulți dintre evreii-secui, obligați de împrejurări, se reconvertiseră la creștinism. Femeia mai tânără, Nicole Katz, era nepoata din Australia a doamnei Molnárne. Istoria familiei sale descrie din



Ghetoul unde au sfârșit ultimii evrei-secui



Casă ivită din ape

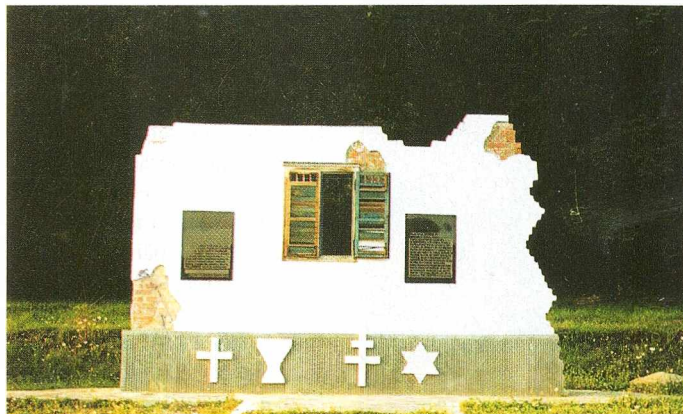


Ce-a mai rămas din biserica romano-catolică

punct de vedere religios o traiectorie ciudată: creștinism – mozaism – creștinism – mozaism. Acum, Nicole e membră a comunității evreiești din Sydney, după ce până la emigrare bunicul ei practicase în același timp și ritualul creștin și cel evreiesc.

Sinagoga din Bezidul Nou se află undeva sub apă. Ultima urmă a existenței sabatarienilor e cimitirul evreiesc, pe care l-am găsit cu greu, printre bălării uriașe și pomi, pe un deal aflat pe marginea

lacului. Pietrele tombale ale mormintelor făcute până în 1940 sunt marcate cu steaua lui David și inscripționate în ebraică. Cele de după război nu mai au nici un simbol religios și au numele înscrise cu litere latine. Toate numele de familie sunt pur maghiare (Molnár, Kovacs, Nagy), iar prenumele sunt aproape toate evreiești (Isaac, Moritz, Simon, Mozes). M-am zbatut printre bălării să ajung la cele mai vechi morminte din cimitir, de peste 100 de ani.



Monumentul care aduce aminte de sat

La un moment dat am auzit mișcare și m-am speriat. Un individ la vreo 55 de ani, cu o săpăligă în mână, mi-a răsărit în față și m-a întrebat ce caut. Era Nagy Jozsef, nepotul lui Nagy Jozsef,

goanelor care trebuiau să-i ducă spre camerele de gazare. Li s-a pus condiția să treacă în bloc la unitarianism sau romano-catolicism. Bunicul Nagy a trebuit să-și radă perciunii și să se boteze

CIMITIRUL, ULTIMA URMĂ

ultimul sabatarian, înmormântat în 1993. Omul cu săpăligă a început să-mi povestească despre copilărie, petrecută la sfârșitul anilor '30 și începutul anilor '40, când bunicul lui avea perciuni și purta pălărie de rabin. În 1944, tot satul a fost arestat și dus în ghetoul evreiesc din Târgu Mureș. Influential preot catolic ardelean Ráduly István și avocatul Dobay, din Budapesta, tocmite de comunitatea din Bezidul Nou, au demonstrat că evreii-secui nu sunt de rasă evreiască, ci doar de religie mozaică reușind în ultimul moment să scape comunitatea din Bezidul Nou de la deportare. Ei au fost întorși de la ușile va-

unitarian. După război, o parte din comunitate a revenit la mozaism și a emigrat în Israel. Mulți au rămas creștini. O altă parte a comunității a practicat în paralel și creștinismul și mozaismul, ca și bunicul domnului Nagy. La sfârșitul vieții sale acesta a cerut să fie înmormântat în cimitirul evreiesc. S-a stins, ca și ultimii evrei-secui, în „garsonierele” din Sângeorgiude-Pădure. Nagy-nepotul, cu toate că a fost circumcis, nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce înseamnă ritualul mozaic. De 30 de ani locuiește la Sfântu Gheorghe – Covasna.

LINE DE TAROT

NON STOP

Dacă ai probleme de SĂNĂTATE, BANI, CARIERĂ, DRAGOSTE SUNĂ ȘI NOI TE VOM AJUTA!

IN DIRECT

01-8990078

Tarif 11.9000 lei /minutal



Pictura din cupola a scăpat
neatinasă de furia profanatorilor

LOVITĂ DE CUTREMURE, GLOANȚE, COMUNIȘTI ȘI SATANIȘTI,

O BISERICĂ ASCUNDE FRESCHELE LUI TATTARESCU

Text: TOMA ROMAN jr. ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Cine trece cu troleibuzul pe lângă stația „Răzoare”,
prima de după „Academia Militară”, poate zări o turlă mai ciudată,
înnegrită, cu o cruce pe ea, dar pe care se vede un ochi de geam spart.

Fără să avem un simț deosebit de orientare, am pornit în direcția turlei. Mai întâi am nimerit în curtea unor cămine studențești ale Facultății de Chimie. Un portar bătrân, ușor ramolit, ne-a spus că am luat-o prost. Ne-a dat și un sfat: „Aveți grije, băieți, că acolo să strânge

aurolacii și poate vă dispare ceva!” Am ocolit puțin și am ajuns în curtea unei firme

spus, mândru, că în tura lui nu vin aurolacii: „Ăștia apare doar noaptea, sare gardu’ și

UN PEISAJ JALNIC

unde am dat peste alt portar. Ne-a confirmat că pe la el se ajunge la biserică și ne-a mai

se bagă acolo să doarmă”. Privindu-ne ca pe un fel de înalți oficiali, ne-a dus la o

poartă de tablă, a dezlegat o sârmă și am putut vedea biserica. De o formă arhitectonică ciudată, aceasta era brăzdată de crăpături și pereții aveau câteva zeci de găuri ciudate. Restul peisajului era chiar jalnic: cadavre de Săniuța, gunoaie, niște schele abandonate (probabil o fi fost o tentativă

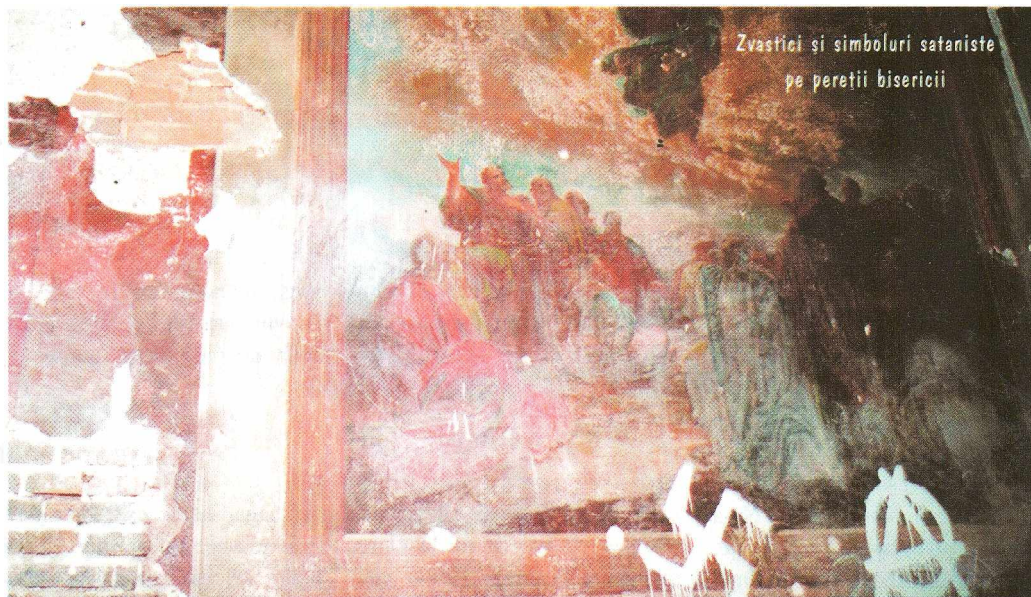


Frescele lui Tattarescu deteriorate de vreme și pângărite de sataniști

de renovare), resturi de culcuș de aurolac.

Paznicul, cu vechi ștate în zonă, ne-a explicat ce-i cu găurile ciudate. În decembrie '89 unor militari zeloși le-a trecut prin cap că în cupola bisericii sunt teroriști. Au venit, au descărcat anapoda câteva încărcătoare prin pereți și au plecat. În interior se pare că au avut loc câteva ritualuri de puști „sataniști” bezmetico-profanatori. Pe pereți tembelii au scris cu bidineaua porcării de genul „Black Metal”, „Satan”, „Devil”. În plus, am mai aflat că niște isteți alpiniști utilitari, acum vreun an se antrenau la escaladă pe turlă. Niște cioburi de vitralii atârnavau de geamurile de sus. Peste toate astea însă, se vedeau, deasupra intrării și acolo unde mâinile tâmpiților cu bidinele n-au ajuns, niște

fresce superbe. Aproape intacte, păreau că nu au nici o legătură cu mizeria din jur. Soarele a intrat în nori, se pregătea de ploaie, locul devenea sumbru. Am plecat convinși că trebuie să aflăm mai multe despre biserică.



Zvastici și simboluri sataniste pe peretii bisericii



Am pornit să întrebăm preoți, salariați din Primărie, arhitecți. Câteva zile nu am dat de nici un fir. Oamenii ridicau din umeri. Până la urmă am reușit să luăm legătura cu doamna Mariana Celac, cunoscută arhitectă, pe care o știam pasionată de istoria clădirilor mai speciale din București. Dânsa, căreia

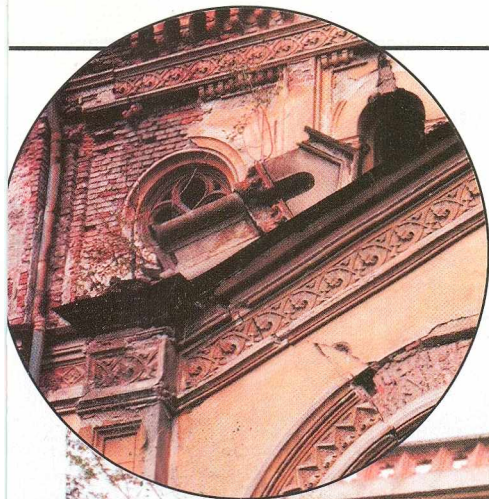
construcția unui azil-școală normală pentru fetele orfane sau foarte sărace. Așa a apărut „Azilul Elena Doamna”. Davila a vrut să fie și ctitor de biserică. A mai dat bani, ca în curtea azilului să se construiască pentru orfane, o biserică cu hramul „Sf. Elena”. Spirit modernist, el a mai vrut și ca

GLOANȚE, SATANIȘTI ȘI ALPINIȘTI

îi mulțumim, ne-a pus în brațe o documentație bine pusă la punct.

Pe la sfârșitul anilor '70 ai secolului trecut, Carol Davila, unul dintre părinții medicinei românești moderne și soția sa Ana au făcut o donație importantă pentru

biserica să arate altfel. A comandat un proiect de construcție în formă de cruce greacă, ceea ce făcea biserica unică în București. S-a slujit acolo până în anii '50 ai secolului nostru. Avântul comunisto-ateu a transformat Azilul Sfânta Elena într-un



Aspect exterior al bisericii.
La o privire mai atentă se pot
observa urmele gloantelor

institut pedagogic (în vreme poreclit Sorbonica) unde junii proletari erau îndopați vreme de trei ani cu marxism și apoi trimiși profesori la țară. Cum UTC-iștii nu aveau nevoie de biserică, ea a fost transformată în depozit. Până

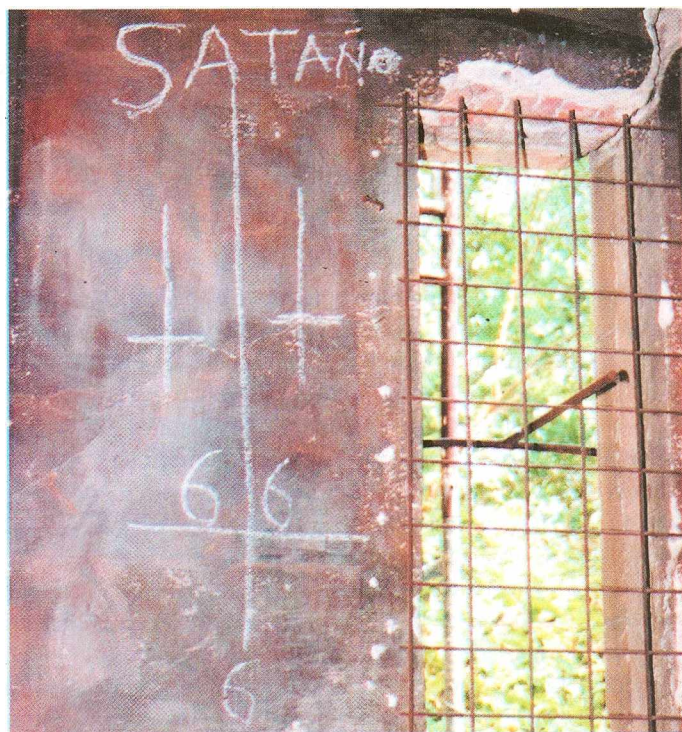
în 1989 acolo a funcționat un depozit de hârtie al tipografiei Editurii Didactice și Pedagogice. Cutremurele din 1940, 1977, 1986 și 1990 au lăsat ceva crăpături în pereți pe care nimeni nu s-a gândit să le acopere. După

împușcăturile din 1989 biserică a devenit a nimănui, un loc numai bun pentru un cuibușor de nebunii aurolaco-sataniste.

Am aflat și o adevărată bombă. Frescele (parțial în bună stare, așa cum am scris mai sus), sunt făcute de unul dintre clasicii picturii românești, Gheorghe Tattarescu (1820–1894). Pictor neoclastic, revoluționar, pașoptist, director al „Școlii de Arte Frumoase” din București,

rabagiii) și a celor de la Ministerul Culturii. Ne întrebăm până când va mai rezista.

Înainte de închiderea ediției am aflat că s-a mișcat totuși ceva. La insistențele părintelui Sibianu, preotul paroh de la Biserica Răzoare, Patriarhia a alocat ceva fonduri pentru o încercare de restaurare a bisericii despre care am scris. S-a încheiat un contract cu firma *Aedificia Carpați* și deja o echipă de muncitori s-a apu-



FRESCELE SUNT DE TATTARESCU!

Tattarescu e unul dintre părinții artei plastice românești. Lucrările sale au valoare de patrimoniu și pe lângă cota lor materială foarte mare sunt o parte a spiritualității românești.

Biserica de la Răzoare se ambiționează să nu cadă în ciuda nepăsării celor de la Patriarhie (ocupați cu mega-catedrale ale neamului), a celor de la Primărie (ocupați cu ta-

cat de lucru. Contactându-i pe cei de la *Aedificia Carpați* am aflat că lucrările vor fi foarte complicate și că vor dura cel puțin patru-cinci ani, dovadă că ceea ce au stricat comuniștii, sataniștii, alpiniiștii utilitari, gloanțele și cutremurele e greu de reparat. Sperăm ca lucrările să aibă succes și mai ales să se ajungă la finalizarea lor.

Datorită liniilor de tratare a apei și a nămolului, de la Mangalia,

DIN 2001 TURISTII NU SE V UMPLE DE BUBE PE LITO



Începând din anul 2001 turiștii de pe litoralul românesc se vor putea bucura de o mare mai curată datorită unui amplu program de modernizare a principalelor stații de epurare din județul Constanța. Și, așa cum a început să devină de-acum o obișnuință, acolo unde apare un important program de protecție a mediului pune umărul serios și Guvernul Danemarcei, prin intermediul DEPA, reprezentantul său în țara noastră.

Regia Autonomă Județeană a Apelor (RAJA) Constanța are o importanță aparte, comparativ cu majoritatea celorlalte regii similare din țară. Faptul că ea gestionează o zonă strategică a României (din punct de vedere turistic și nu numai) face din RAJA Constanța o instituție de maximă răspundere. Obiectul său de activitate îl constituie producerea

și distribuirea apei potabile în 54 de localități ale județului precum și colectarea, tratarea și redarea apelor uzate circuitului lor natural. În jurisdicția RAJA se află 37 surse de apă de adâncime, cu o capacitate de 8.700 l/s și o sursă de suprafață de 4.500 l/s. Lungimea totală a rețelei de apă este de 1.850 km și numărul rezervoarelor de înmagazi-

nare ajunge la o sută. Administratorul general al acestui colos este Sergiu Teodoru. Moldovean de origine, el a venit în cadrul instituției în 1961, atunci când, în urma absolvirii Institutului Politehnic din Iași, a fost repartizat la Constanța pentru efectuarea stagiaturii. Valoarea și seriozitatea de care a dat dovadă de-a lungul timpului l-au ajutat să pro-

moveze etapă cu etapă până când, în 1999, a devenit omul numărul unu al instituției. Despre programele de investiții derulate în sensul protecției mediului, domnul Teodoru ne-a declarat: „Având în vedere specificul zonei noastre indicatorii de calitate ai apelor deversate trebuiau să fie la parametri foarte stricți, pentru a nu afecta zonele de îmbăiere și

OR MAI RAL



Text și foto: CIPRIAN ENEA

plaja. Din acest motiv planul de investiție al regiei noastre a fost axat încă de acum câțiva ani buni în urmă pe tratarea și transportul apelor uzate. Am început să derulăm aceste proiecte cu ajutorul Ministerului Mediului, al Ministerului Lucrărilor Publice și al Agenției de Protecția Mediului din Constanța. Folosind importante sume de bani primite de la BERD sau PHARE am declanșat lucrările la stațiile de epurare Constanța Sud, Eforie și Mangalia. La un moment dat însă ne-am dat seama că, datorită insuficienței fondurilor alocate, durata de finalizare a proiectelor noastre era extrem de mare, deoarece se



Sergiu Teodoru, administrator general RAJA Constanța

lucra într-un ritm foarte lent. În 1996 am contactat pentru prima oară reprezentantul Guvernului Danemarcei pentru probleme de mediu, din România (DEPA). Așa am intrat în legătură cu o echipă extrem de profesionistă și de serioasă care, după ce a studiat îndelung proiectul nostru, a acceptat să lucrăm împreună. Oamenii-cheie ai acestei colaborări au fost doamna Daniela Căncescu, precum și Morten

Pedersen, fără de care nu știu dacă acum ne mai puteam mândri cu aceste realizări din județul Constan-

treaba mergea extrem de greu, deoarece fondurile alocate erau insuficiente menținerii unui ritm de lucru

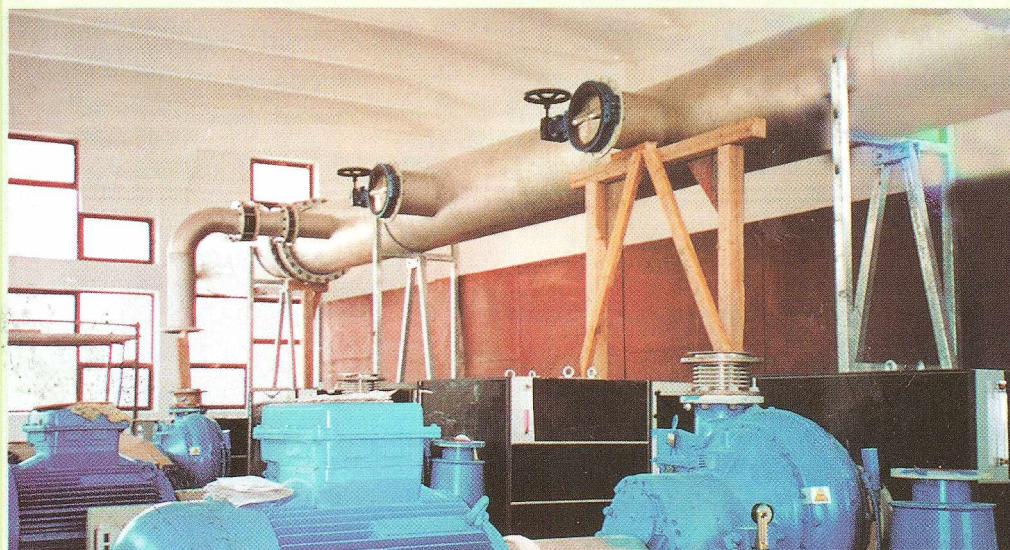
DEPA ATRAGE MEGAINVESTIȚII EUROPENE ÎN ROMÂNIA

ța. În 1997 am început lucrările la stația de epurare Mangalia, cu banii furnizați de către Guvernul României. Dar, așa cum se întâmplase până atunci și-n alte cazuri,

adekvat. În 1999 și 2000, DEPA s-a implicat decisiv în modernizarea liniei de tratare a apelor uzate de la Stația de epurare Mangalia. Din totalul fondurilor alocate



Dumitru Bedivan, director tehnic în cadrul Consiliului Județean Constanța



Utilaje moderne pentru epurarea apelor reziduale



Bazine de filtrare a apelor uzate



acestei lucrări (aproximativ 5.211.100 USD), partea daneză a contribuit cu 1.478.000 USD, iar restul banilor au fost asigurați de către Consiliul Județean“.

Dumitru Bedivan este director tehnic în cadrul Consiliului Județean Constanța și, totodată, unul dintre oamenii care s-au implicat serios în proiectele de mediu din această zonă. Despre modul în care Consiliul Județean a colaborat cu DEPA, domnul Bedivan ne-a declarat: „Nu am decât cuvinte la superlativ despre acești oameni. Eu nu mă feresc de vorbe. La început a fost o relație de tatonare între echipa noastră și cea daneză. Dar, în scurt timp, cele două grupuri au ajuns să lucreze ca o singură echipă bine încheată, în care fiecare individ își știe perfect rolul pe care-l joacă în cadrul acestui mecanism uman de excepție. Dacă la început exista o ușoară reținere reciprocă, am ajuns, cu timpul, la o sinceritate totală între noi. Un rol deosebit de important l-a jucat aici doamna Daniela Căncescu, o femeie care, chiar dacă de origine este brașoveancă, are o părticică din inima ei care bate pentru Constanța, are ceva din sufletul dobrogenilor. Pentru mine personal munca aceasta cu danezii a reprezentat un bun prilej pentru a acumula o experiență pe care n-aș fi avut prilejul să o trăiesc probabil niciodată, nicăieri“.

În anul 1999 Comisia Europeană a alocat aproximativ 14 milioane euro pentru proiecte de mediu derulate în România în cadrul instrumentului financiar LSIF (Large Scale Infrastructure Facility). DEPA a elaborat documentația pentru patru proiecte care au fost



Grătar de filtrare primară a apelor uzate



Nămol rezultat în urma decantării apelor uzate



Aspecte din camerele stației de epurare

prezentate la Bruxelles pentru finanțare în cadrul LSIF. Toate cele patru proiecte au fost aprobate, România beneficiind astfel de fonduri substanțiale de investiții în domeniul protecției mediului. Cele patru proiecte prezentate au fost: reabilitarea sistemului de încălzire din Oltenița (2.200.000 euro), dezvoltarea rețelelor de canalizare în Hărman și Sâmpetru, județul Brașov (4.000.000 euro), reabilitarea sistemelor de canalizare și epurare în Valea Jiului (4.100.000 euro), modernizarea liniei de tratare a nămolurilor la stația de epurare Mangalia (3.700.000 euro). Sumele alocate de DEPA pentru elaborarea documentației LSIF au fost: 161.300 euro pentru Oltenița, 191.400 euro pentru Brașov, 181.600 euro pentru Valea Jiului, 180.000 euro pentru Mangalia. Astfel s-a dovedit că utilizarea eficientă a donațiilor daneze, care sunt în general sume mici, poate fi în beneficiul României. Coordonarea activităților DEPA cu cele ale Delegației Comisiei Europene din București a stat la

baza noii strategii de atragere a fondurilor de investiții ale Uniunii Europene.

Începând cu anul 2000 a devenit operațional un alt instrument financiar al Comisiei Europene, numit ISPA (Instrument for Preaccession). Programul ISPA se derulează pe perioada 2000-2006, iar pentru România se vor aloca aproximativ 240 milioane euro anual, 50% pentru transporturi și 50% pentru protecția mediului.

de canalizare și a stațiilor de epurare pentru reducerea poluării în Marea Neagră (contribuția daneză pentru asistența tehnică este de 1.390.000 euro), construirea stației de epurare în Craiova (contribuția daneză: 950.000 euro), managementul deșeurilor în Piatra Neamț (contribuția daneză: 390.000 euro), reabilitarea stației de epurare din Arad (contribuția daneză: 630.000 euro).

În data de 20 iulie 2000 la Bruxelles au fost evaluate

euro; contribuție ISPA: 72.417.490 euro; credit BERD (Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare): 19.230.103 euro; cofinanțare buget Consiliul Județean: 4.909.060 euro.

În încheiere, nu se poate să nu observăm că încă o dată s-a dovedit extrem de benefică pentru România politica de atragere a fondurilor Uniunii Europene utilizând eficient donațiile minore ale Guvernului danez. Un lucru interesant se poate vedea făcând o paralelă cu programul SAPARD, care este identic cu ISPA, dar pentru agricultură. După cum se știe, România nu a prezentat în timp util proiecte la Bruxelles, astfel încât fondurile alocate pentru anul 2000 sunt ca și pierdute (aproximativ 140 milioane euro). Menționăm că, dacă o țară nu își consumă fondurile alocate pentru anul în curs, acestea NU se realocă în anul următor, ci sunt pierdute definitiv de către țara respectivă.

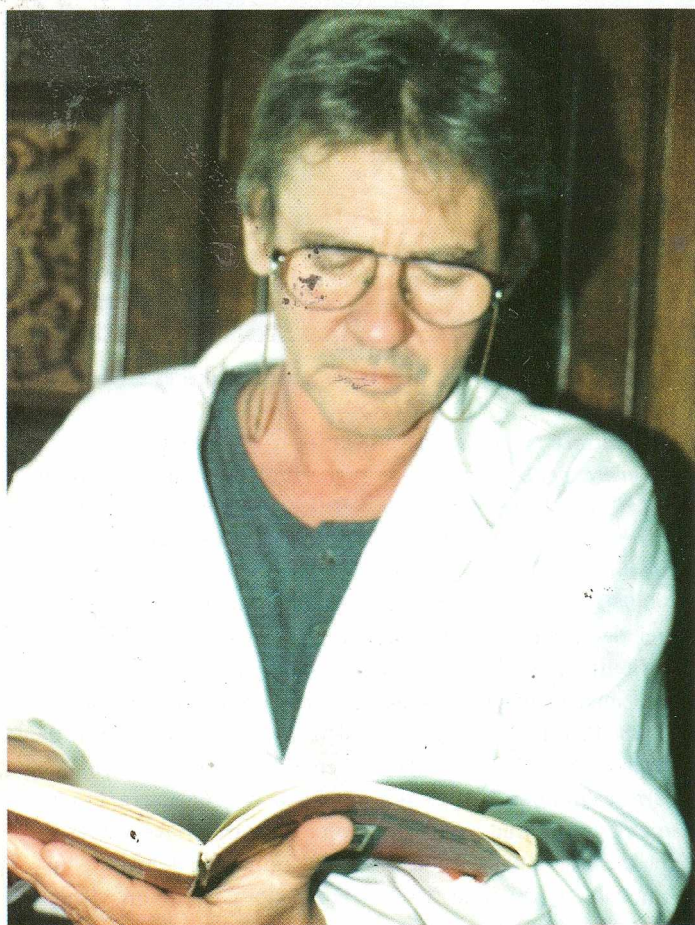
LA MEDIU CÂȘTIGĂM BANI DAR LA AGRICULTURĂ NI SE SCURG PRINTRE DEGETE

Cu alte cuvinte, România beneficiază de aproximativ 120 milioane euro anual pentru investiții în domeniul mediului cu condiția să pregătească proiecte la standardele cerute de Comisia Europeană.

Tot prin coordonare cu Delegația Comisiei Europene de la București s-a hotărât ca DEPA să pregătească, în anul 2004, patru proiecte pentru evaluare în cadrul ISPA: reabilitarea rețelelor

primele două proiecte prezentate pentru ISPA, și anume Constanța și Piatra Neamț. Ambele au fost aprobate, cu finanțare maximă din partea Comisiei Europene: 75% din valoarea totală a investiției (72.417.490 euro pentru Constanța și 10.374.000 euro pentru Piatra Neamț!!). Datele referitoare la proiectul ISPA din Constanța sunt următoarele: valoarea totală a investiției: 96.556.653

„MI-A TĂIAT GÂTUL ȘI, UITE, SLAVĂ DOMNULUI, TRĂIESC!”



Text: VICTOR NIȚĂ ■
Foto: arhiva Dr. VALERIU MARCĂ ■

De la primul cancer de gât operat de doctorul Valeriu Marcu din Deva au trecut, iată, aproape 30 de ani. Sute de bolnavi au mai trăit ani buni grație intervențiilor chirurgicale semnate de un doctor despre care nu s-a scris mai deloc, în timp ce presa a acordat și acordă în continuare spații nejustificate de mari tuturor vracilor și tămăduitorilor dăruți cu așa-zise puteri miraculoase.

Cu adevărat miraculoasă este lupta înverșunată și-adeșori încununată cu succes pe care doctorul Valeriu Marcu o duce, de aproape 30 de ani, împotriva nemiloasei boli a lumii, cancerul.

L-am întâlnit acum câteva luni de zile în piața mare a Hunedoarei. Fiindu-mi coleg de bancă încă din clasa întâi, m-am bucurat enorm, dar m-a contrariat vocea lui. Vorbea în șoaptă, fără nici un fel de sunet. Cuvintele îi erau destul de clare dar, pentru a le rosti, făcea un efort care aproape că îi congestionea toată fața. Aflasem că fusese operat cu doi-trei ani în urmă, când i s-a depistat un cancer la gât. „M-am operat, zice Victor Dombrowschi, la Deva, la Vili Marcu, îl știi, că a fost coleg cu noi, cu un an sau doi mai mare. E un doctor extraordinar. Nu că a fost coleg cu noi, nici că m-a operat pe

mine. E, să știi, un doctor extraordinar. Mi-a tăiat gâtul, mi-a scos o coardă vocală, a curățat tumora, am făcut raze și... trăiesc. Cu vorbitul e mai rău, dar mă descurc. Trăiesc“.

„ERAM TÂNĂR ȘI AVEAM CURAJ”

De fapt, despre „minunile” doctorului Valeriu Marcu auzisem mai de demult, de prin ’80-’81, când apăruse în revista „Flacăra” un amplu reportaj despre o miraculoasă operație de cancer la gât. Era vorba în acel reportaj nu numai despre intervenția chirurgicală, ci și despre un pre-

lungit tratament imunologic aplicat de un medic din Turnu Severin, care medic, Gheorghe Neagoe, descoperise un fabulos vaccin care inhiba dezvoltarea postoperatorie a tumorii. Îmi aduc aminte că,

aminte că încă de-atunci mi-am propus să scriu un reportaj despre Vili Marcu.

A fost nevoie, deci, să mă întâlnesc, în piața mare a Hunedoarei, cu Victor Dombrowschi, și a mai fost nevoie ca revista „Flacăra” să declanșeze acest serial despre „bătălia împotriva cancerului”. Două suficiente motive pentru a-l „călca” pe doctorul Valeriu Marcu la Spitalul județean din Deva. Prima lui remarcă a fost aceea că am cam întârziat cu aproape 20 de ani

Pe scurt, foarte pe scurt, Valeriu Marcu a terminat medicina la Timișoara, în 1962, a lucrat câțiva ani în mediul rural, s-a transferat, prin con-

hunedorean fiind, m-am cam burzuluiit că mi s-a „călcat” teritoriul, dar mai ales îmi aduc aminte uimirea cu care constataam că, într-un oraș de provincie, într-un spital cu o dotare precară, un tânăr medic a avut curajul să atace frontal nemiloasa boală a lumii, cancerul. Și-mi mai aduc



Unui om i se taie gâtul, dar i se salvează viața

curs, la Spitalul Municipal din Hunedoara, de unde a plecat în 1968 la un curs de specializare, în București, la Spitalul Colțea, specialitatea ORL. L-a avut ca profesor pe doctorul Ștefan Gârbea, dar „maestrul” său a fost doctorul Vasile Pop, șeful secției tumori. La finele cursului s-a reîntors la Hunedoara, în 1971 și, în același an, s-a încumetat să opereze, pentru prima dată în județ, o laringectomie totală. „Au trecut de-atunci aproape 30 de ani, zice Valeriu Marcu, dar fiind vorba de prima operație, n-am să o uit niciodată. Eram destul de tânăr și trebuie că am avut un curaj nebun, dar m-am bizuit pe ceea ce învățasem la București și pe faptul că l-am asistat pe doctorul Vasile Pop la numeroase laringectomii totale sau parțiale. Pacientul, îmi aduc bine aminte, se numea Sicoe și era din Zlaști, o suburbie a Hunedoarei. Operația a reușit și am avut curaj să fac, în același an, încă o laringectomie, de

astă dată parțială, la un pacient care se numea Șprânceană. Așa am început, colaborând îndeaproape cu clinicele din Cluj, în mod special cu secțiile de chimioterapie și cobaltoterapie, unde pacienții mei își continuau tratamentele postoperatorii. O colaborare mai aparte am avut-o cu doctorul Gheorghe Neagoe,

„AM OBOSIT SĂ TOT AȘTEPT”

din Turnu Severin, un imunolog de excepție. Despre acea colaborare s-a scris și în presă, mai exact spus în revista „Flacăra”, numai că subiectul reportajului l-a constituit suita de vaccinuri antitumorale descoperite de doctorul Neagoe. Operația mea, un cancer cu metastază, mai precis o laringectomie parțială cu metastază ganglionară masivă, a fost trecută pe planul doi. Situația aceluia pacient, Ștefan Andrei, din Deva, era una disperată și, dacă nu mi s-ar fi spus că urma să intervină și doctorul Neagoe, cu vaccinurile sale

miraculoase, despre care auzisem între timp, nu cred că aș fi avut curaj să operez. Am operat, am scos tumora, aceasta a fost dusă, în maximă urgență, la Turnu Severin, unde s-au făcut numeroase teste cu diverse tipuri de vaccin, apoi tratamentul a continuat, când la Hunedoara, când la Turnu

Severin. Pacientul a trăit 16 ani”.

Și anii au trecut într-o goană nebună, iar numărul operațiilor de cancer la gât a crescut vertiginos. Zeci și sute de cazuri. Și ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat, doctorul Valeriu Marcu a fost invitat să conducă secția ORL a Spitalului județean din Deva. „Poate că n-aș fi plecat din Hunedoara, unde mă simțeam foarte bine, poate că aș fi rezistat tuturor momelilor, dar pe-atunci, prin 1987, Hunedoara ajunsese la un nivel de poluare siderurgică maximă. De fapt, la

Deva am făcut ceea ce făcusem și la Hunedoara, fără nimic în plus sau în minus, fără nici un fel de cine știe ce avantaje. Am un apartament cu 4 camere, o Dacia veche de aproape 15 ani, la care i-am schimbat cam toate piesele și merge ca vai de ea, dar mașinuța asta m-a dus în două rânduri în Europa, mai întâi în Belgia, apoi în Germania, la niște specializări. N-am vilă, n-am firmă, nu fac afaceri, că nu mă pricep, și trăiesc din salariu, plus gârziile. Mă și întreb, la urma urmelor, de ce e nevoie să scrii despre mine? Nici nu-mi place, nici displace. Aaa, dacă ai fi scris acum 20-30 de ani, când abia începusem să operez tot felul de cancere de gât, atunci, când eram tânăr și lacom de glorie, când tare mult aș fi vrut să știe toată lumea cât de curajos sunt, atunci era cu totul altceva. Dar acum, dacă stau și mă gândesc, până și publicitatea mă lasă rece. Am obosit. Am obosit să tot aștept să se facă ordine în



Pacientul C.I. — Metastază ganglionară laterocervicală stângă fixată și ulcerată la nivelul II



Pacientul C.I. — Postoperatoriu la 7 ani

țara asta în care ierarhiile se alcătuiesc după alte și alte criterii, nicidecum cele valorice. Și dacă n-ai fi fost tu, un hunedorean la fel de bătrân ca și mine, un ziarist român încă în viață, cum îți place să spui despre tine,

este zdrobitor. „Ca să mă înțelegi că n-am avut timp de mine decât printre picături, am să-ți spun că m-am înscris la doctorat abia în 1990, când aș fi putut să mă înscriu încă din '85. Mai mult decât atât, mi-aș fi

„N-AM AVUT TIMP DE MINE”

putea că nici n-aș fi vrut să aud de presă. N-am nimic cu presa, dar nici cu publicitatea“.

Că doctorul Valeriu Marcu a jinduit după glorie și popularitate în acea frumoasă perioadă a vieții sale, când, tânăr fiind, a avut curajul să se ia de piept cu această nemiloasă boală a lumii, cancerul, e de la sine înțeles. Că astăzi, când abia a trecut de granița celor 60 de ani, este obosit de infernalul program la care se supune de bună voie și nesilit de nimeni, este de neînțeles. Unui astfel de om ar fi trebuit să i se creeze niște condiții speciale în care să opereze. Și toate ar fi cum ar mai fi, dar sentimentul că i s-a furat și i se fură timpul, că viața i s-a scurs, zi de zi, între casă — spital — casă, fără nici o altă satisfacție decât lupta înverșunată cu cancerul, sentimentul acesta de împlinire doar pe jumătate

putea susține doctoratul în '93, dar l-am dat abia în 1998. Și pentru că mă tot întrebi care sunt cazurile cele mai spectaculoase, uite, îți dau spre lectură lucrarea mea de doctorat. Citește-o și alege-ți câteva cazuri despre care ai vrea să-ți povestesc“.

Timp de două zile am citit ceea ce niciodată n-aș fi crezut, adică o teză de doctorat pentru obținerea titlului științific de Doctor în medicină, specialitatea ORL. M-am oprit la un caz descris la paginile 98 și 99. Retranscriu tot textul: „C.I., 61 de ani, mediu rural, diagnostic — *carcinom vestibulo-epiglotic cu metastază ganglionară gigantă unică, fixată și ulcerată, situată laterocervical stânga, nivel II. Biopsia ganglionară efectuată în afara serviciului nostru arată metastază de carcinom nediferențiat. Primitivul (tumora din care s-a dezvoltat metastaza, n.n.) a devenit vizibil*

microscopic după o lună de la biopsia ganglionară. În data de 27.02.1990, s-a procedat la evidarea ganglionară radicală extinsă laterocervicală stânga cu ligatură de carotidă externă. Carotida internă s-a disecat cu dificultate din procesul tumoral. Nervii vag și hipoglos au fost sacrificați. După intervenție s-a observat o regresie ușoară a tumorii vestibulo-epiglotice. A urmat tratamentul cu cobalt, postoperatoriu. S-a menținut vindecăt timp de 6 ani“.

fel de amprentă, ca să zic așa, devenise teribil de iscoditoare. Dar teama nu-i dispăruse. L-am externat și dus a fost. Speram să urmeze sfatul meu, de a continua cu tratamente cu cobalt, la Cluj. Trece timpul și numai ce-l văd că intră în secție, după 6 ani. Dom' doctor, mi-a zis asistenta, a venit o stafie! Și intră bătrânul în cabinet. Am rămas perplex. Îmi ascultase sfatul, urmasse tratamentul cu cobalt. Pe gât, sub urechea stângă, urma tăieturii mele era vizibilă. Îi tăiasem gâtul

„I-AM TĂIAT GÂTUL CA SĂ MAI TRĂIASCĂ ȘAPTE ANI”

„Ai ales un caz cu adevărat foarte interesant. Pacientul a venit la noi cu un diagnostic evidențiat de o biopsie ganglionară. C.I. era un țaran cu mult bun simț, de prin județul Bistrița-Năsăud. Arăta îngrozitor, cu o umflătură uriașă la gât, sub urechea stângă. L-am operat la scurt timp de la internare. Operația a durat cam 4-5 ore. Înainte de operație, omul era teribil de speriat. Avea o privire ca de om hăituit. După operație, privirea aceea, pe care nu o pot uita, pentru că fiecare om are o anume privire, numai a lui, ca un

ca să-i mai dau încă 7 ani de trăit. A plecat și nu știu dacă mai trăiește. Important pentru el este că a mai trăit 6 ani. Important pentru mine este că a venit să-mi mulțumească. Nu am cuvinte să-ți spun ce lumină avea în ochi atunci când a venit să-mi mulțumească. Și cam asta-i tot“.

În ceea ce mă privește, ca să închei, cam acesta este reportajul pe care trebuia să-l scriu acum 20 de ani. Dar, vorbă veche, nimeni nu e perfect. Nici punctual.



Ion Antonescu, director general Marshal Turism

„NUMAI O DICTATURĂ A LEGILOR MAI POATE SCOATE ȚARA DIN IMPAS”

Interviu realizat de ALEXANDRU ARION ■

Foto: M. FELIX ■

– Domnule Antonescu, am văzut că aveți o ofertă de turism absolut impresionantă. Practic, puteți trimite turistul român oriunde. Dar, mai pleacă românul în vacanță?

– Da, pleacă lumea, numai că pleacă mult mai puțin. Pe mine mă deranjează că două categorii de oameni nu mai călătoresc: pensionarii și copiii. Peste tot în lume unde am fost 70 la sută dintre turiști sunt pensionarii. Din păcate, la noi, pensionarii care au muncit o viață nu-și pot permite nici măcar să vizeze la așa ceva. Foarte grav este că au și de ce să regrete, întrucât pe timpul lui Ceaușescu 30–40 la sută dintre turiști – eu lucrez de peste 30 de ani în domeniu – erau pensionari.

Un alt aspect care mă deranjează este acela că

foarte multă lume spune că prețurile sunt extraordinar de mari în turismul intern, de exemplu la Poiana Brașov sau pe litoral. E adevărat că sunt și unii escroci care măresc prețul artificial când văd că există cerere dar, în principiu, aceste prețuri sunt

PENSIONARII NICI NU-ȘI PERMIT SĂ VIZEZE SĂ CĂLĂTOREASCĂ

în vârf de sezon, cum e vara la mare sau de Revelion. Din nefericire nu escrocii constituie esența problemei. Grav este că, la noi, prețul nu-l face hotelierul ci statul. Ca să poți să-ți scoți investiția și să plătești toate impozitele și taxele ești nevoit să pui prețul mai mare. Mai ales că, pe litoral, perioada turistică nu

este mai mare de două, maximum trei luni de zile.

Și, pe de altă parte, mi se pare normal ca din 22 de milioane măcar 1 la sută să aibă bani, ținând cont și de faptul că la Poiana Brașov sunt doar vreo 8.700 de locuri iar pe litoral – în

foarte multe facilități. De exemplu, impozitul este de numai 15 la sută, pe lângă faptul că, dacă vrea cineva să construiască, statul îi dă terenul gratis. Pe urmă, dacă aduce 100.000 de turiști, îi face publicitate tot gratis. Absolut toți cei care lucrează în această industrie au avantajul că dispun de foarte multe facilități. Și, normal, aceste prețuri mici pe care le practică urmăresc să aducă turistul acolo. După ce l-ai adus acolo trebuie să știi să-i scoți banul din buzunar.

Lucrul acesta la noi nu se întâmplă deloc. Suntem într-un cerc vicios: în primul rând nu se oferă facilități pentru cei care lucrează în turism și, în al doilea rând, nu s-a investit deloc, pentru că neavând facilități, nu se fac

stațiunile bune – aproximativ 50.000. E anormal să nu găsești din 22 de milioane, oameni care să plătească.

Turcii, după dictatura militară, când au scos țara din criza în care se afla, au avut drept unul dintre comandamentele majore dezvoltarea turismului. Și ca să dezvolte acest sector au venit cu



investiții. Singurele lucruri care au mai apărut sunt niște baruri, săli de jocuri, de distracții. Dar nu numai în urma unor distracții scoți banii omului din buzunar, ci și – poate chiar mai mult – din vânzarea de produse.

Foarte mulți turiști cumpără textile, pielărie, aur, tot felul de obiecte de artizanat și atunci în loc să mai coste nu știu cât să fie exportate obiectele acelea, le produc acolo cu puțin, le vând și recuperează de fapt facilitățile acordate turismului.

În altă ordine de idei turismul înseamnă dezvoltarea infrastructurii – autostrăzi, șosele, aeroporturi etc. O serie întreagă de alte domenii de activitate intră în conexiune cu turismul, creându-se noi locuri de muncă, atrăgând alte surse de finanțare.

– Totuși, unde se duc românii cel mai mult? În oferta dumneavoastră văd numai alternative pentru străinătate.

– Cei mai mulți se duc în străinătate; de fapt, oferta aceasta este pentru destinații din afara României. În țară, pe lângă mare și munte foarte puțini turiști mai merg în stațiunile situate în alte zone, în principal fiind vorba despre stațiunile balneoclimaterice. Decât să stea 18 zile acolo, stau numai 6 zile la mare ori la munte, deci s-a

reduc bugetul, s-a redus și perioada de sejur. Pentru străinătate am conceput programe în special pentru oamenii cu posibilități, cam cinci la sută din populația României.

– Care sunt destinațiile turistice externe cele mai solicitate de români?

– În primul rând Turcia, o țară unde serviciile sunt extraordinar de bune pentru români. Urmează Grecia, Tunisia sau Cipru, țări din zonele apropiate. În restul țărilor din

spațiul Schengen sunt foarte puțini cei care călătoresc din cauza problemelor legate de vize.

– Observ pe peretele aces- ta o mulțime de diplome; pe birou alte premii pe care firma dumneavoastră le-a obținut. Totuși, cum a putut, în condițiile vitrege ale turismului, pe care le-ați descris mai devreme, o firmă de turism din România să fie competitivă cu alte firme din Europa?

– Marele meu avantaj este că fac turism de o viață, mai precis din anul întâi de facultate. Având această experiență pot să spun că trei categorii de oameni n-au voie

să greșescă: medicul, judecătorul și lucrătorul din turism. Medicul nu are voie să greșescă pentru că poate lua viața unui om. Judecătorul, dacă dă o sentință greșită, poate distruge viitorul cuiva. Lucrătorul din turism pentru că „forțează” omului mâna, care, după ce că plătește, mai este și dezamăgit. Eu nu concep serviciile de proastă calitate. Astfel, oamenii „fug” de la alte agenții și vin la mine. Iar oamenii care ne dau bani pot măcar, dacă tot plătesc,

să plătească un serviciu de calitate.

– Care sunt principalele probleme cu care vă confrunțați în mediul de afaceri românesc?

– Una dintre cele mai dificile este problema legislativă. Legile în România nu sunt făcute pentru a dura nici măcar 5 ani. Astăzi apare legea, mâine se dă o ordonanță și o schimbă. Cei care vin în control, de multe ori nu mai știu să controleze. Ei vin cu o teorie și eu îi spun: uite noua ordonanță spune că... Acest lucru duce foarte mult România înapoi. Eu nu i-am înțeles niciodată pe acești parlamentari și guvernanți

care călătoresc cât n-au visat vreodată, de ce nu învață nimic din locurile unde ajung. Dacă tot timpul ne uităm la americani și îi dăm drept exemplu, de ce nu luăm o serie de legi, care se aplică la ei extraordinar de bine, să le transpunem în realitatea românească. Nu pot să pricep de ce la noi legile sunt numai ca să zicem că avem legi dar, de fapt, sunt făcute în așa manieră încât să-i avantajeze pe cei de sus. Nu se poate să dai o lege, să vină zece inși în control și să fie zece interpretări. Pentru cel cu bani se aplică într-un mod, iar pentru cel fără bani se aplică exact invers.

Pe de altă parte legea e făcută în așa fel încât să lase o porțiță pentru hoți. Nu știu cum sunt făcute legile astea, că unul care a furat două ouă sau o găină sau trei bărne – omul fură de foame, de sărăcie – face închisoare. Pentru că acela n-are bani să plătească să nu facă pușcărie, pe când cei mari au această posibilitate. După mine, trei ministere ar trebui reformate din temelii: Ministerul Justiției, Ministerul de Interne și Ministerul de Finanțe. Salariile de aici trebuie plătite împărțite ca să nu mai fie tentați; în momentul în care cel de la Gardă sau cel de la



Fisc s-a dus în control și nu a luat măsurile necesare, sau judecătorul n-a dat sentința care trebuie, să fie sancționați pe măsură. Pentru că judec după firma mea. Eu am patru oameni plătiți să limiteze orice pierdere, orice furt. Pe de altă parte este și o chestiune psihologică. În momentul în care un salariat ar avea un gând necurat, știe că-l prinde cineva, știe că n-are cum să scape. Așadar, economiile sunt mult mai mari decât cheltuielile cu acești patru oameni. În politica românească se face o mare greșală. Cum să-l iei pe cel de la Ministerul Turismului și să-l pui la Armată, pe cel de la Electronică să-l pui la Agricultură; normal că n-are cum să fie bine. Și eu am idee despre fiecare domeniu, dar asta nu înseamnă că sunt bun. Dau exemplul cu agricultura. Eu unul cel puțin, miliardele acelea – 6.000 de miliarde! – pe care le-a dat statul pentru cupoane, nu le dădeam unui milion de țărani, ci numai pentru 100.000 de țărani, dar numai celor care făceau contract: cu grâu, orez etc. Acela care vine cu o cantitate mai mare, aceluia îi dau. Nu dau aceluia care a schimbat cuponul pe o sticlă de țuică. Așa măcar știu că am stimulat munca.

Și atunci normal că domnul Ciorbea s-a luat după Banca Mondială și F.M.I. – încheieți înțepinderile că nu rențeză și dați câte 20 de salarii ca să liniștiți oamenii. Astfel este stimulată nemunca. Gândirea e făcută de afară și de aceea s-a vrut această Convenție la putere pentru că nu gândesc sau, chiar dacă gândesc, bagă câțiva bani în buzunar și cu asta-basta. Nu se gândesc la viitorul României.

Nenorocirea cea mare a României este că la revoluție, ca la o furtună, au ieșit guvernoarele la suprafață și nu s-au

mai dus la fund. A mai făcut o mică breșă Stolojan, dar trebuie 100.000 de Stolojani ca să ne scoată din situația de azi.

– *Aș vrea să revin la domeniul dumneavoastră de activitate și să vă întreb dacă v-ați gândit vreodată să investiți în turism în România?*

– Da, vedeți acesta este un alt aspect. Visul meu e să am un hotel și un restaurant, dar visul acesta nu se poate realiza, din mai multe motive. În primul rând, de un restaurant aș avea bani și pot să-l fac, de hotel în nici un caz. Am încercat la bănci di-

dă-mi garanție 150 la sută. Păi de unde? Dar sunt atâția care au putut să ia miliarde fără nici o garanție? Ori, acum nu mai dă nimeni. În al doilea rând, comunismul a făcut un mare rău în lume și în special în România: a învățat oamenii să fure sau să nu muncească. Eu am avut filiale la Constanța și la Ploiești. Neputând să-i controlez, m-au furat. Astfel, mi-e teamă să mă extind. Sărăcia te face să gândești aiurea. N-am cum să controlez. Deocamdată mă mulțumesc cu atât până când se vor pune lucrurile pe picioare. Aș vedea o

ȘI NEMUNCA E UN FURT!

ferite sisteme financiare. Într-o țară civilizată, toate împrumuturile – și acolo se dau împrumuturi pentru orice, casă, mașină, fabrică – sunt garantate. Acea casă, mașină sau fabrică e a băncii până este achitată integral, nu 99 la sută, și atunci banca nu poate să dea faliment. În țările dezvoltate n-am auzit să dea faliment nici una, pentru că e un sistem bine pus la punct și controlat de legi. La noi, dacă eu m-aș duce să iau împrumut, mi s-ar spune:

variantă de a ieși din criza asta, eu personal, sub altă formă, exact cum se întâmplă afară, cu scrisori de recomandare pentru angajații care pleacă din fiecare firmă. Dar să fie scrisori adevărate, nu să dai o scrisoare de recomandare bună numai ca să scapi de el. Să le spui tuturor: e puturos, fură, nu muncește etc. și atunci nimeni nu-l primește. Pentru că, de ce să nu recunoaștem, și tinerilor le e gândul la bani mulți, la nemuncă. Și acesta e tot un

furt, faptul că nu muncești, că faci greșeli etc. O altă formă de a ieși din impas este să se dea legi care să se respecte. Cred că singura care cât de cât s-a respectat a fost Legea circulației. Erau polițiști peste tot și atunci de frică nu vorbeai la telefonul mobil, de frică îți puneai centura. În România numai o dictatură a legilor mai poate scoate țara din criză.

– *Și atunci, dacă nu investiți dumneavoastră, nu investește altcineva, care e șansa turismului la noi? Eu am senzația că a devenit, deja, un șablon să spui că una dintre marile șanse de redresare ale României este turismul. Din păcate, nimeni nu face nimic pentru ca această șansă să fie concretizată...*

– Din păcate guvernării nu vin cu facilități pentru turism: să ofere teren, să ofere clădiri, așa cum s-a petrecut în Turcia. În această țară turismul a devenit al doilea domeniu de activitate din care trăiește populația. Și ei au doar 20 de ani de turism. Dar la noi cum să se petreacă același lucru, când a fost desființat până și ministerul, l-au transformat în agenție!





REGIMULUI MILOŠEVICI

Pagini realizate de: BAZIL ȘTEFAN ■
Foto: AP – ROMPRES ■

Abandonând funcția de președinte al Serbiei cu mult înainte de data limită și prezentându-și candidatura la alegerile pentru președinția noii Iugoslavii (Serbia și Muntenegru), cu intenția vădită de a-și asigura alte două mandate (care i-ar lungi la 20 de ani prezența la cârma țării vecine!), Slobodan Miloševici și-a dat, cum se zice, singur foc la valiză. În mod evident el și-a supra-apreciat „priza la public” de care beneficiase vreme (din păcate) îndelungată. După atât sânge, atâtea războaie și atâtea nefericiri care s-au abătut asupra popoarelor fostei Iugoslavii în anii de când acest ultim șef de partid comunist rămas la putere în Europa taie și spânzură la Belgrad, sârbii înșiși par să se fi

trezit, dând semne clare că s-au saturat de Miloševici. Acesta a fost mesajul introdus în urne de cei ce s-au prezentat la vot la 24 septembrie. Număratoarea paralelă efectuată de partidele de opoziție (foarte interesant, nu numai de formațiunile opoziției democratice – DOS –, ci și de partidul ultranaționalistului Šeseli!) a arătat că principalul contracandidat al lui „Slobo”, Vojislav Kostunița, a câștigat alegerile prezidențiale încă din primul tur de scrutin, cu aproape 54 la sută din voturi, față de circa 35 obținute de omul forte de la Belgrad. Dar Miloševici n-ar fi Miloševici dacă și-ar fi recunoscut înfrângerea și ar fi abandonat pur și simplu puterea, cum se întâmplă în regimurile democratice. În arhicunoscutul stil

comunist, el a recurs, în disperare de cauză, la măsluirea rezultatelor. După zile întregi de așteptare, Comisia Electorală Federală a trecut vreo cinci procente din contul lui Kostunița în cele ale lui Miloševici și ale altor candidați, așa încât candidatul opoziției democratice a fost nevoit să coboare la 49 la sută și să se poată anunța organizarea unui al doilea tur de scrutin.

Așa s-a creat noua situație de criză din Iugoslavia. Opoziția, sigură de victoria sa, a cerut reverificarea rezultatelor alegerilor de către o comisie comună, putere-opoziție. Miloševici a refuzat categoric (o dovadă în plus a fraudei electorale), ordonând demararea pregătirilor pentru al doilea tur de scrutin și respingând toate apelurile și presiunile

internationale care-i cereau să accepte verdictul urnelor. În fața acestui refuz obstinat, opoziția democratică a lansat o campanie de nesupunere civică, punctată de numeroase acțiuni de masă – greve, marșuri, demonstrații de protest, blocarea circulației în Belgrad și alte localități mari etc. – care au paralizat țara timp de zile întregi. „Gotov je!” („s-a terminat cu el!”) a fost sloganul principal al acestei mișcări, prin care majoritatea populației a dorit să semnaleze lumii, cum o făcuse la 24 septembrie și la urne, că s-a saturat de Miloševici. „Era Miloševici” pare astfel să se fi încheiat. Ceea ce Miloševici va mai întreprinde în continuare, pentru a se menține la putere, va fi doar o agonie a regimului său.

Pretul petrolului, cursul euro

Două ȘOCURI pentru EUROPA



Septembrie 2000 a fost o lună a nemulțumirii generale în Europa, protestele împotriva scumpirii carburanților, declanșate la începutul lunii de transportatorii rutieri francezi, întinzându-se și crescând în intensitate zi de zi și cuprinzând, ca un foc aprins în savana africană, o țară după alta.

Rafinării blocate, autostrăzi blocate, frontiere blocate, terminale petroliere blocate; stații de benzină închise, participanți la trafic așteptând ore și zile întregi să iasă din ambuteiaje infernale; conducătorii auto din zone mai apropiate de frontieră trecând granița pentru a face plinul, oameni împrumutând de la vecini o canistră de benzină pentru o cursă urgentă: fotoreporterii și cameramanii canalelor de televiziune n-au dus lipsă de subiecte. Din Franța, incen-

diul protestului s-a întins radial spre Spania și Belgia, Slovenia și Germania, Olanda, Suedia, Polonia. Apoi și pe verticală, spre alte „pături” sociale: fermieri, pescari ș.a. Motivul mării nemulțumiri: din cauza creșterii peste măsură a prețului țițeiului brut (care la un moment dat a atins aproape 38 de dolari per baril în SUA) guvernele europene s-au văzut nevoite să majoreze prețul carburanților.

Nici chiar Norvegia și Marea Britanie, cele mai mari producătoare vest-europene de petrol, care n-au nevoie de importuri de „aur negru”, nu au fost în stare – sau dispuse – să mențină neschimbat prețul la pompă. Asta deși, teoretic, toate țările europene aveau posibilitatea de a evita majorarea prețului carburanților – și protestele vehemente

ale populației –, deoarece aproximativ 75 la sută din „prețul la pompă” este constituit din accizele pe carburanți pe care le încasează guvernele. Deci, de la Londra la Paris și de la Berlin la București, trei sferturi din prețul litrului de benzină sau motorină intră în buznarul statului sub formă de impozit. „Prea mult!”, țipă pe bună dreptate cetățeanul. „Este cea mai mică acciză”, s-ar putea să răspundă, la unison cu dl Remeș, orice ministru european de finanțe. Problema rezidă în însuși termenul de acciză.

Acciza este un impozit special, mai înalt, perceput de state pentru articole de lux. Pe vremea bunicilor și străbunicilor noștri, când automobilul era un articol de lux precum parfumurile Dior, caviarul, blănurile de samur sau

șampania francească, accesibil doar oamenilor foarte bogați, guvernele s-au gândit că n-ar fi deloc rău să adauge și benzina pe lista produselor „accizate”, fiindcă milionarilor (în dolari, și încă în dolarii de atunci!) oricum n-o să le pese, iar statul va avea resurse bugetare mai mari. Toate bune și frumoase, numai că automobilul nu mai este de mulțor un articol de lux ca în „la belle époque”, ci un bun de relativ larg consum. Iar benzina și motorina, cu atât mai puțin.

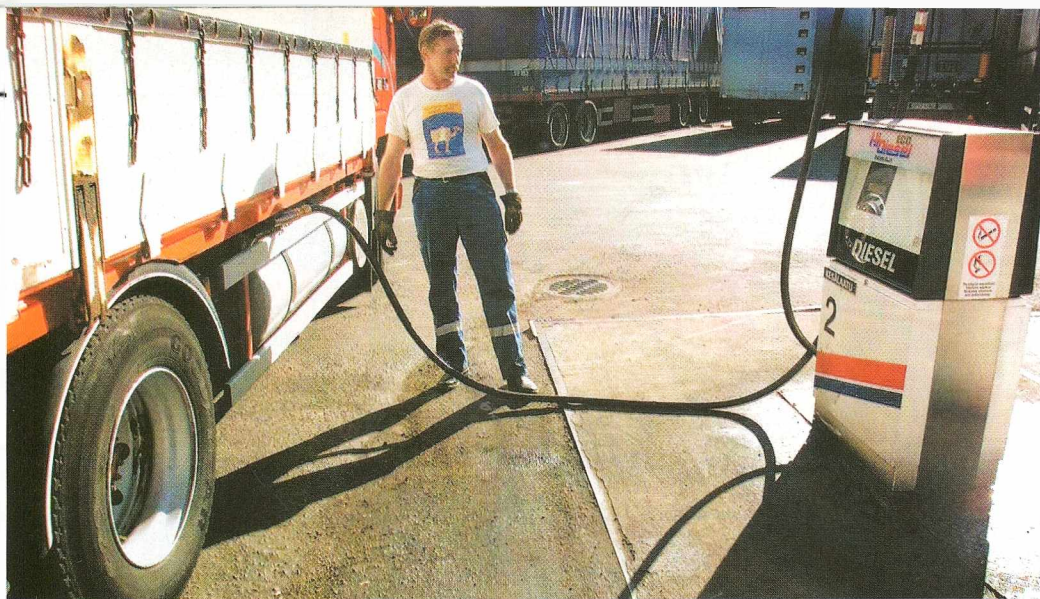
Problema este mai complicată decât pare la prima vedere. Guvernării pot recunoaște, în sinea lor, că acciza pe carburanți este o aberație în momentul de față. Dar s-au obișnuit atât de mult ca ea să le umple golurile bugetare, încât le vine extrem de greu să impoziteze normal deriva-

tele țițeiului. Așa se și explică faptul că în Statele Unite, unde taxa pe produsele petroliere este mult mai mică decât în Europa (sub 50 la sută), prețul carburanților este mai mic, rata creșterii economice mai viguroasă, iar majorarea prețului țițeiului brut nu a produs nici pe departe o revoltă comparabilă cu cea de pe vechiul continent.

Oricum, OPEC, acceptând să-și sporească producția de petrol cu 800.000 de barili pe zi, a avut oarece drept să arate cu degetul și spre taxele percepute de țările consumatoare. Și iată o nouă diferență notabilă: în timp ce europenii așteaptă ca efortul principal în reducerea prețului petrolului să vină din partea OPEC, americanii nu s-au sfiit să recurgă la 30 milioane de barili din rezervele lor strategice de petrol „pentru a calma piețele”.

Europa are însă motive ceva mai întemeiate de îngrijorare pentru că, spre deosebire de SUA, a fost (și mai este) confruntată și cu o altă dandana: deprecierea monedei comune. Pe fondul creșterii prețului petrolului brut, deprecierea euro a venit ca bomboana pe colivă, agravând și mai mult efectele șocului petrolier, deoarece tranzacțiile cu țiței sunt evaluate și efectuate în dolari. În condițiile unui dolar forte și ale unui euro tot mai slab, factura petrolieră a celor 11 țări din „Euroland” devine deci din ce în ce mai încărcată. Iar euro a ținut morțiș să urmeze, la scurt timp de la lansarea sa, la 1 ianuarie 1999, o curbă continuu descendentă, pierzând, în septembrie 2000, peste 25% din valoarea sa inițială. Și asta exact în perioada în care cursul petrolului urca vertiginos, umflându-se de trei ori în doi ani!

Deprecierea euro în raport cu dolarul nu a încetat să intrige experții. Temelia sa, respectiv economia Eurolandului, era foarte solidă la lansare, iar în prezent indica-



torii economici din zona euro sunt chiar mai buni decât în ianuarie 1999. Rata ceva mai înaltă a creșterii economice în America față de Europa nu este un motiv suficient pentru o neîncredere a piețelor în euro. Motivația slăbiciunii sale pare deci mai mult de natură psiho-politică. Lumea exterioară nu este îngrijorată de starea economiei europene, ci de confuzia care persistă în legătură cu evoluția viitoare a integrării politice a Uniunii Europene. Pe de altă parte, dacă America pare să fi simțit chiar o oarecare plăcere să asiste pasiv la degingolada monedei care pe termen lung se dorește a doua monedă mondială de rezervă, la rivalitate cu dolarul, nici Banca Centrală Europeană nu a făcut, timp de 20 de luni, nici un gest în apărarea euro. Și nu este deloc de condamnat. Experții sunt de acord că BCE nu se putea lansa de una singură într-o intervenție de redresare a cursului monedei sale, cumpărând masiv euro și vânzând dolari și yen. La uriașul volum de valută convertibilă, care-și schimbă continuu în lume proprietarul (1.500 de miliarde dolari zilnic!), o acțiune unilaterală a BCE ar fi putut fi un act sinucigaș. Operațiunea nu putea reuși decât ca intervenție comună, concertată și discretă a BCE, Rezervei Federale americane și Băncii Japoniei. Pentru aceasta trebuia ca deprecierea euro să atingă un nivel care să

devină îngrijorător pentru SUA și Japonia, așa încât cele două state să fie interesate în stabilizarea sa.

Acest moment trebuia să vină, fiindcă un euro slab înseamnă automat ieftinirea exporturilor din zona euro în America și scumpirea în aceeași măsură a exporturilor americane spre zona euro, simultan cu pierderi pentru firmele care operează în Euroland. Și a venit la 22 septembrie, când euro era cotelat deja la 0,85 USD. În aceea zi, miniștrii de finanțe și guvernanții băncilor centrale din

țările G7, prezenți la Adunarea generală anuală a FMI și BIRD de la Praga, au hotărât – și lansat imediat, fără multă vorbărie – intervenția concertată pe piețele financiare în sprijinul euro. Moneda europeană a urcat rapid la 0,90 dolari.

Stabilizarea sa la acest nivel, considerat acceptabil, va mai necesita, probabil, unele intervenții de genul celei din 22 septembrie. Dar important este faptul că ea este dorită acum și de americani și japonezi.

AFICO S.A.

București Str. Bala de Arieș nr. 7, Bl. 11, Sc. 1, Et. 5, Ap. 21, Sector 6
Tel./Fax: +40.1.411.51.28, +40.1.411.60.73, E-mail: afico@pcnet.ro

**REPREZENTANT PENTRU ROMÂNIA
ȘI REPUBLICA MOLDOVA AL FIRMELOR:**

Brüel & Kjær
SOUND & VIBRATION



**Specializată în
producția de:**

- aparatură de măsură și control, fixă și portabilă pentru sunete și vibrații (analizoare FFT, sisteme multi-canal și multianaliză PULSE)
- traductoare (accelerometre, microfoane, hidrofoane etc.)

- amplificatoare de semnal pentru traductoare acustice și de vibrații (NEXUS™)
- sisteme de testare telecomunicații
- sisteme de monitorizare aeroportuară
- sisteme de calibrare pentru sunete și vibrații

**Specializată în
producția de:**

- traductoare (piezoelectrice, piezorezistive, joasă frecvență, înaltă temperatură, presiune, șoc, teste auto, aplicații speciale etc.)
- sisteme de calibrare

ENDEVCO



FLACĂRA

A large crowd of people is gathered in a stadium at night. In the foreground, a large fire is burning brightly, casting a warm glow. The word "OLIMPICĂ" is superimposed in large, white, bold letters across the middle of the image. The background shows a large crowd of people, some standing and some sitting, watching the event.

OLIMPICĂ

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU ■
Foto: EPA, AP — ROMPRES ■



La această a 27-a ediție a Jocurilor Olimpice au fost acreditați peste 11.000 de sportivi din 199 de țări, care s-au întrecut (la 32 de discipline) în 300 de probe ● Printre ultimele schimburi ale ștafetei purtătorilor torței olimpice s-au numărat **Andrea Bocelli**, **Olivia Newton-John** și **Prințul Albert de Monaco** ● Festivitatea de deschidere a constituit un grandios spectacol de sunet și lumină menit să ilustreze formarea și devenirea poporului australian sau, cum s-ar spune, „de la aborigeni la lașere” ● De altfel, o aborigenă – **Cathy Freeman** (campionă mondială la 400 m, argint în '96 la Atlanta) – a fost cea care – într-un instantaneu „de-a apa și focul” – a aprins flacăra care va arde pe parcursul întrecerilor ● De remarcat că primul antrenor al lui Freeman a fost timișoreanul **Mihai Dănilă** ●

Celebra înotătoare australiană **Dawn Fraser** (medalii de aur la trei ediții consecutive) a fost proclamată (titlu introdus în premieră) „Prima Doamnă a Olimpiadei” ● Defilarea sportivilor a marcat prezența comună a delegațiilor celor două Corei ● Pentru prima oară, o femeie – canotoarea **Elisabeta Lipă** – a fost portdrapelul delegației României ● Cu o zi înainte de ceremonia de deschidere, sportivii noștri au avut primele emoții prin efectuarea tragerilor la sorți (box, tenis de masă, scrimă).

Prima săptămână a Jocurilor Olimpice de la Antipodi a fost dominată de întrecerile desfășurate în Aquatic Centre, natația fiind – cum se știe – o adevărată religie pentru australieni. Într-o atmosferă deosebită, pe parcursul celor opt zile de concurs (16-23 septembrie), au fost înregistrate numeroase

recorduri mondiale (14) sau olimpice. În tradiționalele dispute dintre sportivii reprezentând S.U.A., Rusia, Franța, Italia sau Olanda au intervenit decisiv și cei ai țării-gazdă. Astfel, în clasamentul pe medalii, S.U.A. (14 de aur) sunt urmate de Olanda și Australia, fiecare cu câte cinci titluri olimpice. La numai 17 ani, australianul **Ian Thorpe** (trei medalii de aur) a devenit un adevărat erou național. De asemenea, excelent s-au comportat olandezii **Inge de Bruijn** (trei titluri și trei recorduri mondiale în probele respective) și **Pieter van den Hoogenband** (două medalii de aur). În plus, olandezul l-a detronat pe „țarul” **Alexandr Popov**, devenind noul „rege” al sprintului, revanșându-se pentru înfrângerile din fața rusului de la „europenele” din anul acesta.

Cu nedisimulată plăcere,

consemnăm senzaționala evoluție a înotătorilor noștri, **Diana Mocanu** fiind a cincea sportivă din lume care obține „dubla” la aceeași ediție. Iar dacă **Beatrice Cășlaru** (bronz la 400 m mixt) deschidea drumul delegației noastre spre medalii, Diana (aur la 200 m spate) preda ștafeta atletismului (22 septembrie). În aceea zi, „imperială” **Gabriela Szabo** (la 5.000 m) câștiga una din cele trei serii fără să forțeze (15:08,36), fiind depășită (ca timp realizat) doar de irlandeza **Sonia O'Sullivan** (15:07,91, în prima serie). Între acestea două s-a dat, de altfel, o dramatică luptă în finală, dar, cu o tactică excelentă, Gabi s-a impus cu un nou **record olimpic** (14:40,79), în vreme ce Sonia a devansat-o pe etiopianca **Gete Wami** (deținătoarea celei mai bune performanțe mondiale din acest an). Astfel, „minunea blondă”



Ian Thorpe



Inge de Bruijn

aducea delegației olimpice a României cea de-a zecea medalie de aur și, totodată, al zecelea titlu olimpic din istoria atletismului românesc.

Între timp, gimnastica (16-25 septembrie), tirul, scrima, judo-ul ne produceau alte satisfacții, ceea ce ne propulsa în "top ten" privind numărul de medalii. Un capitol aparte îl constituie canotajul, în probele feminine România cucerind trei medalii de aur (din cele șase puse în joc).

Georgeta Damian și Doina Ignat (2 rame fără cârmaci) au concurat și la 8 + 1 (acolo unde „veteranele” Marioara Popescu și Camelia Macoviciuc – artizanele altor victorii în trecut – n-au mai avut loc!), realizând ca, în premieră pentru canotajul feminin românesc, să fie încununate de două ori cu aur. Din acest realment „miriapod” acvatic nu putea lipsi, bineînțeles, **Elisabeta Lipă**

(n. 26.10.1964), desemnată anul trecut, în World Rowing, drept cea mai valoroasă canotoare a tuturor timpurilor (campionă olimpică la dublu vâsle – 1984, la simplu – 1992 și la 8 + 1 în 1996, vicecampionă olimpică la dublu vâsle – 1988). În context, se cuvine menționată și performanța britanicului **Steven Redgrave** care, la 38 de ani, component al echipajului de 4 rame fără cârmaci, a obținut cel de-al cincilea titlu olimpic participând la cinci ediții consecutive.

Chiar dacă spuneam că natația este privită cu evlavie în „Țara cangurilor”, atletismul s-a bucurat de aceeași uriașă audiență, pe „Olympic Stadium” din Sydney luând loc – de exemplu, la mitingul în care a triumfat Gabi Szabo – nu mai puțin de 112.000 spectatori (vechiul record era de 109.000)!

Deși ne-am obișnuit, ca la aproape toate disciplinele, succesele noastre să fie reputate de reprezentantele „sexului slab”, de această dată băieții au dat o replică pe măsură. În premieră, sabrerul **Mihai Covaliu** și gimnastul **Marius Urzică** (la cal cu mânere) au urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. Desigur, multe dintre speranțele noastre se îndreptau spre cei zece boxeri, dintre care Crinu Olteanu, Dorel Simion, Marian Simion și Adrian Diaconu au ajuns în „sferturi”, însă în semifinale au pătruns doar cei doi frați.

Câteva cuvinte despre întrecerile atletice, în care s-a înregistrat un fapt nedorit: pentru prima dată în ultimele decenii, la o competiție de asemenea anvergură (olimpică sau mondială) nu a fost realizat nici un record mondial. În acest context, performanța obținută de Gabriela Szabo (record olimpic la 5.000 m)

ne apare cu atât mai valoroasă. Rezultatele modeste s-au datorat nu numai absenței – din diferite motive – a unor atleți de prim rang, ci și faptului că, în majoritatea cazurilor, favoriții nu s-au impus decât în 6 probe individuale (din cele 20) la masculin și în 5 (din cele 18) la feminin.

După cum spuneam, atletismul a furnizat numeroase surprize neplăcute:

- Ucraineanul **Serghei Bubka** (36 de ani), primul săritor cu prăjina care a depășit înălțimea celor 6 m, de șase ori campion mondial și multiplu recordman mondial, a ratat de această dată finala, nereușind să treacă la 5,70 m! De altfel, în cariera sa nu a fost prea prieten cu aurul olimpic, cunoscând o singură izbândă (în 1988, la Seul).

- Stupefacție și în finala probei de 800 m: naturalizatul danez **Wilson Kipketer** realizează doar 1:45,14, față de germanul **Nils Schumann** (1:45,08).

- Mare favorită în proba de 100 m.g., americana **Gail Devers** a abandonat în semifinale. Să ne amintim că și la Barcelona (1992) a avut un cumplit ghinion întrucât s-a împiedicat la ultimul gard.

- Dar episodul care ne doare cel mai tare este înlăturarea din „țarcul” de la aruncarea ciocanului (atunci când dorea să înceapă încălzirea) a reprezentantei noastre, **Mihaela Melinte**, campioană a lumii și multiplă recordmană mondială. Deși anul trecut Mihaela a efectuat peste 25 de teste antidoping (la care rezultatele au fost negative), după aproape patru luni de la un concurs care a avut loc la Milano (pe 7 iunie) ea a fost oprită să concureze pe motiv că s-ar fi dopat cu nandrolon. Anumite disfuncționalități la nivelul federației române de specialitate (care fusese înștiințată încă din 18 septembrie că Mihaela este

depistată pozitiv) au făcut însă ca sportiva să fie supusă unei groaznice umilințe prin îndepărtarea din arenă sub escorta a doi oameni de ordine și în huiduielile a peste 100.000 de spectatori. Ceea ce ne ridică un mare semn de întrebare este faptul că teste similare (efectuate la Barcelona – pe 5 mai și la Paris – pe 26 iunie) au fost negative.

FĂRĂ AUR LA BOX ȘI DUPĂ 44 DE ANI

După 12 ani, am susținut din nou o finală olimpică (Marian Simion). Este cea de-a zecea pentru boxerii români, dar până acum numai una a fost câștigată (în 1956, la Melbourne, Nicolae Linca l-a învins pe irlandezul Fred Tiedt în limitele categoriei 67 kg). În 1952 Vasile Tiță a pierdut în fața americanului Floyd Paterson, iar cubanezul Teofilo Stevenson i-a întrecut în 1972 pe Ion Alexe și în 1976 pe Mircea Simon. Ceilalți finaliști: Mircea Dobrescu, Gheorghe Negrea (ambii în 1956), Ion Monea (1968), Simion Cuțov (1976) și Daniel Dumitrescu (1988). La cele 8 medalii de argint și una de aur s-au adăugat însă 13 de bronz, iar la Sydney, Dorel Simion a luat „bronzul” și Marian Simion „argintul”. Considerat cel mai bun boxer amator român, Francisc Vaștag (actualul antrenor al lotului național) nu a cucerit nici o medalie la cele trei ediții ale J.O. la care a participat.

Într-una dintre semifinalele categoriei 63,5 kg, americanul Ricardo Williams l-a învins cu 42-41(!) pe cubanezul Diogenes Luna ● Numai Cuba și S.U.A. au avut reprezentanți la toate cele 12 categorii ● În finale au ajuns doar patru, respectiv doi ● În schimb, Rusia a avut cinci prezențe, Kazahstanul – patru și Ucraina – două ● Din cele

trei întâlniri ruso-cubaneze, sportivii de la Marea Caraibilor s-au impus în toate ● Titlurile au revenit astfel: Cuba – 4, Rusia și Uzbekistan – 2, S.U.A., Franța, Kazahstan și Thailanda – 1.

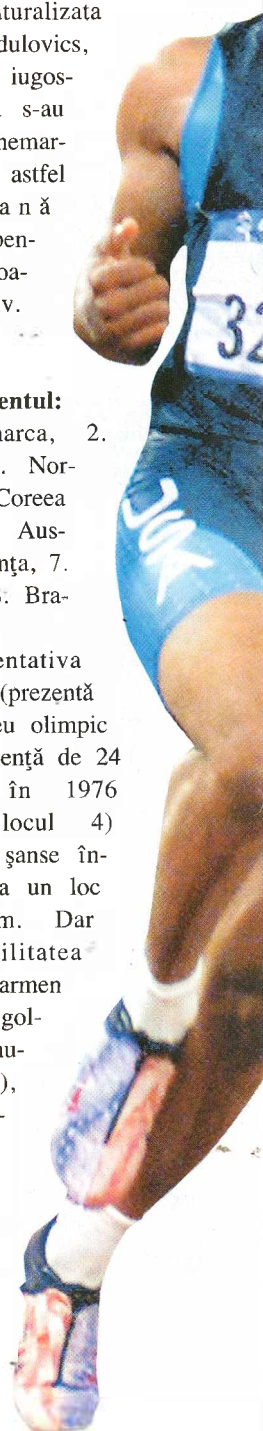
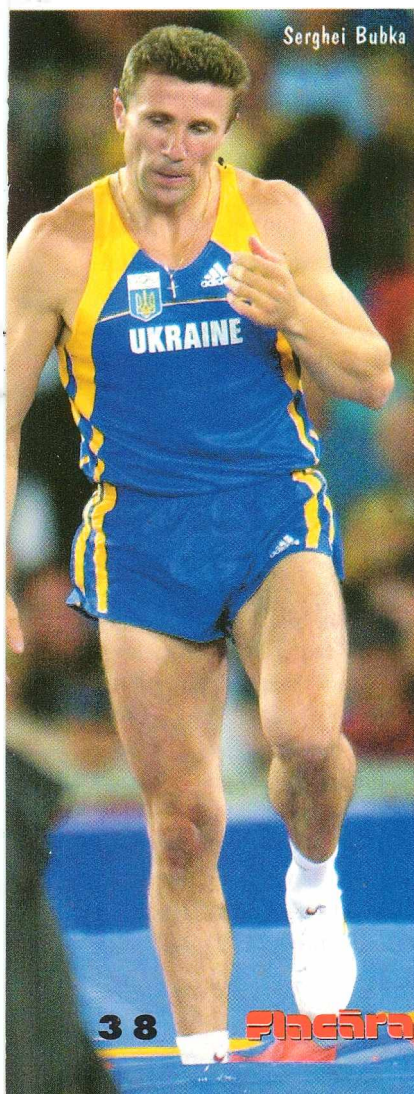
DEZAMĂGIRE LA HANDBAL FEMININ

În finală, Danemarca – Ungaria 31-27, după ce handbalistele nordice au revenit de la 16-23 prin excelențele Camilla Andersen și Anette Hoffman, în timp ce jucătoarele maghiare (în frunte cu Agnes Farkas și recent naturalizata Bojana Radulovics, de origine iugoslavă) parcă s-au blocat. Danemarca devine astfel c a m p i o n ă olimpică pentru a doua oară consecutiv.

Clasamentul:

1. Danemarca, 2. Ungaria, 3. Norvegia, 4. Coreea de Sud, 5. Austria, 6. Franța, 7. România, 8. Brazilia.

Reprezentativa României (prezentă la un turneu olimpic după o absență de 24 de ani, în 1976 ocupând locul 4) pornea cu șanse îndreptățite la un loc pe podium. Dar indisponibilitatea interului Carmen Amariei (golgetera ultimului C.M.), șocul înfrângerii din prima partidă (25-34 în fața Coreei



de Sud), doar o remiză (21-21) cu viitoarea finalistă Ungaria, eșecul în fața Franței (18-21), urmat de cel cu Norvegia (16-28) – a cărei selecționată o întrecuserăm de două ori chiar la ea acasă în partide amicale –, toate acestea ne-au condus la turneul pentru locurile 5-8 (23-29 cu Austria, 38-33 cu

rele recorduri mondiale (4) ale unei înotătoare din România aparțin Tamarei Costache, toate pe distanța de 50 m liber, din anul 1986. La masculin, doar un loc 7 (Robert Pinter – Barcelona, 1992) și un loc 8 (Alexandru Popescu – Melbourne, 1956).

La Sydney au apărut însă două naiade, fiice ale Dunării.

Diana Mocanu

Născută la 19.07.1984, Brăila; legitimată la L.P.S. Brăila; antrenore: Laura Sachelarie; triplă campioană europeană de junioare în 1999 și 2000; la C.E. senioare 1999: bronz la 100 m fluture; la C.E. 2000: argint la 100 și 200 m spate, bronz la 4 x 100 m mixt. La Sydney 2000: aur la 100 și 200 m spate, în prima probă stabilin și un nou record olimpic.

Beatrice Coadă-Câșlaru

Născută pe 20 august 1975, la Brăila; primul antrenor: Gabriela Stoicescu; legitimată în prezent la CSM Pitești (antrenori: Petre Deac și soțul său, Eduard Câșlaru); medaliile de argint deveniseră o adevărată obsesie pentru ea: patru la C.E. 1991, Atena – 200 m bras, 200 și 400 m mixt, 400 m liber; trei la C.E. 1999, Istanbul – în aceleași probe ca la Atena, minus în cea de liber; una la C.E. 2000, Helsinki – la 400 m mixt; tot în Finlanda, o medalie de bronz la 4 x 100 m mixt, după care a urmat – în sfârșit – aurul la 200 m bras, 200 m mixt și 4 x 200 m liber; la J.O. – un loc 10 (1992, Barcelona), un loc 4 la 400 m mixt (1996, Atlanta), bronz la 400 m mixt și argint la 200 m mixt (2000, Sydney).

● Prima medalie de aur a fost cucerită la tir (10 m) de Nancy Johnson (S.U.A.) ● Rusoaica Irina Karavaeva este prima laureată olimpică a unei discipline nou introduse în programul Jocurilor –

Deviza celui mai rapid om din lume, Maurice Greene: „Pentru a rămâne numărul 1 trebuie să te antrenezi de parcă ai fi numărul 2”



Brazilia – după prelungiri).

La masculin, Rusia a obținut cel de-al patrulea titlu olimpic (28-26 în finală cu Suedia).

NAIADELE ROMÂNIEI

Până în prezent, înotul românesc se fălea doar cu trei medalii olimpice: bronz, Anca Pătrășcoiu (200 m spate) – Los Angeles, 1984; bronz și argint, Noemi Lung (200 și respectiv 400 m mixt) – ambele la Seul, 1988.

Alte precursorare: Cristina Balaban, Carmen Bunaciu, Tamara Costache, Luminița Dobrescu, Stela Pura. Singu-



Gail Devers

trampoline (sărituri la plasă elastică) – ale cărei caracteristici aduc mai mult cu acrobațiile de circ ● A fost înregistrată și o căsătorie între o halterofilă și antrenorul său – americanii Suzanne Leathers și McCauley

● Ultimul medaliat este etiopianul Gezahgne Abera, care a câștigat proba de maraton.

FINALE

LA JOCURI SPORTIVE

Baschet: S.U.A. – Australia 76-54 (feminin), S.U.A. – Franța 85-75 (masculin).

Volei: Cuba – Rusia 3-2 (feminin), Iugoslavia – Rusia 3-0 (masculin).

Polo pe apă: Ungaria – Rusia 13-6 (masculin), Australia – S.U.A. 4-3 (feminin).

Hochei pe iarbă: Olanda – Coreea de Sud 3-3 și 5-4 la loviturile de departajare (masculin), Australia – Argentina 3-1 (feminin).

Fotbal: Camerun – Spania 2-2 și 5-3 la loviturile de departajare (masculin), Norvegia – S.U.A. 3-2 – „golul de aur” (feminin).

Baseball: S.U.A. – Cuba 4-0.

TENIS

Lipsite de multe nume sonore, turneele de tenis i-au

desemnat ca învingători pe rusul Evgheni Kafelnikov și pe Venus Williams, americana devenind alături de Serena primele surori care cuceresc titlul la dublu.

Chiar în primul tur, Andrei Pavel l-a întâlnit pe suedezul Magnus Norman, favoritul nr. 3 și al patrulea în clasamentul ATP. Reprezentantul nostru a câștigat primul set – 7-6 (1), pentru a-l ceda pe al doilea (3-6), iar în decisiv a condus cu 5-4, 6-5 și 7-6, fiind învins cu 10-8.

Tot în prima fază, Ruxandra Dragomir a pierdut cu 6-3, 6-3 la australianca Nicole Pratt. Din cauză absenței Cătălinei Cristea, România nu a putut fi reprezentată în proba de dublu.

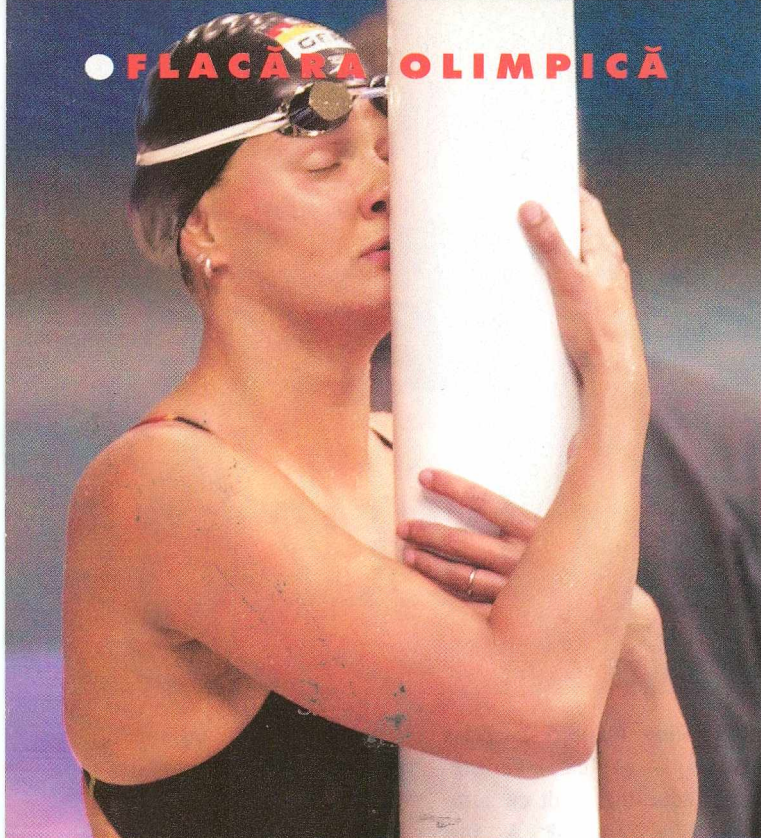
Prezență efemeră și pentru dublul Andrei Pavel/Gabriel Trifu, eliminați cu 6-3, 6-4 de cuplul indian Leander Paes/Maesh Bhuparti.

TENIS DE MASĂ

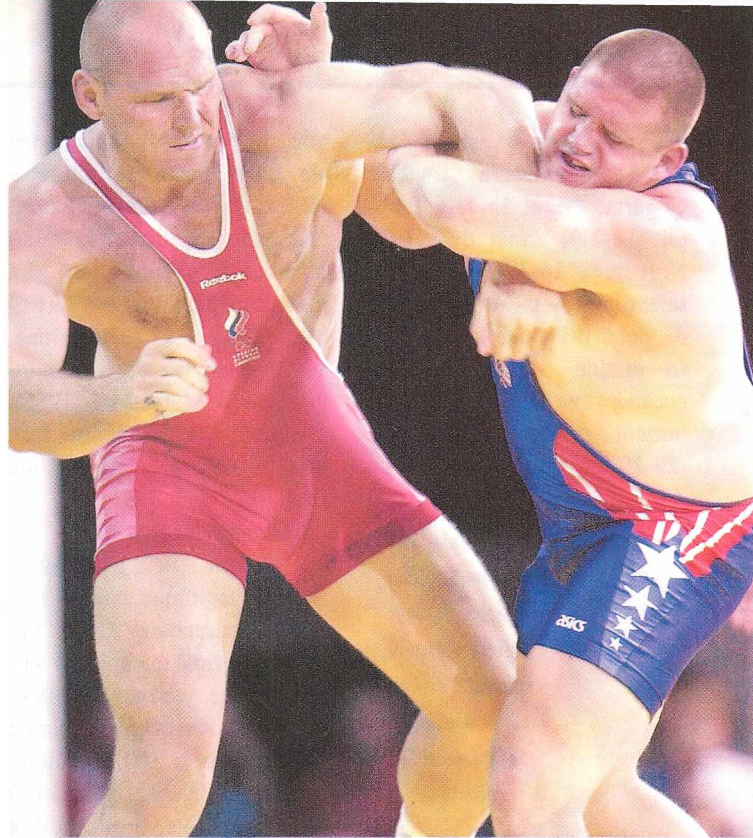
Desemnată cap de serie nr. 10, în proba de simplu, Mihaela Șteff a fost singura jucătoare neasiatică ajunsă între primele opt.

OBSEDANTUL DOPING

La fel cum s-a întâmplat și la Atlanta, în 1996, atleta bulgară Iva Prandjeva



Înotătoarea germană Franziska van Almsick (22 de ani) — două titluri mondiale, 16 europene, 6 recorduri mondiale, 4 arginturi și 3 bronzuri olimpice — a ratat finala la 200 m liber. Luând parte la ștafeta 4x200 m liber, Germania s-a clasat pe locul 3, înaintea României.



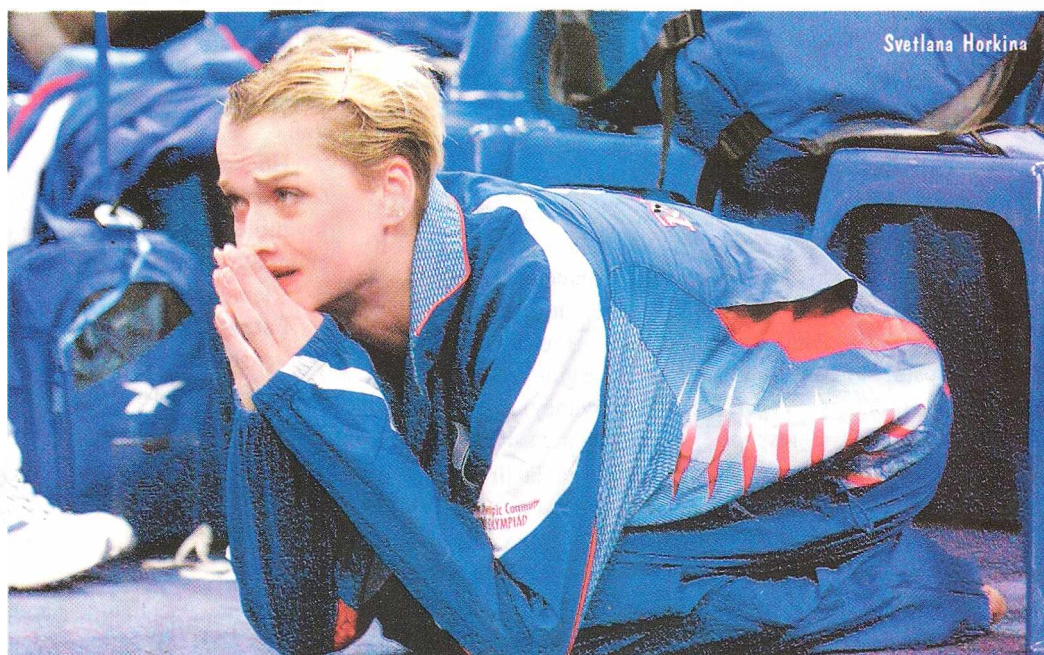
La lupte greco-romane, categoria 130 kg era dominată de peste un deceniu de rusul Aleksandr Karelin (stânga). La 33 de ani și neînvins din anul 1987 (a pierdut un singur punct!), răstimp în care a devenit triplu campion olimpic, cucerind 9 titluri mondiale și 13 europene, „tarul” a cedat în finală (cu 1-0) în fața americanului Rulon Gardner. Să nu-l plângem însă pe Karelin, un bogat om de afaceri și deputat în Duma de stat.

(triplusalt și lungime) a fost depistată pozitiv la un test antidoping efectuat pe 5 august la Londra (urme de nandrolon), fiind expediată acasă de la Sydney înainte de deschiderea Jocurilor ● Tot atunci au început necazurile pentru delegația noastră: sosind primele rezultate ale controlului antidoping comandat de C.O.R., halterofilul **Traian Cihărean** (bronz la J.O. '92 și locul 5 la J.O. '96) este evidențiat „pozitiv” ● Substanța incriminată este metandienona (un steroid anabolizant slab) și se găsește în „Naposim” ● **Ion Țiriac**, președintele C.O.R., reiterează decizia luată în urmă cu doi ani: orice sportiv român prins dopat va fi exclus pe viață din lotul olimpic ● Dacă un necaz nu vine niciodată singur, nu numai că la contraexpertiză se confirmă că Traian Cihărean a consumat substanțe interzise, dar și rezultatul controlului antidoping efectuat în Satul olimpic lui

Adrian Mateaș este de asemenea pozitiv ● Întrucât și **Marian Dodiță**, fost component al lotului olimpic, figura de câteva luni pe lista celor găsiți dopați, conform regulamentului Federației internaționale nu existau decât două alternative: excluderea din competiție a tuturor halterofililor români sau plata ca

penalizare a sumei de 50.000 dolari USA ● Au urmat, firește, protestele celor incriminați ● Și toate acestea se întâmplau în ziua deschiderii oficiale a Jocurilor ● Nu ne încântă nici povestea privind capra vecinului: halterofilul norvegian Stian Grimseth și boxerul iranian Anosheravan

Nourian au fost depistați pozitiv și trimiși acasă ● Cihărean și Mateaș au fost excluși pe viață din lotul olimpic ● Primul și-a găsit soție și a decis să rămână la Antipozi ● C.O.R. a plătit amenda, iar echipa noastră de haltere a fost readmisă la Jocuri.



Svetlana Horkina

„CAZUL” **ANDREEA RĂDUCAN**

● Duminică, 17 septembrie, în concursul de calificare la gimnastică, echipa noastră feminină s-a clasat pe locul al doilea (după Rusia), intrând în finală.

● Marți, 19 septembrie, România a cucerit medalia de aur în această probă, ceea ce reprezintă al doilea titlu olimpic din istorie (după cel de la Los Angeles - 1984), dar primul în luptă directă cu Rusia și China (ambele boicotaseră ediția americană a J.O.). Nici un fel de probleme la controlul antidoping de după concurs.

● A doua zi, primăvara australiană și-a arătat colții, scăderea temperaturii provocându-i primele simptome de răceală Simonei Amânar. Medicul delegației, **Ioachim Oană**, o tratează cu „Nurofen”. Colegă de cameră cu Simona, Andreea Răducan primește și ea (preventiv?) două tablete din același medicament. (Trebuie să precizăm că respectivul produs farmaceutic fusese declarat la intrarea pe teritoriul australian și nu au existat nici un fel de obiecții. Atâta doar că micuțele pilule albe conțin pseudofedrină, substanță admisă de Federația Internațională de Gimnastică, dar considerată dopantă de normativele Comitetului Internațional Olimpic).

● Joi, 21 septembrie, la individual compus, podium integral românesc - **Andreea Răducan, Simona Amânar** și **Maria Olaru** -, de parcă am fi fost la campionatele noastre naționale. (Izbândă asemănătoare doar celei realizate în urmă cu 40 de ani de către componentele fostei U.R.S.S., în frunte cu Larisa Latînina.) La testul antidoping prelevat Andreei (și ale cărui rezultate au fost făcute publice abia luni, 25 septembrie) s-a constatat prezența pseudofedrinei într-o cantitate mai mare

decât limita maximă admisă!

● Între timp, duminică, 24 septembrie, Andreea obținuse locul secund la sărituri (în finalele pe aparate), iar testul antidoping a fost negativ.

● Așadar, luni, 25 septembrie, Comisia Medicală a C.I.O. înștiința printr-un fax forul olimpic român că Andreea Răducan este suspectată de dopaj. Demoralizată, Andreea nu se mai prezintă la concursul de la bârnă, iar la sol ocupă locul 7 (Simona Amânar - bronz la această probă).

● Demarează discuții interminabile la cele mai înalte niveluri (Prințul Alexandre de Merode, șeful amintitei Comisii, respectiv Ion Țiriac, președintele C.O.R.).

● Comisia propune retragerea medaliei de aur câștigată de Andreea Răducan la individual compus și suspendarea medicului Ioachim Oană pentru următoarele două Olimpiade - Salt Lake City 2002 (de iarnă) și Atena 2004 (de vară).

● Marți, 26 septembrie, Comitetul Executiv al C.I.O. procedează ca atare. Astfel, prin descalificarea Andreei, medalia de aur revine Simonei Amânar, cea de argint Mariei Olaru, iar o sportivă din China primește bronzul. Mai mult, Andreea nu a avut voie să participe la Gala laureaților.

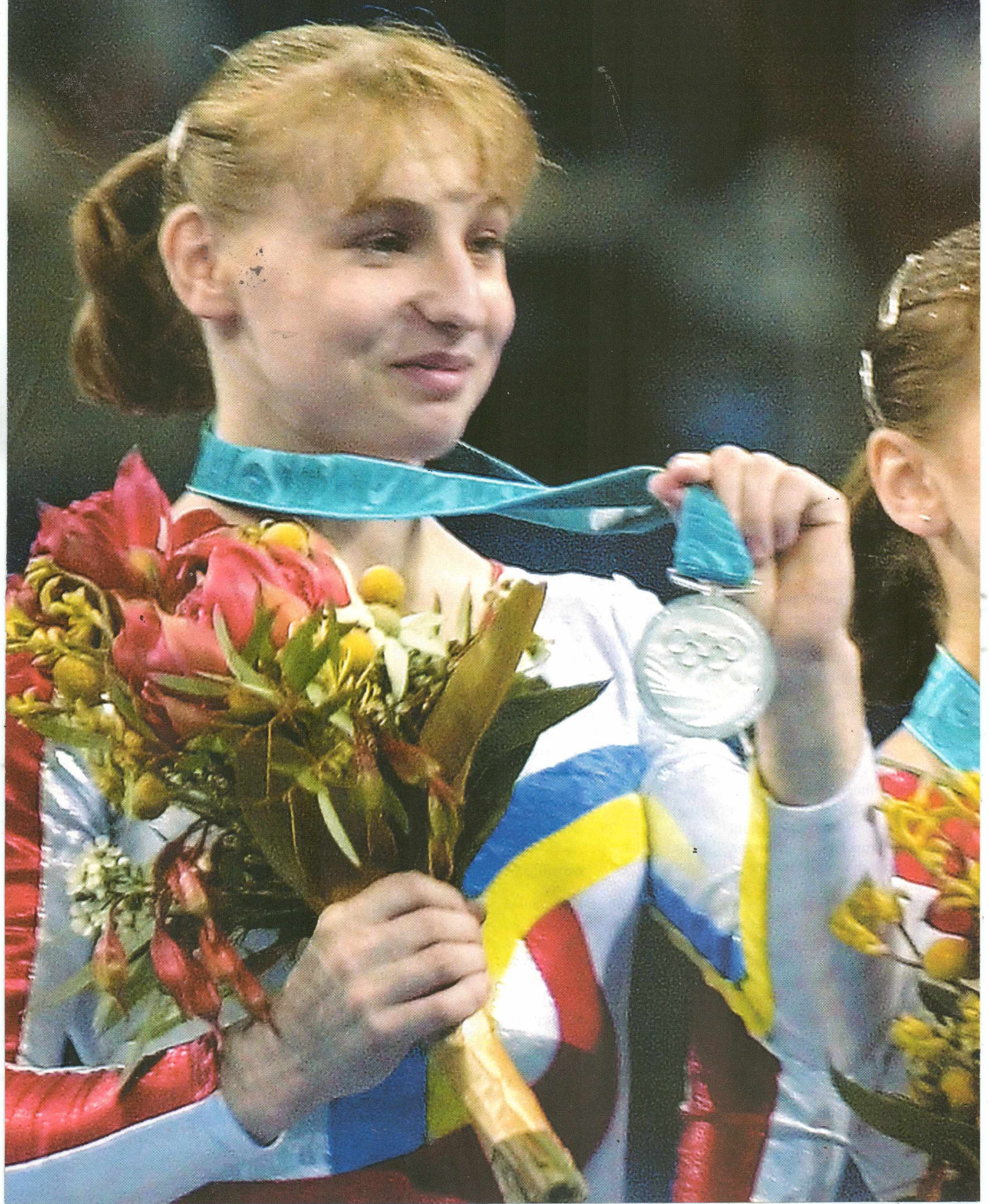
● Joi, 28 septembrie, apelul făcut de C.O.R. la Tribunalul de Arbitraj Sportiv este respins.

● Ion Țiriac își anunță intenția de a demisiona din funcție pentru că ar fi fost nevoit să o suspende pe viață din lotul olimpic pe Andreea Răducan.

● Sâmbătă, 30 septembrie, Andreea Răducan a împlinit 17 ani. La mulți ani! Pentru noi ea rămâne adevărata campioană olimpică.



PENTRU NOI ACESTA



A RĂMAS PODIUMUL





Diana Mocanu — înot, 100 și 200 m spate

Gimnastica — echipa feminină: de la stânga — Andreea Isărescu, Simona Amănar, Andreea Raducan, Maria Olaru, Loredana Boboc, Claudia Presecan



CLASAMENT FINAL

(după numărul

medaliilor de aur):

1. S.U.A. 39 - 25 - 33
2. Rusia 32 - 28 - 28
3. China 28 - 16 - 15
4. Australia 16 - 25 - 17
5. Germania 14 - 17 - 26
6. Franța 13 - 14 - 11
7. Italia 13 - 8 - 13
8. Olanda 12 - 9 - 4
9. Cuba 11 - 11 - 7
10. Marea Britanie 11 - 10 - 7
- 11. România 11 - 6 - 9**
12. Coreea de Sud 8 - 9 - 11
13. Ungaria 8 - 6 - 3
14. Polonia 6 - 5 - 3
15. Japonia 5 - 8 - 5.

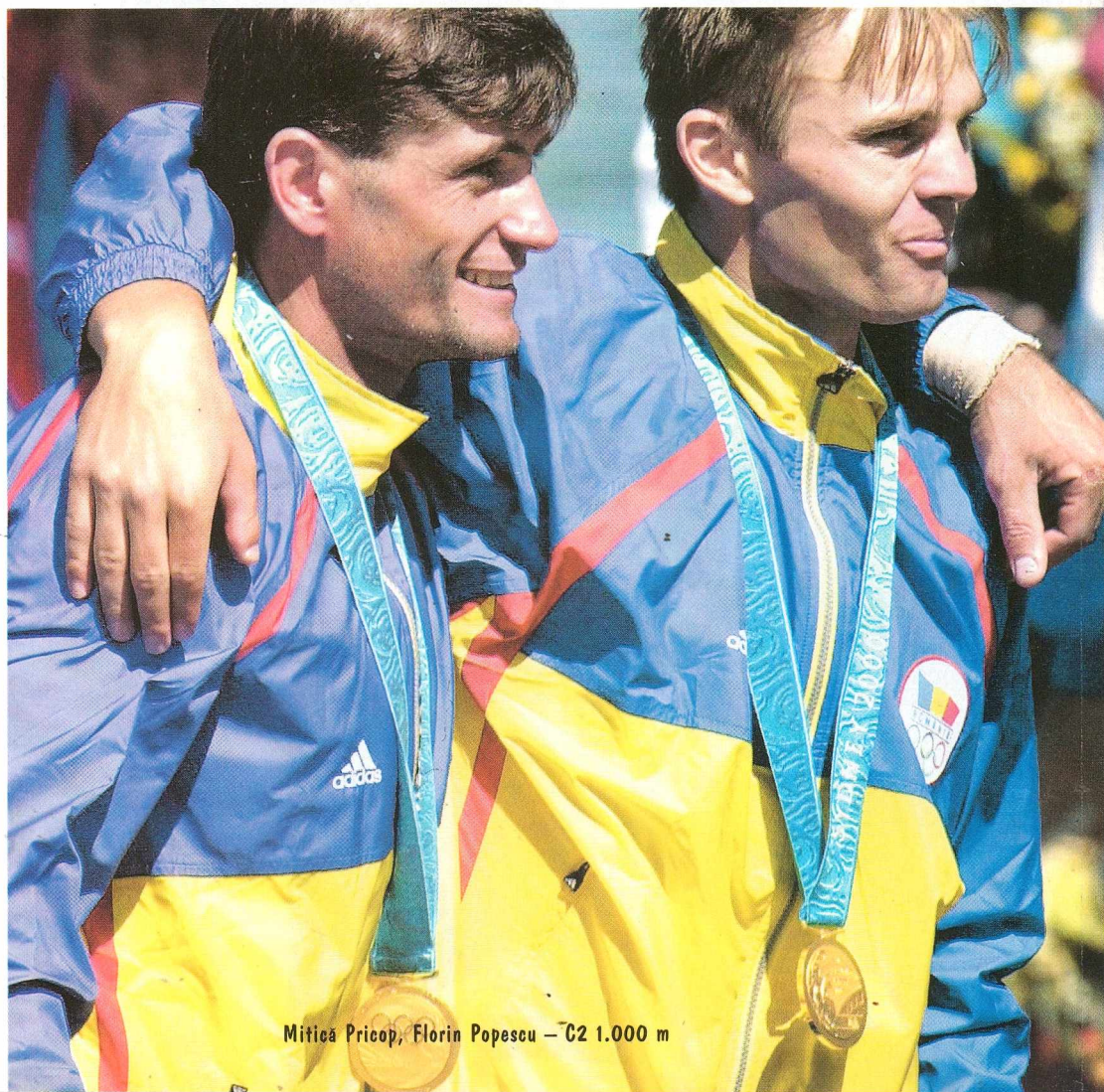
Aflate la egalitate (câte 11 medalii de aur), Cuba, Marea Britanie și România s-au situat în această ordine, în calcul intrând și cele de argint și bronz.

România ocupă astfel locul 11 (14 - Atlanta '96), dar trebuie să ne gândim că am scăpat cel puțin o medalie de aur (ceea ce ne-ar fi adus pe poziția a 9-a) la înălțime (Monica Iagăr-Diniescu), box (Marian Simion a pierdut cu 23-25 în fața kazahului Ibraimov), la 1.500 m feminin sau dacă Mihaela Melinte (ciocan) ar fi fost lăsată să concureze. Am fi rămas în "top ten" și dacă boxerii cubanezi nu ar fi repurtat cele patru succese. (De subliniat că prin „roca-da” de la gimnastică - individual compus -, România a fost frustrată de cea de-a 27-a medalie, un „bronz“.)

Prin cele 26 de medalii cucerite la Sydney, România a ajuns la un total de 265 (74 de aur, 83 de argint și 108 de bronz), aflându-se pe locul 14 într-un clasament "all time" începând din 1896. Pe primul loc, S.U.A. - 2.098 medalii (862 - 655 - 581).

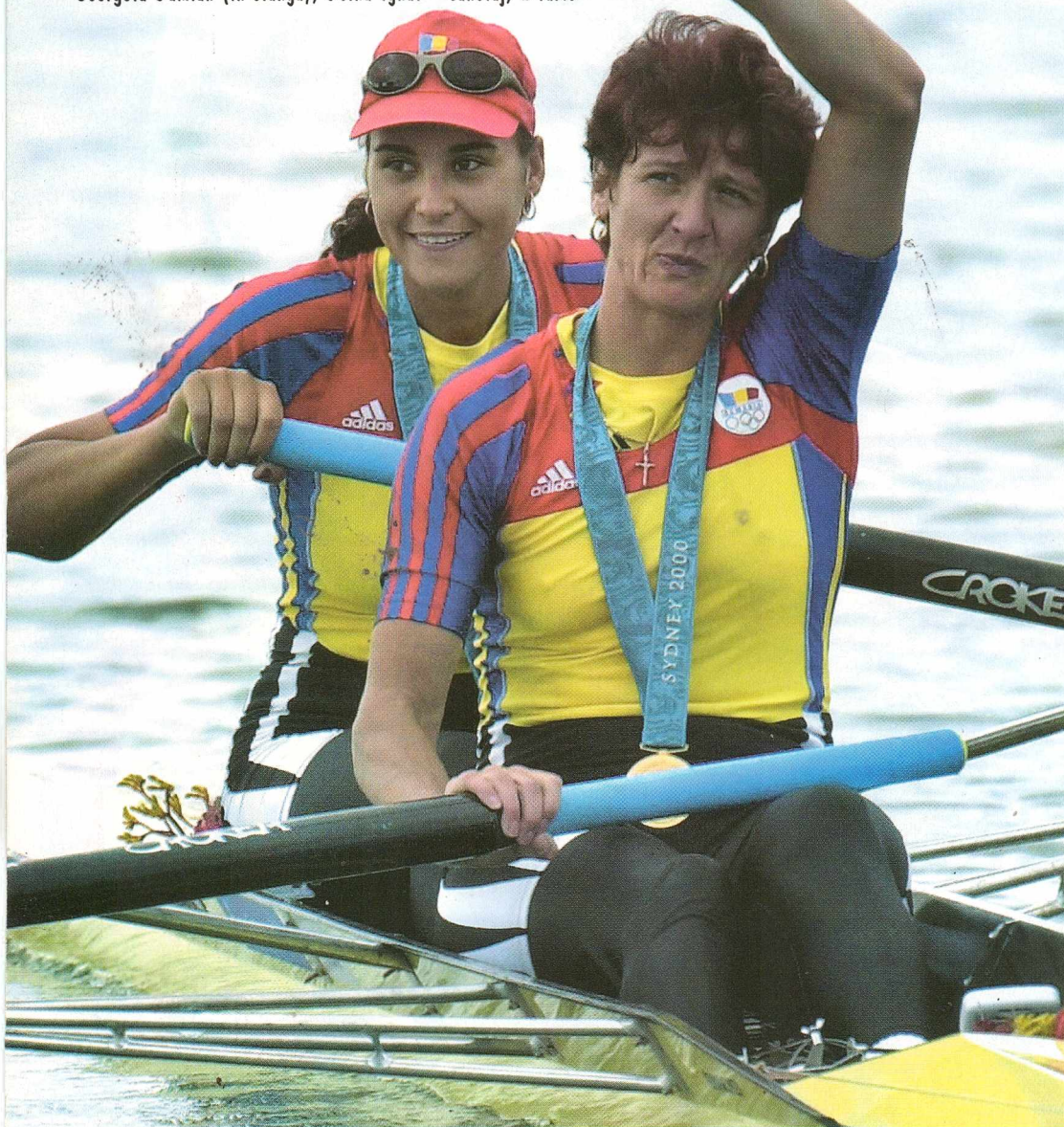


Gabriela Szabo - atletism, 5.000 m

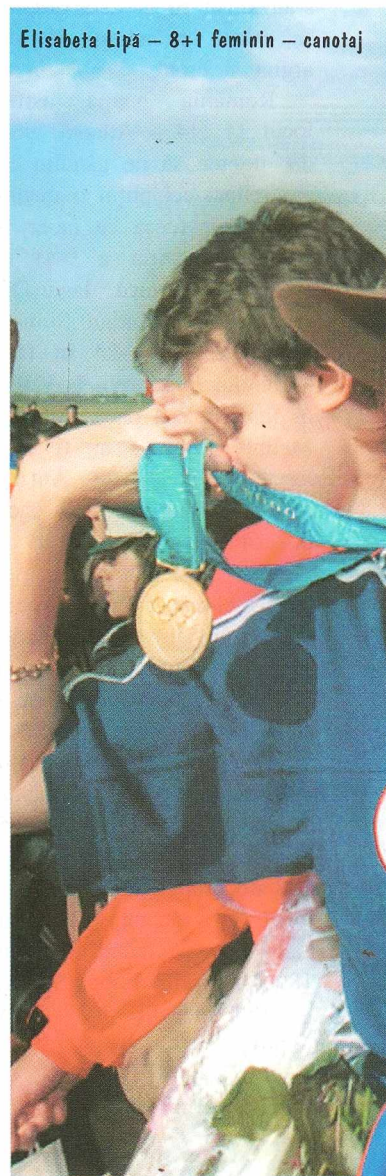


Mitică Pricop, Florin Popescu - C2 1.000 m

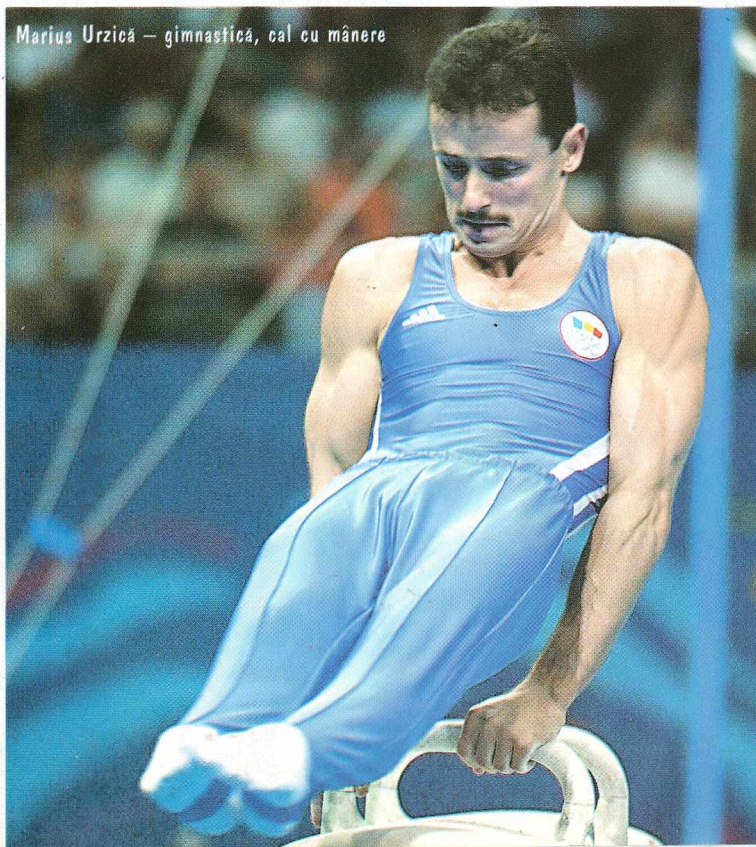
Georgeta Damian (în stânga), Doina Ignat — canotaj, 2 rame



Elisabeta Lipă — 8+1 feminin — canotaj



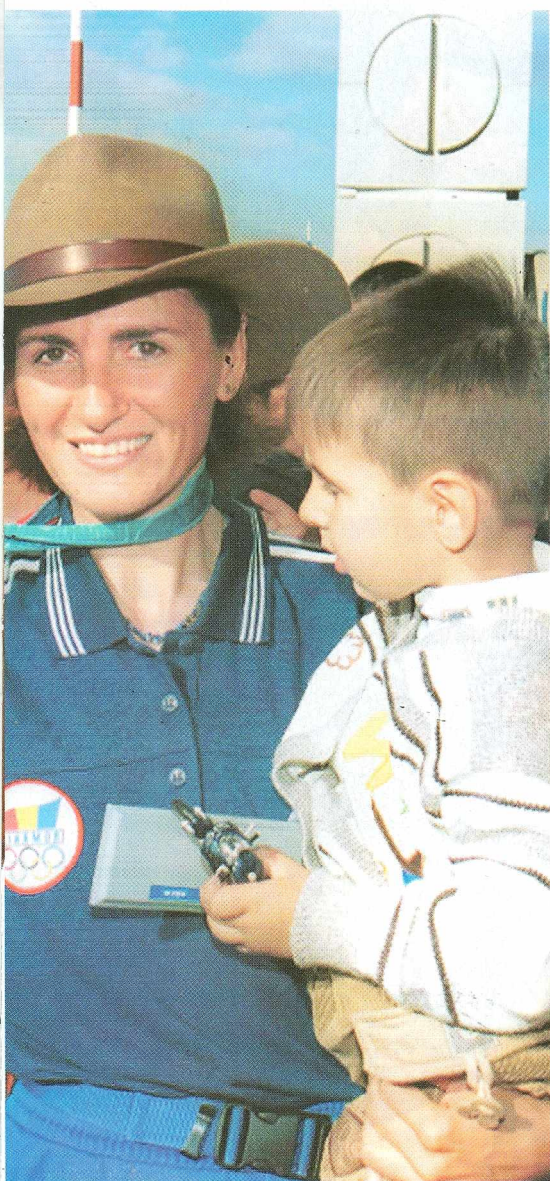
Marius Urzică — gimnastică, cal cu mânere



Constanța Burcică (în stânga), Angela Alupei, — canotaj, 2 vâsle



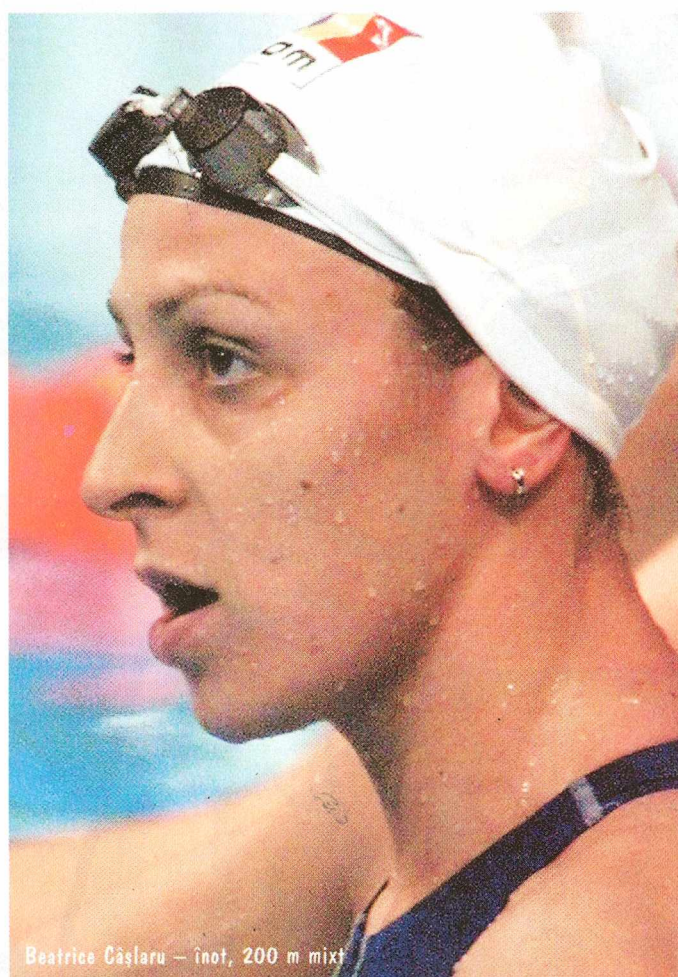
Mihai Claudiu Covaliu — scrimă, sabie





Violeta Beclea-Szekely (în stânga) — atletism, 1.500 m

Au mai obținut medalii de argint Maria Olaru (gimnastică, individual compus) și Andreea Răducan (gimnastică, sărituri)



Beatrice Căslaru — înot, 200 m mixt



Lina Simon (în dreapta) — atletism, maraton



Marian Simion (în stânga) — box, cat. 71 kg



Simona Richter (în albastru) — judo, cat. 78 kg



Kaia 4 500 m: Mariana Limbău, Raluca Andreea Ionita, Elena Radu, Sanda Toma (cvartetul din dreapta)



Dorel Simion (în dreapta) — box, cat. 67 kg



Iulian Raicea (în dreapta) — tir pistol viteză 25 m

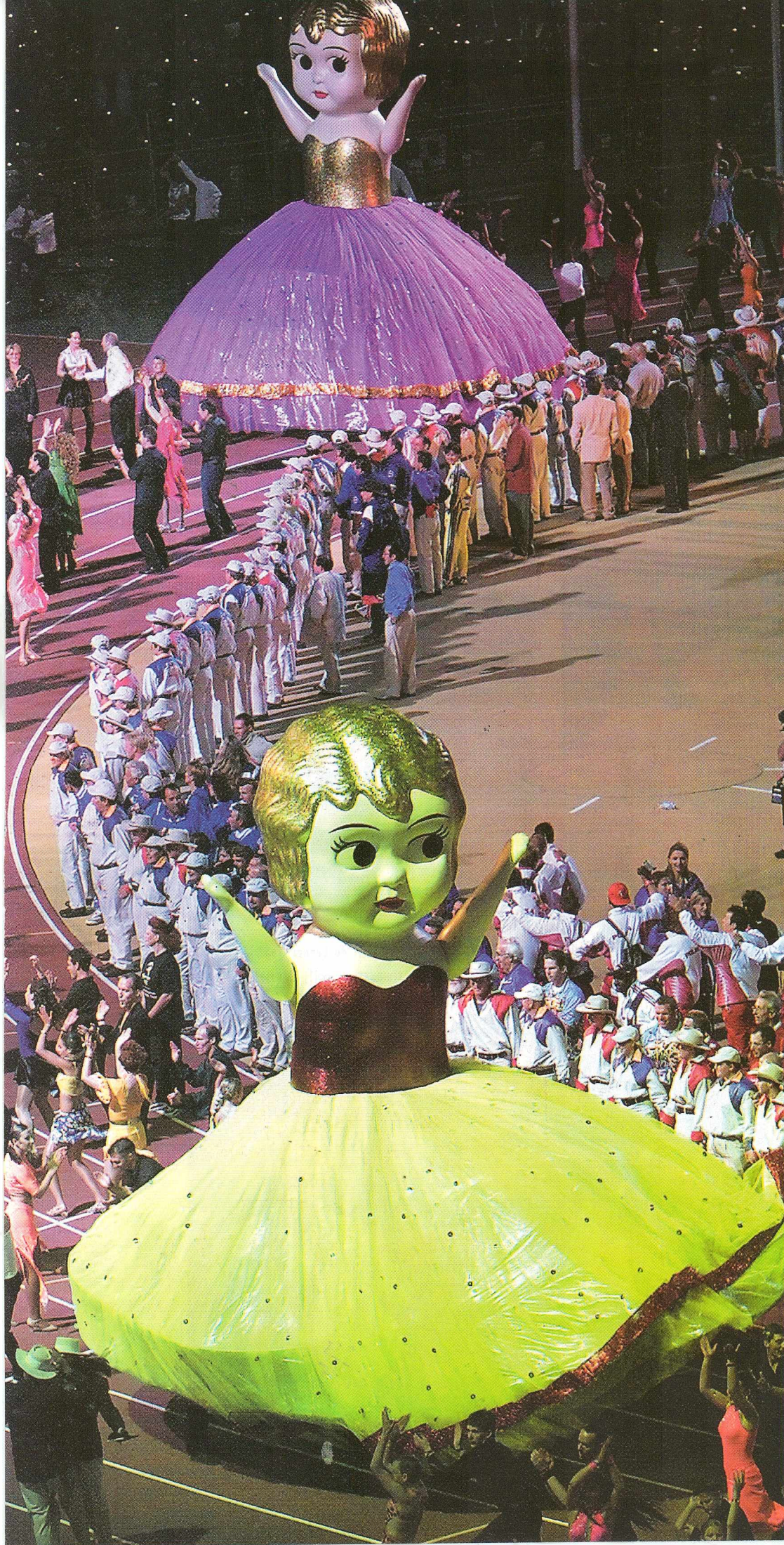
De asemenea, au luat medalii de bronz: Beatrice Câșlaru (înot, 400 m mixt), Simona Amănar (gimnastică, sol), Gabriela Szabo (atletism, 1.500m), Mitică Pricop și Florin Popescu (Canoe, 2.500 m)



Oana Pantelimon (în stânga, la egalitate cu suedaza Kajsa Bergqvist) — atletism, înălțime

RĂMAS BUN, SYDNEY!

Duminică, 1 octombrie, festivitatea de închidere a urmărit – și în bună parte a reușit – să bată toate recordurile în ceea ce privește grandoarea spectacolului, deschis de un moment comic, urmat de un altul muzical. De la început toți cei prezenți în tribunele arhipline ale imensului Stadion Olimpic din Sydney au fost ei înșiși participanți activi la întreaga derulare a programului. Defilarea purtătorilor de drapele (Oana Pantelimon a fost de astă dată cea care a reprezentat România) nu a făcut decât să preceadă apariția – într-o perfectă... devălmășie – a sportivilor. În alocuțiunea sa, președintele C.I.O., **Juan Antonio Samaranch**, a apreciat că au fost cele mai frumoase Jocuri Olimpice. De altfel, pentru contribuția lor la buna desfășurare a întrecerilor, locuitorilor orașului Sydney le-a fost atribuită Cupa olimpică. În acordurile muzicale ale unei piese compusă special de celebrul Vangelis Papathanassiou a urmat ritualul tradițional de predare a drapelului olimpic către viitoarele gazde elene, în 2004 Jocurile întorcându-se astfel „acasă”, la Atena. Un avion F-111 din Royal Australian Air Force a survolat stadionul „recuperând” flacăra olimpică. „Petrecerea” însă a continuat cu numeroase momente alegorice agreate muzical de formații ca INXS (cu John Stevens acum) sau Midnight Oil, trupa Men at Work, Kylie Minogue și John Paul Young. Pentru a doua oară prezente pe continentul australian, Jocurile se încheie cu un senzațional spectacol pirotehnic. Mulțumim, Sydney, ne întâlnim peste patru ani la Atena, în patria olimpismului.





ADVERTISING & PROMOTION

ADevărata noastră ADresă este clientul. Strategia ADOptată de noi pentru transformarea dv. în ADEpt al stilului ADJUST este reprezentată de serviciile noastre AD-hoc, ADiacente unei activități de concepție ADâncă. Vă vom ADemeni să ADerați imediat la o ofertă ADaptată tuturor pretențiilor. Ne veți ADora...

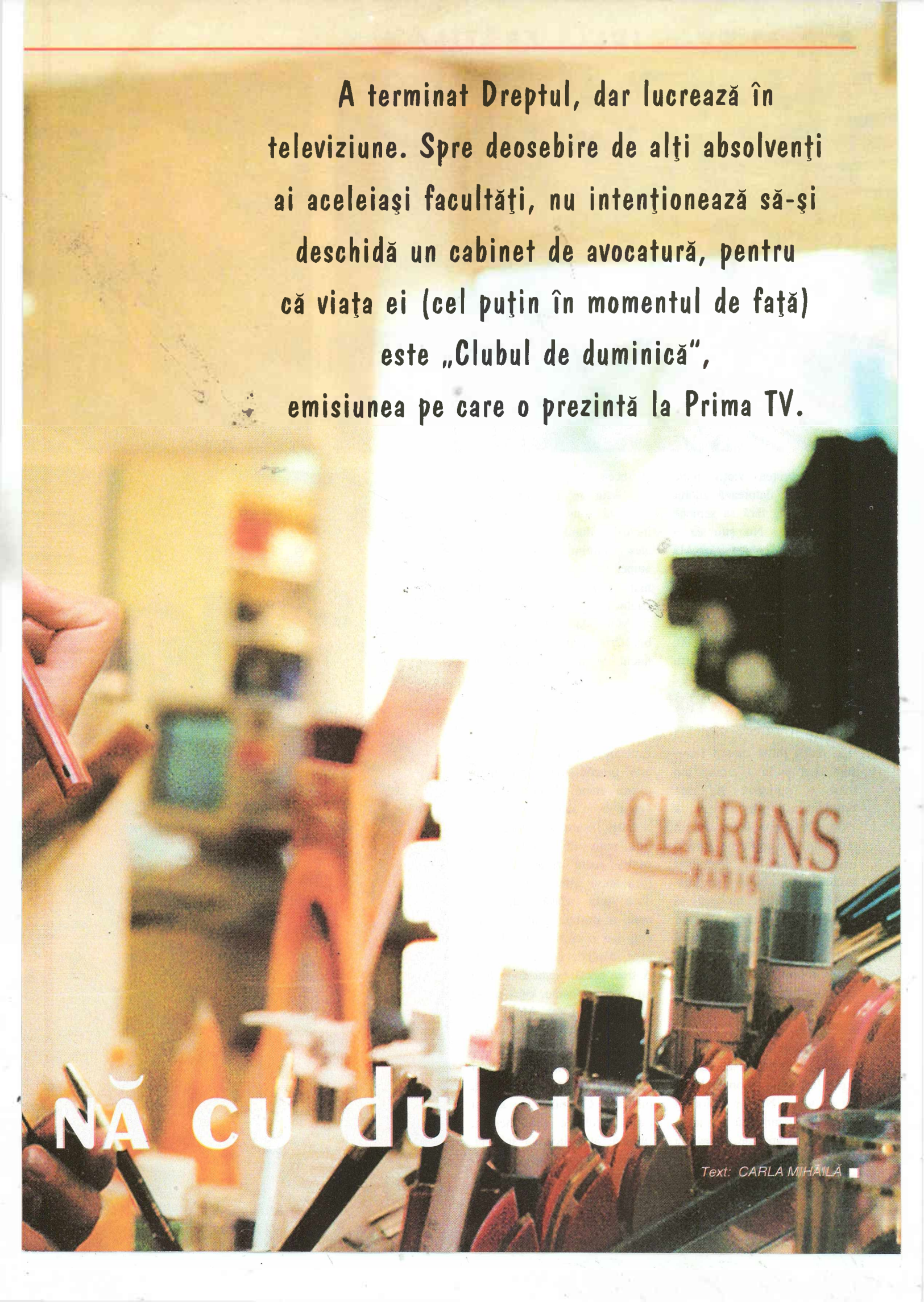
ADJUST – just AD

Tel./Fax: 232.14.43

● O ZI CU... IULIA FRĂȚILĂ



„SUNT prietenă bu



A terminat Dreptul, dar lucrează în televiziune. Spre deosebire de alți absolvenți ai aceleiași facultăți, nu intenționează să-și deschidă un cabinet de avocatură, pentru că viața ei (cel puțin în momentul de față) este „Clubul de duminică”, emisiunea pe care o prezintă la Prima TV.

NĂ cu dulciurile

Text: CARLA MIHAILĂ ■



„Frumusețea vieții mele de acum se datorează zilelor care se scurg fără să semene una cu alta. Nu știu ce e aceea o zi obișnuită. Mă bucur foarte tare că în fiecare zi am altceva de făcut, pe lângă lucrurile normale pe care le face oricine.

Mă trezesc la ora 7.00, din păcate. Nu pot să dorm

și încep: 1, 2, 3... până la 50. Asta se întâmplă, cum am mai spus, în fiecare zi, inclusiv duminică, sau mai ales duminică, pentru că atunci trebuie să fiu în priză mai mult decât în restul zilelor.

Merg la baie. Apoi la bucătărie, pentru că urmează micul dejun. Acesta este, în

„NU ÎNCEP ZIUA FĂRĂ 50 DE «ABDOMENE»”

mai mult. După ce am întrerupt apariția la «Taifas», am avut o perioadă în care reușeam să mă trezesc la 9.00. Era foarte bine. Dar, o dată cu emisiunea pe care o prezint acum, a intervenit probabil un factor stresant. Oricât aș vrea, nu pot să dorm mai mult. Deschid ochii și, fără să mă uit la ceas, știu cât este ora. Mai stau în pat o jumătate de ceas uitându-mă la televizor pentru că, primul lucru pe care-l fac într-o zi este să iau telecomanda în mână, butonând pe diverse canale. Apoi îmi fac „abdomenele” – 50 cu toate. Nu sar niciodată peste ele, pentru că mă ajută să ies din starea de moleșală pe care o simt dimineața. Mă așez cu picioarele la calorifer

general, consistent pentru că este practic masa principală pentru mine. Mănânc sandvișuri, beau lapte sau iaurt cu cereale. Încerc să mănânc cât mai mult ca să-mi ajungă pentru toată ziua. A doua mea masă este pe la 5-6 și dacă sunt acasă este mai mult o gustare, dacă ies în oraș iau o ciorbă sau altceva gătit, depinde de ce am chef. A treia masă există doar dacă mi se face foame, ceea ce se întâmplă mai rar. Mă împac extrem de bine cu dulciurile, suntem bune prietene. Practic mănânc mai multe dulciuri (ciocolată, în special) decât mâncare. Ciocolată iau atunci când fiziologic simt nevoia, întrucât am glicemia scăzută. De obicei, dau gata pe nerăsuflăte una sau mai multe,





Foto: Florin IONȚĂ

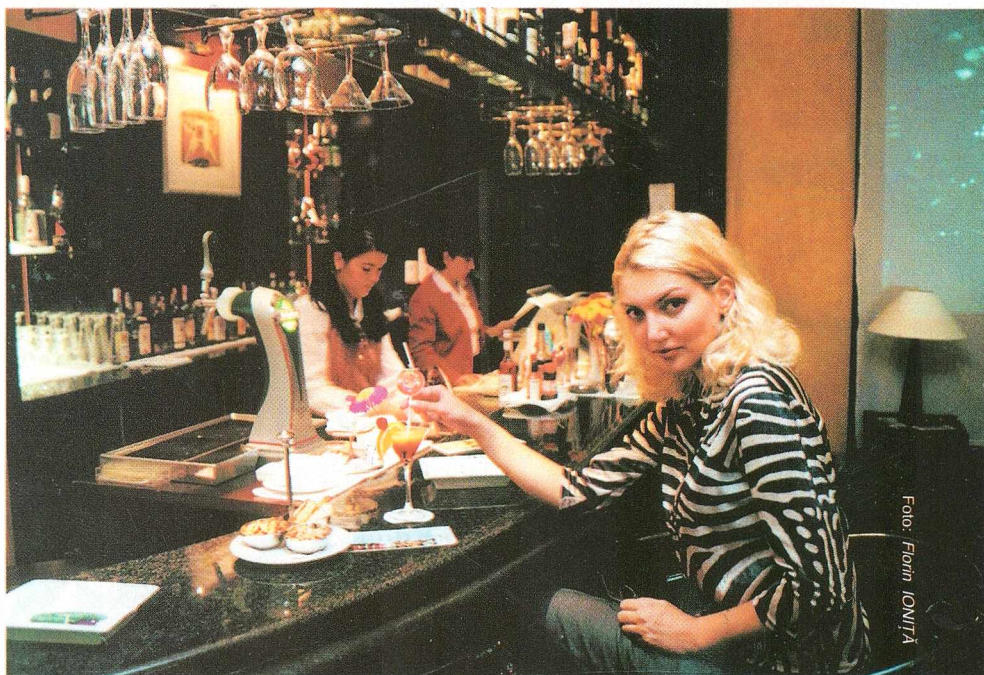


Foto: Florin IONȚĂ



Foto: Florin IONȚĂ

după care două sau trei săptămâni nu mai am nevoie, dar după această perioadă îmi cumpăr iar.

După duș și îmbrăcat urmeză plecatul de acasă cu agenda sub braț. Seara, după toată alergătura, ajung la sală. De trei ori pe săptămână. În funcție de dispoziția pe care o am, fac aerobic sau tai-bo (un fel de aerobic, combinat cu mișcări de karate). Instructorul meu este Cabral, prezentatorul

efectiv la fugă, atât eu cât și prietena mea. Individul nu se aștepta, credea probabil că o să murim de frică și o să-i ascultăm indicațiile orbește. Cred că lecțiile de tai-bo mi-au dat pe undeva curaj. În anul II de facultate stăteam în Berceni. Aveam mereu la mine un cuțit mic de bucătărie, pentru că de acasă și până la metrou era o faună extrem de pitorească (și nu în sensul bun). Mi-era teamă și, deși acel mic cuțit nu era

„PRIN TAI-BO ÎMI MENȚIN TONUSUL”

Impactului de la Prima TV. Acest gen de mișcare este folosită pentru menținerea unui tonus bun. Te ajută să capeti încredere în tine și să nu leșini când vine unul pe stradă și te împinge. Să ai și tu un cuvânt de spus. Eu am reușit să nu folosesc până acum ce m-a învățat Cabral, rezolvând conflictele care s-au ivit pe cale amiabilă. Sau prin fugă. Țin minte că, odată, la Constanța, plimbându-mă cu o prietenă prin parc am fost oprite de un tip care ne-a spus: «Am un cuțit în buzunar, dacă nu faceți ce vă spun, n-o să vă fie bine». Moment în care am luat-o

ascuțit, psihic mă ajuta să mă simt mai bine. În orice caz, nu cred că l-aș fi folosit vreodată.

Ședințele de aerobic încep pe la 19.00–19.30, așa că ajung acasă pe la 21.00–22.00. Fac un duș, după care mă uit la televizor. Uneori (nu foarte des – o dată sau de două ori pe săptămână) ies în oraș cu prietenii. Ne distrăm mergând undeva într-un bar, luând ceva de băut și povestind. N-am mai fost într-o discotecă de multă vreme – nici nu mai știu de când. Nu-mi place. Îmi consum energia la sală și nu mai simt nevoia să topăi, să dansez. N-am avut

● O ZI CU... IULIA FRĂȚILĂ

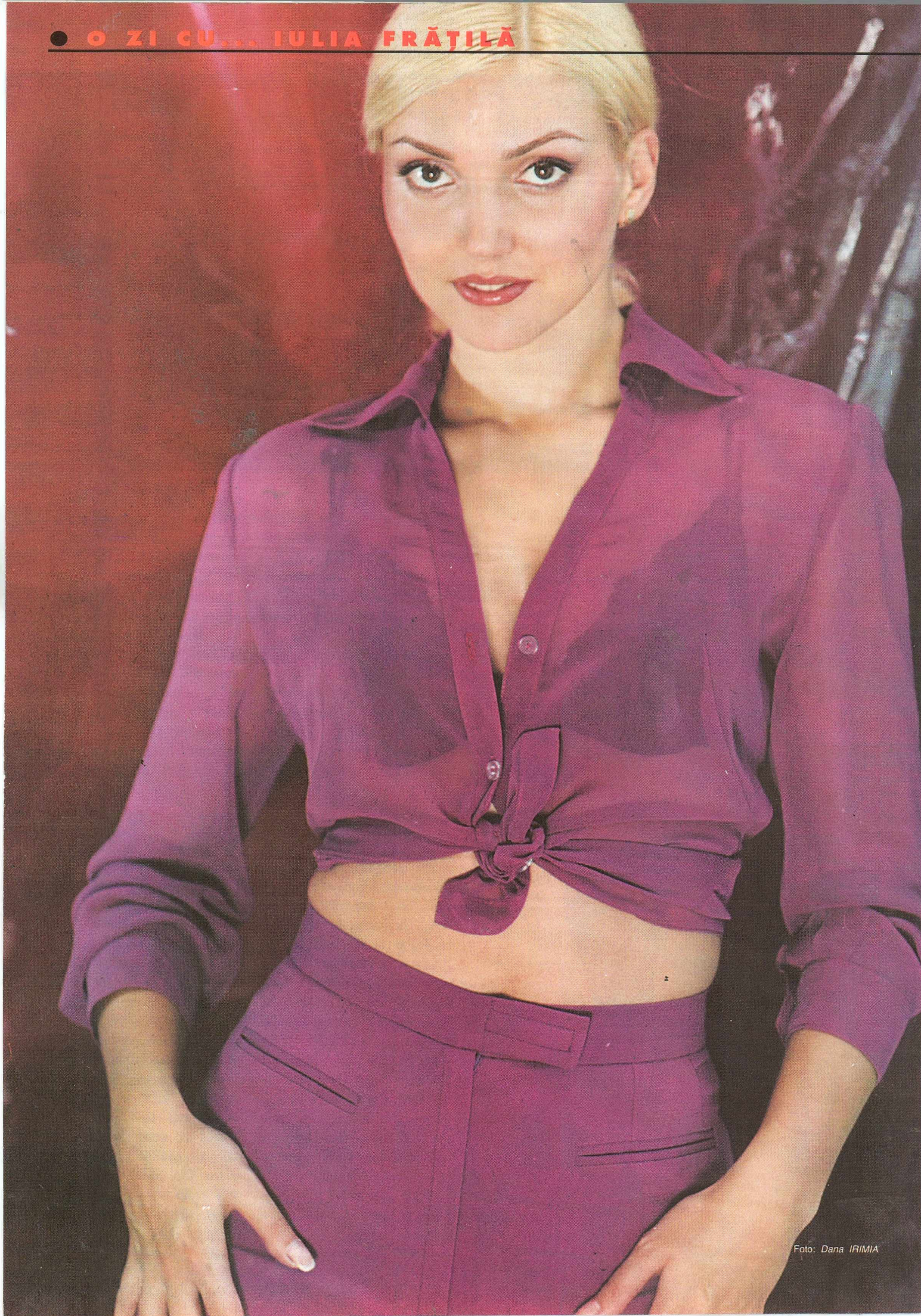


Foto: Dana IRIMIA

niciodată atâta energie încât să simt nevoia să mi-o consum la discotecă. Prefer să merg la un film. Îmi place, de exemplu, Pedro Almodovar. Eu, fiind vorbitoare de spaniolă, îl iubesc. Are o personalitate puternică, îi place să șocheze, iar eu sunt genul care adoră să fie sedusă de filmele lui. Îmi mai plac Oliver Stone sau Scorsese.

Când nu mă duc la cinematograful, mă uit la televizor. Pe toate canalele. Îmi plac programele de divertisment ale străinilor – cele franceze, italiene și mai ales spaniole. Nu pierd «Corazon, Corazon», de unde îmi iau și eu bârfele.

Sfârșitul de săptămână pentru mine înseamnă muncă. Sâmbătă avem ședința finală, care durează câteva ore. În cadrul ei se pun la punct toate amănunțele legate de emisiunea de duminică. După aceea mă duc acasă și încep să pun pe hârtie ce-am aflat la ședință. Îmi fac întrebările, îmi scot din documentarea pe care mi-o pun la dispoziție colegii mei date despre invitați. Mi-am impus mereu să mă culc devreme, dar n-am reușit. Dacă nu termin materialul, nu pot să dorm. Până acum, m-am culcat la ora 2.00. Dimineată mă trezesc devreme și continui munca. Mi-ar plăcea să schimb acest program și probabil voi reuși treptat. În restul săptămânii

mă culc pe la 12.00. Dacă trece de 12.00, iar eu sunt trează, deja sunt obosită.

Am permis de conducere, dar îl țin bine mersi la un loc cu celelalte acte. N-am ocazia să îl folosesc prea des. Doar când merg acasă la părinți și conduc mașina familială. Nu cred că îmi voi lua în curând mașină. Dacă stau să-mi analizez bugetul **trebuie** (nu am fantezii) să cheltuiesc banii pe alte lucruri, mai importante acum.

Nu m-am gândit niciodată cum voi fi peste un an, peste doi, peste zece. Îmi place să înaintez în vârstă și să acumulez ceva, să nu mă găsească anul care vine la fel ca în cel care a trecut. Acum am 24 de ani. La 34-35 de ani va trebui să am un copil, categoric, deci va trebui să fiu și căsătorită. Nu voi face un copil fără să fiu măritată. Ar fi o crimă din partea mea să condamnăm un copil să trăiască fără tată.

Sunt recunoscătoare că nu mai fac «Taifasul» în fiecare zi și nu mai sunt nevoită să suport vreme de șapte ore machiajul de televiziune, cu care n-am reușit și nici nu cred că voi reuși să mă obișnuiesc. Încerc să mă machiez cât mai puțin în afara emisiunii. Nu-mi dau cu fond de ten. Îmi pun eventual rimel și pe buze un gloss. Depinde și de ce am de făcut în ziua respectivă. Ca durată îmi ia

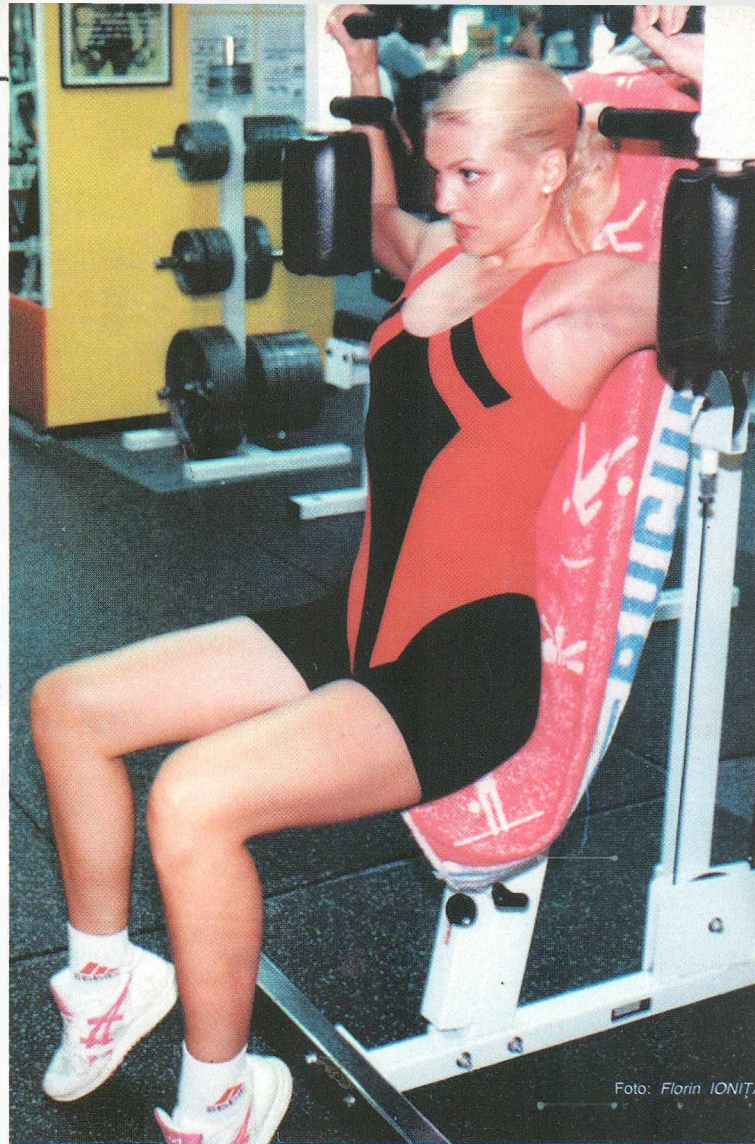


Foto: Florin IONIȚA

foarte puțin să mă machiez – în jur de 10 minute.

Mă îmbrac foarte lejer, ca să mă simt bine, nu ca să epatez. Prefer hainele lejere, mai mult sport, pe care le combin cu cele elegante când particip la vreo mondenitate, recepție etc. La petreceri îmi pun ceva mai de discotecă (bluze scurte, cu buricul afară, cu bretele, fustă sau

rochie scurtă) și îmi iau tocuri. În general nu-mi plac tocurile, dar atunci fac o excepție.”

Mulțumim firmelor „Ina Center”, „Stefanel” și Hotelului „Sofitel” pentru ajutorul acordat la realizarea acestui articol.

Zodie: Rac. S-a născut la 7 iulie 1976.

Ambiție: Nu are, considerând acest fapt un lucru negativ. Are în schimb dorințe, care de cele mai multe ori i se împlinesc. „Când îți dorești ceva cu tot dinadinsul, începi să calci alături de drumul drept și să uiți că nu trebuie să-ți fie rușine să te privești în oglindă. Faci tot felul de chestii menite să te ajute să ajungi mai repede la scopul pe care ți l-ai propus. Probabil că n-am vrut să mi se întâmple așa ceva vreodată și m-am rezumat la a visa”.

Carieră: Crede că are o traiectorie inertială deocamdată. „Asta fac, nu-mi doresc altceva în viață. Practic, toată viața mea se învârtă în jurul «Clubului de duminică». Din acest motiv stau în București șapte zile din săptămână (n.r. – Iulia

este din Constanța), de asta ajung să-i văd pe ai mei foarte rar.

Diplomație: Nu o caracterizează. „Sunt o fire deschisă și chiar îmi place (deși câteodată nu procedez bine) să spun omului în față ce gândesc despre el. Lucrul acesta mi-a atras destule antipatii, însă nu suficiente ca să mă schimbe.”

Fidelitate: Este convinsă că atunci când iubești, în mod automat devii fidel.

Prejudecăți: Nu are. „Îmi place să cred că am o minte destul de deschisă”.

Superstiții: Idem prejudecățile. Nu are nici una.

Ce spune despre ea: „Sunt o tipă O.K. Nu sunt deloc dificilă. Am încredere în oameni. Sunt veselă mai tot timpul. Urăsc să fiu mințită.”

Sunt împreună de un an și patru
luni, data exactă a începutului
relației lor fiind 2 iunie. De atunci,
nu e lună lăsată de la Dumnezeu
care să treacă fără ca evenimentul
„number one” din viața lor
să nu fie sărbătorit.

MAR
ÎNȚELEGE PROG
NEBUN” AL



CELA RAMUL DE „OM LUI COSMIN

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva personală ■

„Dădusem un concurs în TVR al cărui rezultat nu reușeam să-l aflu, își amintește Marcela. Perindându-mă pe culoare, am intrat la un moment dat într-un birou, unde se afla redacția *Sport*. După mine a intrat cineva pe

mine, despre ce fac, despre ce vreau să fac, ce caut în Televiziune, dar am ajuns și la alte subiecte. Comunicarea este de altfel foarte importantă între noi și cred eu că este benefică într-o relație.“

După cafea, au schimbat

LA O CAFEA, ÎN TELEVIZIUNE

care nu puteam să nu-l observ, mai ales că a trebuit să-mi ridic privirea. Primul gând a fost: «Uite băieți frumoși la *Sport*». Am plecat din birou, pentru puțin timp însă, deoarece m-am întors să întreb ceva. Acolo era Ioan Todan care mi-a zis: «Bine c-ai venit înapoi, că, uite, băiatul ăsta zice că intră tipe mișto la noi, iar eu nu i le prezint». Marcela Motoc și Cosmin Cernat au făcut cunoștință, privindu-se în ochi și strângându-și unul altuia mâna. „Pentru mine, spune Marcela, este important ca omul pe care-l cunosc să se uite în ochii mei și să-mi strângă mâna. Dacă este o strângere de mână bleagă, moale, nu-mi spun un lucru bun.“ A lui Cosmin a fost fermă, deși fără vreun subînțeles. El n-a stat prea mult pe gânduri și după ce a primit un răspuns negativ la întrebarea „Te grăbești?“, a invitat-o... la o cafea. Care a

numerele de telefon, astfel că, vă dați seama, au urmat nescârșite convorbiri, lungi, interminabile. Dacă vroia cineva s-o găsească pe Marcela în acea perioadă, telefonic cel puțin, nu avea prea mari șanse, întrucât linia sa era în permanență ocupată. Prietenii comuni au ajuns la concluzia că mișcarea cea mai bună ar fi mutatul celor doi împreună, asta din considerente economice: ar fi ieșit mai ieftin cu factura, la sfârșitul lunii. „Ne-am mutat împreună imediat după Revelion, iar acest lucru a venit de la sine: oricum stăteam tot timpul nedespărțiți. În casă, eu sunt gospodina. E și atribuția femeii, e drept, dar sunt și cea care are mai mult timp. Câteodată, Cosmin mă întreabă ce vreau să mâncăm și-mi pregătește acel ceva fără să stea prea mult în bucătărie. A făcut odată niște spaghetti delicioase. Cât stă el în bucătărie, eu

EL E FRUMOS CÂND DOARME, EA RÂDE CA UN COPIL

foșt băută cu sorbituri extrem de mici, de vreme ce s-a ajuns la fundul ceștii după două ore. Au vorbit ca și când se cunoșteau de când lumea și pământul, realizând că între ei era mai mult decât comunicare: își luau unul altuia vorba din gură. „Cel mai mult, povestește Marcela, am vorbit despre

nu am voie să intru acolo. Se ocupă de absolut tot.“

Marcela și Cosmin sunt, potrivit horoscoapelor străvechi, zodii compatibile. Ea este Capricorn, iar el este Fecioară. Pe ea a atras-o faptul că el are 1,90. „Îmi oferă o senzație fizică de protecție“. Îi place teribil să-l privească în momentele în care





doarme. „E foarte frumos atunci“. Lui îi place să fie răsfățat și îngrijit ca un copil și îi răspunde Marcela cu și mai multă tandrețe. Ea i-a

și nu pentru ceea ce mi-ar fi plăcut să fie. N-am avut un tipar al bărbatului perfect, dar dacă ar fi să mă gândesc la unul, este pe deplin imaginea

avea dreptate. Cosmin face parte din mine. Se lipește atât de perfect de persoana și

TIPARUL BĂRBATULUI PERFECT: COSMIN

spus odată că îi înțelege programul „de om nebun“, ceea ce pe el l-a încântat. Și-l încântă. Adoră la nebunie faptul că Marcela are o răbdare de fier, iar câteodată un râs de copil.

„Cosmin spune că știu să ascult și asta este important. Îl iubesc pentru ceea ce este

lui Cosmin. Sunt fericită că iubesc și, din când în când, mă reîndrăgostesc de el, ceea ce aduce prospețime relației. Este cel mai înțelegător om pe care l-am cunoscut. Știe să lase de la el atunci când femeia ține morțiș să aibă ultimul cuvânt. De multe, multe ori s-a dovedit că el

de personalitatea mea, încât simt că am găsit «jumătatea». Știe să aprecieze și să mulțumească de fiecare dată pentru cel mai mic gest pe care-l fac. Și asta este cuceritor!“

Marcela Motoc este actriță, Cosmin Cernat om de televiziune. Când am realizat acest material, ea aștepta să înceapă stagiunea teatrală, dar mai ales dorea cu ardoare să treacă cele trei săptămâni în care el se afla la Sydney, în calitate de comentator sportiv al Olimpiadei. „De când suntem împreună n-am fost niciodată despărțiți o perioadă așa de îndelungată. Vorbim la telefon ori de câte ori Cosmin prinde o clipă liberă și, deși nu sunt o împătimită a sportului, îmi propun să nu pierd nici un moment din transmisiile Televiziunii. În acest fel voi fi mai aproape de el.“

În ceea ce privește viața lor viitoare, cei doi nu par să-și facă prea mari probleme. Sunt siguri că se vor căsători la un moment dat, dar nunta nu pare să fie o piedică în a merge mai departe. Își doresc copii, ca orice cuplu și visează la o casuță în afara Bucureștiului, departe de zgomotul citadin, acolo unde intimitatea să-și aibă pe deplin libertatea.

PARTY non-stop!

Haide să ne distrăm!

în direct

01-8990632

Tarif 11.500 lei/minut



MIȘU FOTINO,

la a treia și ultima căsătorie

Până la șase ani l-a chemat Mișulică Matei Fotino.

Asta pentru că tatăl său, actorul, deși în buletin figura cu numele de Mihai Fotino, pe afișe era trecut Mișu. Așa i se și spunea. „Din lipsă de imaginație”, sau poate dorind ca numele să nu-i moară, a ținut ca unicul său fiu să-i ducă numele mai departe.

Dar trebuia să se facă o diferențiere de vârstă. Așa s-a ajuns la Mișulică.

Imediat ce a venit timpul ca Mișulică Fotino să meargă la școală, s-a pus problema copiilor care ar putea râde de numele cel distingea pe fiu de tată. S-a mers din nou la primărie, modificându-se Mișulică în Mișu.

Una dintre primele amintiri este legată de tatăl său și de meseria pe care a moștenit-o de la acesta: „Eram foarte micuț, nu știu

ce vârstă aveam. Eram extrem de preocupat de mustața lipită a lui tata. El nu purta mustață, de obicei,

și probabil mi se părea curios să-l văd așa, machiat. Încercam, fără să reușesc, să i-o smulg. Tatăl meu nu m-a iubit, m-a adorat...”

Pe mama sa a cunoscut-o

târziu, pe la 40-50 de ani. „Am fost un copil născut un pic din flori. Tata era director la Teatrul Național din

Cernăuți când a cunoscut-o pe mama. Ea era fata unui epitrop. Au avut o aventură (ea – tânără elevă, el – actor, i-a sucit capul și iată că trebuia să apar eu). Îți dai

seama, fată de epitrop, elevă, însărcinată, era ceva nemai-întâlnit. Când a început să se observe, a plecat cu o verișoară la București. Aici a născut, iar bunicul din partea mamei a murit cu conștiința împăcată că fata lui a fost cuminte. Tata m-a luat de la maternitate, m-a recunoscut și m-a crescut. Mi-a luat doică, m-a răsfățat. A fost pentru mine și mamă și tată și soră

MAMA – PROBLEMĂ TABU

ce se cunoaște și azi. „Se făceau niște săpături. Noi ne jucam într-o groapă, nu știu cum m-a împins un alt copil și m-am tăiat. Cu toate acestea nu eram nici extraordinar

gan-Birlic. „Tata a plecat la Naționalul bucureștean, iar ei au rămas descoperiți. Cum eu eram mai tot timpul prin teatru, au dat cu ochii de mine și m-au întrebat dacă

FIGURANT ÎN „RĂSUNĂ VALEA”

de nebunatic, nici extraordinar de cuminte. Nu învățam formidabil, mă strecuram, noroc că m-a ținut taică-meu prin școli. Acum că Oana, fiica mea, este la facultate, pot să spun că dragostea de carte nu m-a caracterizat, pentru că știam de copil (iată, fac parte dintre puținii care știau din copilărie ce vor face când vor fi adulți) că nu mă voi întâlni în meseria mea cu sinus și cosinus sau cu radicali. Dacă mă întrebi ce mi-a plăcut foarte mult, îți spun: istoria, geografia etc., pentru că puteam să băsmesc, să povestesc.”

S-a urcat prima oară pe scenă la vârsta de șapte ani. Pe vremea aceea existau mai multe companii private de teatru, una dintre ele aparținând vestitului regizor Sică Alexandrescu.

În 1937, s-a pus în scenă spectacolul „Coloniale”, o piesă bulevardieră franțuzească, în care a jucat și copilul Mișu Fotino. „De atunci există acest microb în mine, fiindcă teatrul e un microb care, deși nu chiar ca SIDA, totuși este periculos. Am

știu rolul. «Cum să nu. Știu toată piesa.» Birlic i-a și spus lui Beligan: «Măi, Radule dragă, nici nu schimbăm afișul, că-l cheamă ca pe taică-său».”

După acest episod, a devenit student la Facultatea de teatru, la clasa maestrului Storin. Continua să joace la Brașov în piesa „Clasa a VIII-a B”, în rolul bătrânului intendent. Radu Beligan a fost solicitat să joace în filmul „Răsună valea”. Mergând cu acesta la Brașov, Mișu Fotino a fost văzut de maestrul Călinescu, regizorul filmului. „Ăsta cine este?” a întrebat. „Păi, este băiatul lui Mișu Fotino”. „Ia uite măi, are și ochelari. Mi-ar trebui un figurant cu față de intelectual. Nu vrei să faci film?” „Am uitat și de facultate, am uitat de Storin, fericit că sunt actor de film. Am apărut pe generic la figurație specială, ce mai... Când mi-am amintit de școală, m-am gândit să fac rost de niște scutiri medicale, motivând că sunt bolnav. A venit perioada examenelor și



Mișu Matei Fotino, fericit
c-a scăpat de Misulică



„De mic știam că nu o să mă întâlnesc
cu sinusul și cosinusul...”



Mișu Fotino în 1957

Tatăl său, tânăr actor (vezi asemănarea)

Text: CARLA MIHAILA
Foto: FLORIN IONITA
și arhiva personală

și tot. Problema aceasta, a mamei, era tabu. Toate soțiile lui au fost «mama» mea. Am avut mai multe mame, până când, târziu, am aflat de existența Verei, cea care m-a născut. Ea trăia în Germania. Datorită unui pri-

PRIMUL ROL – LA ȘAPTE ANI

eten am luat legătura cu ea și am reușit să ajung în apropiere de Stuttgart, la granița Germaniei Federale. A fost foarte fericită, după aceea a venit în țară, și-a cunoscut nepoțica...”

Mișu Fotino nu a fost un copil cuminte. Era foarte zvăpăiat, așa explicându-se tăietura destul de mare la un picior, care i-a lăsat un semn

făcut această meserie pentru c-am iubit-o și-o iubesc. Nici nu știu să fac altceva, îți spun cinstit. Dacă mă întrebi ce hobby am, n-ai să găsești răspunsul la mine, fiindcă unica mea pasiune este teatrul.” Activitatea propriu-zisă a început-o la teatrul din Brașov, înlocuindu-l în rolul bătrânului intendent pe tatăl său, actor în trupa Beli-



În costum de străjer



Jucând la Național



Cu Vera, mama sa

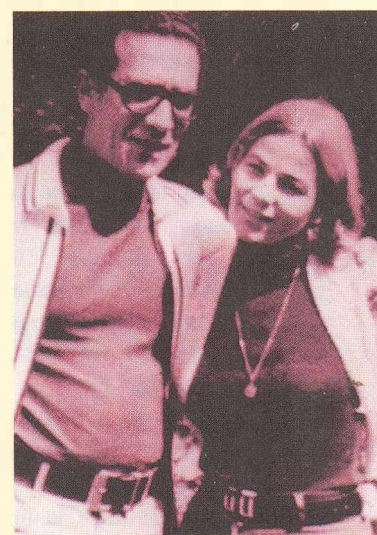
m-am prezentat la Stărin. «Ce-i cu tine?», mă întreabă meșterul. «Păi, am venit». «Da', cine ești tu?» «Cum cine sunt?» S-a ramolit, zic în gând. «Păi, Fotino». «Care Fotino?» «Păi, elevul dv., student în clasa...» «Care clasă? Nu te cunosc» «Păi, maestre, am fost bolnav» «Ce bolnav, c-ai făcut film». «Maestre, să vezi» «Ia lasă, repetă tu anul». «Cum adică, gândeam. Eu repetent? La teatru? Nu se poate. Nedreptatea asta este strigătoare la cer.» M-am supărat și pe viață și pe tot și m-am întors la tata cu coada între picioare. După ce m-a certat cum se cuvine, m-a dus la directorul teatrului din Brașov, care m-a angajat. Astfel că, în 1950, am fost trecut pe statul de salariu ca actor începător. Șapte ani a stat la Brașov, apoi a venit la București, printr-un concurs. Cifra șapte, de altfel, a jucat un rol înedit în viața lui. „Cu prima soție am fost căsătorit cam șapte ani, cu cea de-a doua la fel. Acum sunt la a treia căsătorie, dar ultima, îți promit. O iubesc pe nevasta mea de nu mai pot. Cea mai mare realizare a mea este Oana, fiica noastră, care are 21 de ani.”



Alături de tata și de una dintre mame (cea care l-a crescut)



Cățiva monștri sacri ai teatrului românesc

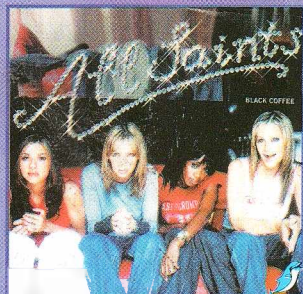


Cu actuala soție



PROPUNERI RADIO CONTACT

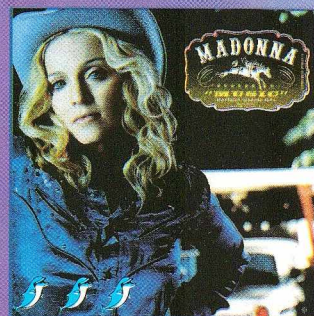
Text: RALUCA MOIANU ■



All Saints

O altă piesă nou-nouță. *Black coffee* (lansarea oficială în Marea Britanie a avut loc pe 2 octombrie) este primul extras din albumul *Saints And Sinners*. Piesa este produsă de William Orbit care a mai lucrat cu fetele la *Pure Shores*. „Un om extraordinar“, spun fetele despre Orbit – recunoscut ca unul dintre cei mai buni producători ai ultimilor ani. Tot ele au mărturisit că noul album se remarcă printr-un sunet mai bine lucrat, în care vocile se aud excelent, iar orchestra reprezintă exact ce și-au dorit.

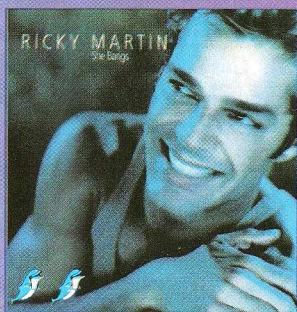
(CD Single London Records)



Madonna

Music este ultimul album pentru care Madonna are contract încheiat cu Warner Bros, și deja este anunțat un nou contract în valoare de 20 milioane de dolari, din care Madonna va primi la semnarea lui 13 milioane. Lansarea primului single (care poartă chiar titlul albumului) a fost cu cântec; și asta pentru că *Music* s-a putut asculta pe Internet cu mult timp înainte ca producătorii să aibă de gând să-l lanseze oficial. Așa se face că piesa a apărut pe piață mai devreme decât la data preconizată, ceea ce nu a împiedicat-o să ajungă deja în fruntea clasamentelor din toată lumea.

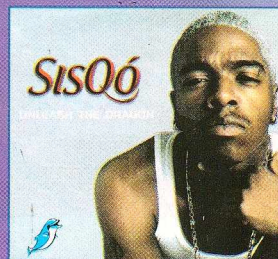
(CD album Maverick Records)



Ricky Martin

Apropiații lui Ricky spun că dacă îți place *Livin La Vida Loca* sau *Shakin Your Bon Bon*, atunci sigur te vei simți atras de noul single *She Bangs*. Premiera mondială a videoclipului la *She Bangs* a avut loc pe 25 septembrie. Filmările au avut ca locație Atlantis Hotel din Bahamas, în videoclip apar și doi dintre dansatorii preferați ai lui Ricky Martin, Ernesto și Omar. Enrique Martin Morales (numele real al cântărețului) s-a născut în San Juan, Puerto Rico și în 1999 a fost premiat pentru cea mai bună performanță latino la Grammy Awards.

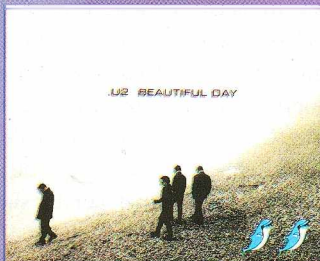
(CD Single Columbia Records)



Sisqo

Mark Andrews, bărbatul cunoscut sub numele Sisqo, The Golden Child, Dru Nasty și încă multe altele este un american get-beget din Maryland. Înainte de lansarea solo a mai cântat în Dru Hill și The Dru World Order. Iată deci că, deși în România nu s-a auzit de el decât cu „Thong Song“, Sisqo nu este tocmai nou în ale muzicii; „Unleash The Dragon“ este single-ul lansat special pentru europeni; americanii îl ascultă la radio cu *Incomplete* – superhit care a ajuns deja între primele 10 în Billboard Hot 100.

(CD Single Def JAM Records)



U2

Lansarea oficială a acestei piese are loc pe 9 octombrie. *Beautiful Day* este primul extras pe single de pe noul album (*All That You Can't Leave Behind*) al grupului irlandez. Videoclipul piesei a fost regizat de celebrul Jonas Akerlund, un suedez care a mai lucrat până acum cu Madonna și Prodigy. Piesa a fost aleasă de televiziunea americană NBC pentru a însoți ca fond sonor toate reportajele de la Olimpiada din Sydney. Oficialii de la NBC au motivat alegerea prin faptul că versurile din *Beautiful Day* se potrivesc foarte bine cu spiritul jocurilor olimpice.

(CD Single Island)

🐦🐦🐦 = de ascultat foarte urgent 🐦🐦 = de ascultat fără întârziere 🐦 = de ascultat

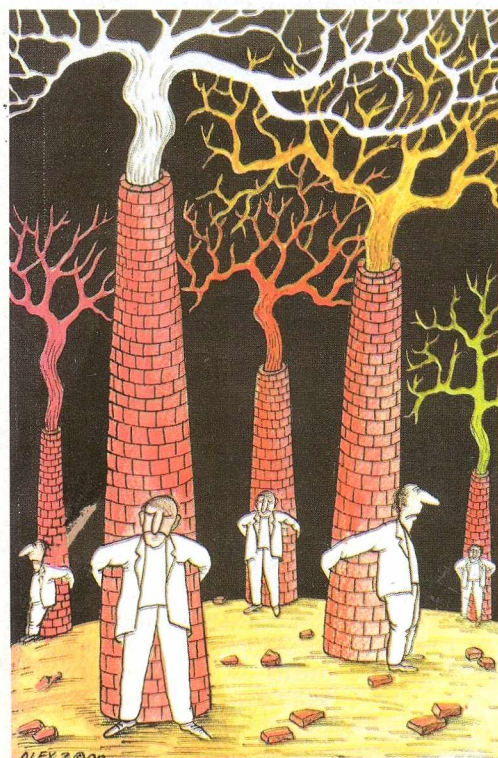
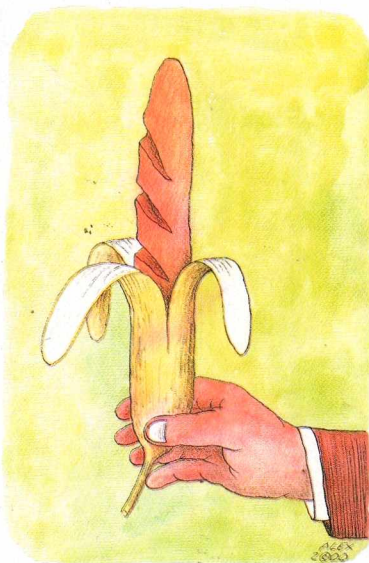
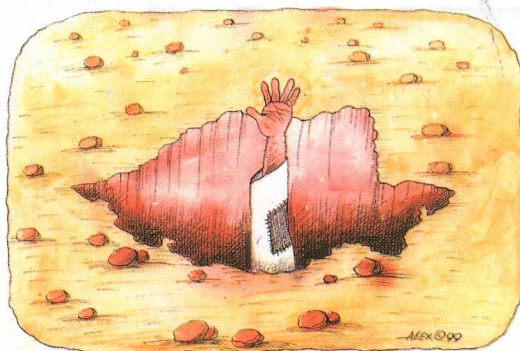
de 10 (zece) ani
RADIO CONTACT
96,1 FM

ARAD	99,1 FM	CRAIOVA	71,12 FM
BUCURESTI	96,1 FM	FOCSANI	95,4 FM
BUZAU	69,8 FM	HUNEDOARA	92,1 FM
BAIA MARE	88,5 FM	IASI	91,9 FM
BOTOSANI	93,1 FM	ORADEA	99,1 FM
BRASOV	105,5 FM	PITESTI	91,2 FM
CLUJ	89,8 FM	PLOESTI	92,8 FM
CALARASI	101,8 FM	RM. VALCEA	66,14 FM
CONSTANTA	91,1 FM	RESITA	97,1 FM
CHISINAU	100,9 FM	SIBIU	91,8 FM
		TG. MURES	90,2 FM

<http://www.radiocontact.ro>

LA GABROVO, LUMEA

Text: AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU ■



Fie că venim cu mașina sau cu trenul, prima inscripție care ne sare în ochi la Gabrovo este indicatorul albastru ce ne îndrumă spre Casa Umorului și a Satirei, un centru cultural unic în lume de care bulgarii și – în special – gabrovenii sunt foarte mândri.

Inaugurată la 1 aprilie 1972, pe malul stâng al Iantrei, cu deviza „lumea rezistă fiindcă râde” și având drept simbol pisica neagră prezentă în multe dintre anecdotele și snoavele gabrovenilor (un fel de scoțieni balcanici), Casa Umorului a rezistat cutremurelor, inundațiilor și bineînțeles istoriei.

Într-adevăr, dincolo de șocul tranziției, care i-a făcut și pe gabroveni mai preocupati de grija zilei de mâine, dar fără să-și piardă umorul, la Gabrovo încă „lumea rezistă fiindcă râde”, așa cum pare a ne spune și Hităr Petar (Petru cel Hâtru, frate bun cu Păcală), închipuit în bronz de Georgi Chapkunov și care de treizeci de ani întâmpină oaspeții Casei Umorului și Satirei.

Am fost în această vară, câteva zile, oaspeți ai Casei Umorului, Luvrul râsului, cum i se mai spune, o clădire de trei etaje, cu 8 (opt!) săli de expoziții care dispun de peste 2.500 m², cu un bar unde se servește cafea adevărată, la nisip, cu un teatru de varieté foarte căutat pentru show-urile politice, o librărie de specialitate și – mai ales – un centru de documentare care dispune de lucrările a peste 17.000 de artiști din 153 de țări!

În toți anii impari aici, la Casa Umorului, se desfășoară Bienala Internațională de umor și satiră în artă cu secțiuni de grafică, pictură și fotografie umoristică, precum și Carnavalul măștilor, Festivalul filmului de comedie și Festivalul de caricatură „Balcanii veseli” – toate aceste evenimente făcând din Gabrovo capitala umorului în Balcani.

O capitală cu numai 100.000 de locuitori, la poalele munților Stara Planina, dar care strălucește la propriu pe bolta cerească

REZISTĂ FIINDCĂ RÂDE!

fiindcă la 1 aprilie 1976, din inițiativa Centrului astronomic internațional, o stea nou descoperită a fost numită Gabrovo!

Umorul este circulația sanguină a organismului social. Când un neam sau o comunitate creează umor, de fapt își afirmă dreptul la existență. Un drept pe care gabrovenii l-au păstrat de sute de ani, căci ei râd de alții, dar știu să râdă și de ei înșiși.

Se spune despre gabroveni că noaptea opresc ceasurile ca să nu se uzeze, iar când mănâncă pește, păstrează oasele ca să le folosească drept scobitori.

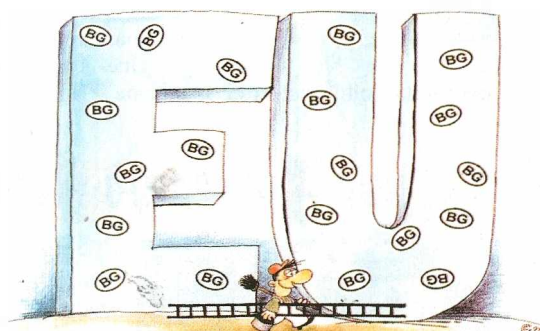
Gabrovenii nu se rad niciodată seara fiindcă oricum le crește barba peste noapte, iar când își aprind o țigară, despică bățul de chibrit în două.

Ei preferă să se căsătorească cu femei mignone. Astfel ele ocupă mai puțin loc în casă și le trebuie și mai puțină ștofă pentru rochii.

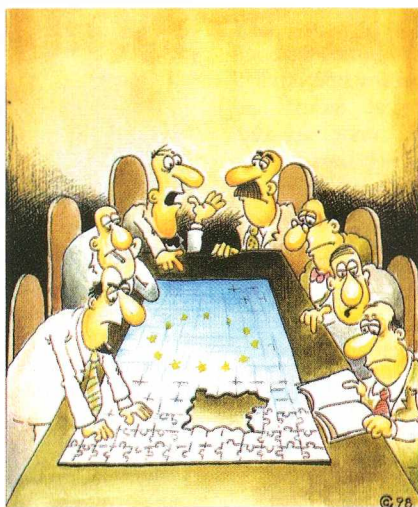
De obicei, își îngroapă morții cât mai la suprafață, ca să economisească terenul, iar iarna taie cozile pisicilor pentru ca să închidă ușa mai repede după ele, să nu se răcească astfel casa. Dar câte nu se spun despre gabroveni...

Am fost în această vară la Gabrovo, în zilele când orașul era cucerit de Balkan Youth Festival – BYF, un festival al tineretii, al cântecului și jocului din Balcani.

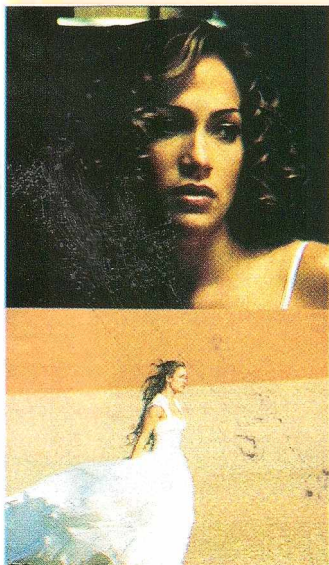
Vara la Gabrovo începe și se sfârșește pe malurile râului Iantra, printre șirurile de castani și de tei adunând melancolii. Timp de cinci zile, în această vară, Gabrovo a răsunat de melodiile și jocurile specifice fiecăreia dintre cele șase țări participante la Balkan Youth Festival. În seara de adio, după ce ultimele acorduri ale imnului Festivalului balcanic s-au stins, peste Teatrul de vară, peste Casa umorului, peste oraș s-a așternut o liniște stelară, doar cântecul Iantrei, același dintotdeauna, risipindu-se fără odihnă și fără uitare, între malurile de gresie și granit.



Emilia Marinova, directoarea Balkan Youth Festival și Tatjana Tzankova, directoarea Casei Umorului, văzute de caricaturistul Leonte Nastase



JENNIFER LOPEZ, FORME ȘI DINAMISM



Unul dintre starurile cele mai „în formă” ale filmului american este actrița de origine ibero-americană Jennifer Lopez. Oriunde se deplasează „paparazzi” încearcă s-o surprindă mișcându-și formele apetisante (a și primit porecla de „Guitarra”). Una dintre *latin divas* ale Hollywood-ului, Lopez și-a început cariera ca balerină, apoi a căpătat câteva roluri neînsemnate în filme TV pentru a se face brusc cunoscută cu filmul *Out Of Sight*, unde a jucat alături de George Clooney. Ultimul ei rol este cel din *The Cell*, care face parte din categoria „fanta-thriller”. Unul dintre următoarele ei proiecte, la care ține foarte mult, este de a

interpreta rolul pictoriței mexicane Frida Kahlo.

BBC – UN PARIU PIERDUT ?



Baroneasa „Phylis Dorothy James, regina indiscutabilă a romanului de aventuri britanic, este membru în Consiliul de Administrație al celebrei BBC și în această calitate a pornit o campanie de sensibilizare a cercurilor influente ale Parlamentului și Guvernului în legătură cu situația acestei companii. În opinia sa, de când conducerea rețelei de televiziune BBC a fost preluată de Greg Dyke, indicele de audiență al emisiunilor a scăzut de la 70 la 58 la sută în favoarea unor companii private precum ITV, Chanel Four sau Sky Television. Culmea este că noua conducere operativă a BBC a mizat tocmai pe introducerea unor așa-zise programe „populare” pentru a face să crească audiența. Dar telespectatorii tradiționali, snobi și conservatori, au refuzat o asemenea mutație vulga-

rizatoare care are în vedere nu numai conținutul programelor ci și rabatul făcut prin angajarea unor prezentatoare provocatoare, dar puțin inteligente, sau introducerea unor programe kitsch. „O revoluție ratată” este considerat așadar proiectul noii conduceri a BBC, iar chestiunea a căpătat firească dimensiune națională. Singura consolă pentru britanici ar fi că fenomenul se întâmplă cam peste tot în lumea occidentală.

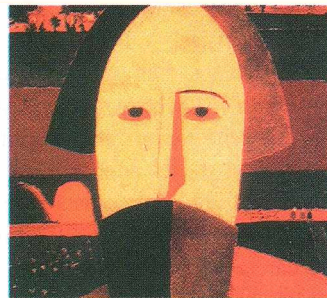
SALINGER NECUNOSCUT



Nu, nu este vorba despre vreo operă inedită a scriitorului american Jerome David Salinger, ci despre descoperirea unor fațete necunoscute ale personalității lui, în urma publicării unei cărți a fiicei sale, Margaret. Cartea se numește „*Dream Catcher*” și are 463 pagini pline de dezvăluiri șocante. De exemplu: Salinger și-a ascuns originile sale ebraice (de aceea semna cu inițialele J.D.), și-a apărut cu strășnicie viața intimă, unde însă se comporta tiranic cu soția și copiii (nu lipsea bătaia), a practicat budismul, dar și un mod straniu de a se trata de diversele maladii (iar aici amănunțele date de fiică sunt de-a dreptul scabroase). Margaret vorbește despre repetatele crize de beție ale tatălui ei și despre felul nedelicat în care și-a tratat cele trei soții.

Salinger, care trăiește izolat, ar fi putut să oprească tipărirea acestei cărți, dar Margaret a făcut-o pe ascuns. Mulți comentatori cred însă că este vorba despre o răzbunare a fiicei față de tatăl său.

MALEVICI



Kazimir Malevici s-a născut la Kiev în 1878 și a murit la Leningrad (Sankt Petersburg) în 1935. Este unul dintre cei mai mari artiști moderni ruși ai secolului nostru, promotor al curentului suprematismului. O expoziție reprezentativă a acestui artist – care alături de Kandinsky, Filonov și Larionov formează avangarda rusă a secolului al XX-lea în artele plastice – a fost deschisă recent la Verona. Cele mai multe lucrări provin de la Ermitaj și din câteva colecții particulare. O revelație ! – spun cronicarii care remarcă felul în care acesta și-a însușit lecția iconiștilor ruși.

SINDROMUL DEL PIERO



Ce au în comun fotbalistul Del Piero de la Juventus, top-modelul Claudia Schiffer și premierul Tony Blair? Aparent, nimic. Și totuși, în presa occidentală se comentează că fiecare dintre aceste personaje publice celebre (dar lista este mult mai lungă) se află într-un moment de „ieșire din formă”, altfel spus, un moment în care publicul nu-i mai răsfășă. Del Piero nu-și revine după câteva ratări în momente importante ale carierei de atacant; Schiffer nu-și regăsește popularitatea după despărțirea de David Copperfield (o fi vorba de vreo magie?), iar recent a fost fluierată, la Festivalul filmului de la Veneția, în timp ce Tony Blair este în scădere de audiență și orice întreprinde se întoarce împotriva lui. Care e calea de ieșit din aceste fundături? Rețeta nu este simplă, dar ca un loc comun tuturor li se recomandă răbdare și evitarea dramatizărilor, precum și recurgerea la soluții simple.

OLIVER STONE ÎN AFRICA



Guvernul sudanez s-a arătat indignat de faptul că regizorul american Oliver Stone s-a deplasat cu echipa de filmare printre rebelii armatei populare de eliberare sudaneze. Regizorul american a declarat însă că avea nevoie de o asemenea ambianță pentru filmul său „Beyond Borders” (Dincolo de frontiere), care narează povestea de dragoste dintre un medic (Kevin Costner) și o specialistă în antropologie (Angelina Jolie), care studia victimele războaielor. De altfel, Stone a spus că își va continua turneul său profesional în Kenya, Etiopia și fosta Iugoslavie.

MOMENTUL BJORK



Cântăreața de origine islandeză Björk are de ce să fie mulțumită în anul 2000. *Dancer In Dark*, filmul în care a fost distribuită (poate unicul în carieră, după cum apreciază ea acum), a obținut Palme d'Or la Festivalul de la Cannes. Björk a acceptat rolul unei tinere cu aspect fizic nu prea atrăgător, dar, pe de altă parte, a asigurat și coloana sonoră a producției. Un alt motiv de mulțumire pentru Björk este acela că își vede tipărit un LP conținând piese la care ține foarte mult.

O EXPOZIȚIE BOTTICELLI LA ROMA



La fostele Scuderie Papale (grajdurile pentru cai) din Roma s-a deschis la sfârșitul lunii septembrie o reprezentativă expoziție „Sandro Botticelli, pictor al Divinei Comedii” de Dante. Crescut în ambianța florentină de la sfârșitul secolului al XV-lea și începutul celui de-al XVI-lea, Botticelli a fost martorul revoltei anticlericale a lui Savonarola, fapt care se pare că i-a stimulat imaginația atunci când a dorit să reprezinte scenele Infernului dantesco. Oricum, indiferent de datele biografiei personale, rezultatul artistic este excepțional.

PA(C)T NUPTIAL

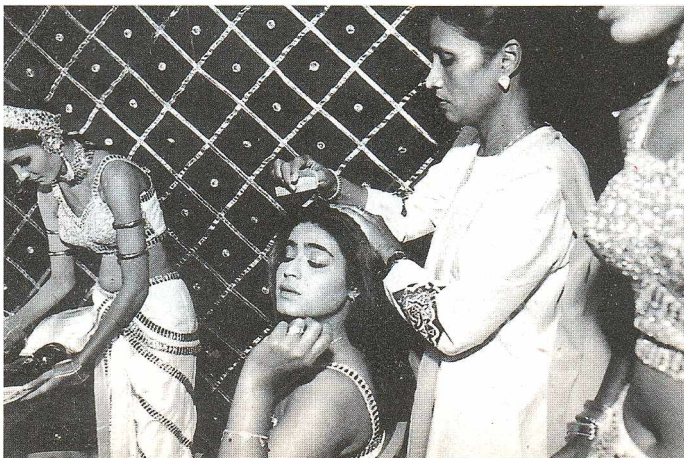


Michael Douglas și Catherine Zeta Jones au hotărât ca înainte de a semna certificatul de căsătorie să-și acorde câte un autograf pe un contract prematrimonial în care se pun condițiile economice în caz de divorț. Meschin, odios – au spus unii. Dar se reamintește că asemenea contracte există sau au existat și între cupluri celebre: Jacqueline Kennedy și Onassis, principele Andrew și principesa Fergusson, Woody Allen și Soon Zi (fiica lui adoptivă, devenită soție).

Grupaj realizat de ȘTEFAN NICOLAE ■

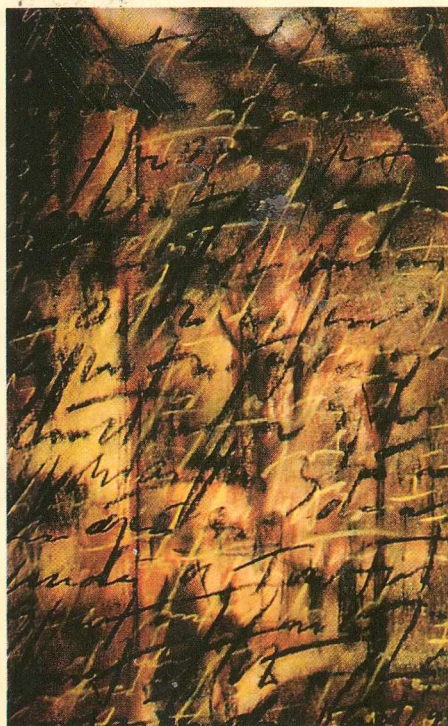
UN HOLLYWOOD INDIAN

Puțini știu că India este unul dintre cei mai mari producători de film. Câteva sute de pelicule cu subiecte siropoase, melodrame în decor exotic, dar și câteva opere de artă sunt realizate în principal pe platourile din Bombay. Unii dintre marii actori au devenit adevărate mituri naționale, implicându-se inclusiv în activitatea politică pentru apărarea unor cauze nobile. Dar nu lipsesc nici scandalurile legate de reciclarea unor bani proveniți din afaceri necurate pe care le-ar practica marii producători acuzați de implicare în traficul de droguri sau de prostituție.



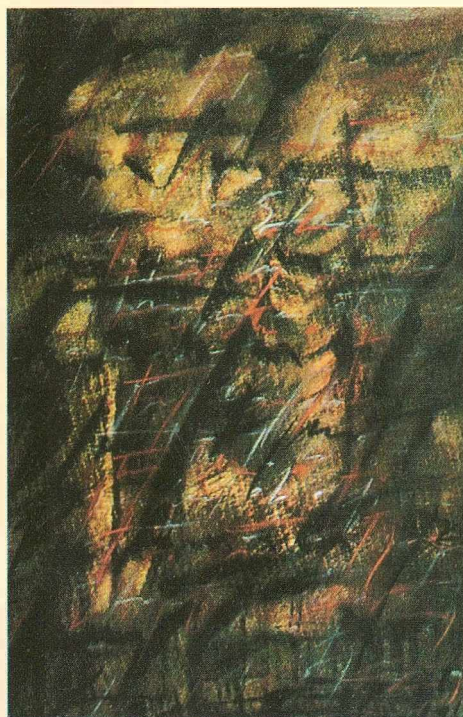
PALIMPSEST

Text: ANA BARTON ■



Dan Constantinescu și-a câștigat celebritatea prin *Venețiile* sale. Fascinația pentru atmosfera venețiană s-a materializat într-un ciclu de lucrări care a reprezentat o etapă lungă, zece ani din creația sa. Încărcătura emoțională și semantică rezultată din călătoriile de documentare a dat naștere faimoaselor sale lucrări. Această dragoste a rămas constantă, artistul pictând și acum din când în când câte o *Veneție*. De alți zece ani el a început un nou ciclu: *Zidurile memoriei*. Îl preocupă problema timpului, „a amprentei pe care o lasă timpul fizic și cel istoric asupra noastră ca oameni de cultură. Esența constă în originalitatea cu care artistul preia semne și motive și le transferă. Am păstrat un aer arhaic în lucrările mele.” Acest fapt se datorează convingerii sale că toată cultura modernă s-a clădit pe fundamentul solid al culturii vechi. Interesul artistului pentru pictura rupestră, pentru arta antichității clasice,

pentru cea bizantină, pentru vechii maestri ai picturii europene, dar și pentru arta Orientului s-a materializat în acest ciclu de lucrări. Simțindu-se om al acestui secol, Dan Constantinescu a încercat să reintegreze în pictura sa multe dintre temele și simbolurile artei vechi. „Eu merg pe geometria ascunsă a picturii vechilor maestri. De aceea



sunt foarte ancorat în arta veche. Le consider foarte actuale, foarte moderne. Nu este nici pe departe epuizată problema meșteșugului, a lucrului în sine, a limbajului.” Despre ceea ce se numește criza artei, Dan Constantinescu are o opinie pe care o exprimă foarte ferm: „Există artiști în criză, nu artă în criză. Artă nu e făcută de colectivități. Chiar dacă are amprenta unor epoci, arta e individuală.” A preluat noțiunea de palimpsest pentru a figura urmele succesive ale trecerii timpului. Tehnica sa constă în straturi consecutive de culoare,

în intervenții ulterioare. Uleiul și pastelul de ulei utilizate împreună conferă o plasticitate uimitoare lucrărilor sale. Îl preocupă constant diverse tehnici ale picturii. „Dacă nu stăpânești problemele de limbaj plastic, tehnica picturii, ești ca un pianist care știe doar câteva note.” Valențele simbolice și plastice ale scrisului reprezintă o altă preocupare a artistului. Nu descifrarea, decodificarea mesajului, nu componenta semantică sunt urmărite în primul rând, ci componenta formală, expresivitatea succesiunii formelor grafice și a legăturii dintre ele. Dar semnificația textului își are, desigur, importanța ei. Patina tulburătoare a timpului este ea însăși un simbol, cel al istoriei comune a umanității, al sintezelor acestei istorii. Iar el, pictorul care se simte puternic ancorat în secolul său, este o verigă în acest lanț, unul dintre artiștii pentru care acumulările se metamorfozează în mod original, profund, durabil.



NUMELE POETULUI ANONIM



Text: NICOLAE BALOTĂ ■

Cu doi ani în urmă, mai exact la 31 iulie 1998, trecea în eternitate un om care mi-a fost nu numai foarte drag, ci pentru care am nutrit o veche și profundă venerație: Înalt Preasfinția Sa sau, mai simplu, așa cum dorea să-l chem eu, Părintele Ioan Ploscaru, arhiepiscop de Lugoj al Bisericii Române Unită cu Roma.

L-am întâlnit, cu ani în urmă, la închisoare. M-a atras, de îndată ce l-am cunoscut, mica oază de liniște, de pace, din jurul său. Pacea aceasta emana dintr-însul. Fie că eram cu el într-o celulă mărunță a Penitenciarului din Pitești, destinată la origine unui singur deținut, în care eram însă treisprezece, înghesuiți unii într-alții, unii peste alții, pe paturi de fier suprapuse, ori ne aflam într-altă încăpăre din subsolul aceleiași închisori, împreună cu alți șaiszeci-saptezeci de deținuți, reculegerea sa era aceeași: o aură de calm luminos îl înconjură.

Și, totuși, deși scufundat în sine, nu era pierdut nici în meditație, nici în reverie. Era oricând gata să iasă din liniștea sa, care era aceea a rugăciunii, a dialogului său cu Domnul, și să te asculte, să-ți răspundă, să te ajute. Ceea ce ne dădea el era o pâine nevăzută, hrana spirituală a Cuvântului lui Dumnezeu. În toate cuvintele sale, ca și în tăcerile sale meditative întrezăream o prezență ascunsă. Toate mărturiseau despre Acela pe care nu-L pomenea la tot pasul, al cărui nume preasfânt se ivea rar în vorbele lui, dar al cărui martor și slujitor credincios se vădea să fie, prin toate faptele, prin toată făptura sa.

Când l-am întâlnit, avea deja zece ani de temniță grea în urma lui! Urcase de la începuturile sale Calvarul Bisericii Unite al cărei preot era. Consacrat episcop în ziua sfântului Andrei, la 30 noiembrie 1948, primul și cel mai tânăr dintre ierarhii „clandestini” ai acestei Biserici, fusese nu peste mult arestat. N-a fost cruțat de nici una din suferințele, din ocările, din umilințele, din rănilor provocate de marea știință în ale torturii a anchetatorilor, a procurorilor, a paznicilor comuniști. Cunoscuase lungi perioade de singurătate, stătuse vreo șase ani în izolare celulară la Sighet. Aici, în această lungă și grea perioadă de solitudine, și-a compus mental (căci, bineînțeles, nu dispunea de nici o posibilitate de a scrie) poemele sale spirituale, pe care le va

aduna mult mai târziu în ciclul *Cruci de gratii*. Nu-mi vorbise prea mult în pușcărie despre aceste poeme, deși mi-a arătat unul scrijelit de el pe fundul unei gamele dată cu praf alb DDT. Inscripție efemeră, căci era strict interzis să faci așa ceva și riscai o pedeapsă severă dacă erai prins cu un săpun sau cu o asemenea gamelă pe care însemnaseși câteva cuvinte.

Poemele acestea le-am cunoscut mulți ani mai târziu, când Părintele Ploscaru mi le-a trimis peste frontiere, înregistrate pe trei casete. Le auzeam, așadar, citite de el însuși. Când, după 1990, a devenit posibilă publicarea lor, preotul plin de umilință creștină n-a vrut ca aceste versuri scrise în taină, mărturie a unui suflet dăruit Domnului, să apară sub numele lui. „O rugăciune nu este semnată” – considera el. A preferat anonimatul și, ca atare, într-un cuvânt pe care l-am închinat Părintelui Ioan Ploscaru și poeziilor sale, am vorbit, fără să-l numesc, despre „părintele și poetul anonim”. Acum după moartea sa această operă trebuie și poate fi cunoscută sub numele adevăratului ei autor.

Să citim aceste poezii așa cum trebuie ele citite: ca pe tot atâtea rugăciuni. Să le citim așa cum trebuie citiți Psalmii. Ca înălțări din adâncuri către Domnul ale unui suflet, ale sufletului nostru. Dincolo de ceea ce evocă ele, de documentul unei teribile experiențe umane, dintr-o întunecată perioadă istorică, dincolo de mărturia din ele, dincolo chiar și de adevărul, de frumusețea unor imagini, a unor formulări, aflăm în ele calea unui suflet, a oricărui suflet, spre Dumnezeu. Dar dacă în *Cruci de gratii* găsim – ca și în Psalmi – suferința, expresia tulburătoare a durerilor omului, ceea ce aici ne înalță deasupra simplei lamentații este acceptarea suferinței ca un dar. Desigur, nu este lesnicioasă o asemenea convertire a răului care ne apasă, într-o jertfă asumată. Primirea suferinței ca un har nu alină nici durerea, nici foamea, nici setea. Lanțurile rămân tot atât de grele și gratiile tot atât de negre. Și totuși, cel ce se simte chemat prin harul suferinței la „suprema jertfă a credinței”, acela îl va urma pe Domnul nostru – cum spune preotul poet: „pe calea de la Cină la Calvar”.

Este înscrisă în aceste poezii o trăire pentru care nu găsim un epitet mai potrivit decât acela de mistică. Cred că suntem îndreptățiți să socotim multe din

versurile acestui ciclu drept încercări de a exprima inexprimabilul unei îndoite dăruiri: a omului „mistuit în flăcări de iubire” pentru Dumnezeu, și a lui Dumnezeu pentru om, așa cum ne-o arată un vers memorabil al poetului adresându-se Domnului: „Ne iei tot și ni te dai pe Tine”.

O tainică unire se petrece în și prin trăirea suferinței în Christos. Căci Dumnezeu i se revelează robului nu în triumf, ci în pătimirea Sa. „Noi te-am ales Doamne/ Când te-au prins dușmanii”. Tot ce este atins de harul suferinței se poate transfigura. Gratiile înseși, „semn de mormânt peste lume”, devin prin crucile ce le alcătuiesc un simbol al Mântuirii. Dar se petrece aici nu numai o transfigurare, ci și o revelație. Una dintre poeziile pe care o așez alături de cele ale misticilor universali este cea intitulată *Părăsire*. Ea pornește de la recunoașterea darului divin: „Când ai vrut să-mi întărești credința/ Mi-ai vărsat Iisus-n suflet suferința”. O dată cu acest dar al suferinței începe o cale a Crucii, un urcuș din ce în ce mai anevoios al Calvarului, cu atât mai chinuitor cu cât sufletul pare mai lipsit de ajutoare de Sus, mai părăsit sub un cer prăbușit în pustiu, într-o noapte întunecoasă. Dar ajuns sus, la limita extremă a încercării, a suferinței, se revelează – în lumina credinței plină de iubire – adevărul: „Că pe umeri Crucea ai dus-o Tu/ Și pe mine alătura de mână”.

Cum să nu intoneze cântări de laudă, de mulțumire, de preamărire cel ce are o asemenea revelație! *Mărire Ție* se intitulează un poem al Părintelui Ploscaru, mărire Ție „pentru chinurile grele din robie!” Gloria toată este a Domnului care și-a făcut din închisori biserici. Robul își preamărește Stăpânul. Și îl slujește ca unul dintre cei ce se consideră „servii săi inutili”.

În preambulul la ciclul său de poezii, autorul acestor *Cruci de gratii* arată, pe drept cuvânt, că „acolo în subterane după gratii și zăvoare, nu era nimic frumos care ar putea genera emoția estetică”. Să înțelegem adevăratul sens al cuvintelor sale. Intenția sa n-a fost să închipuie acolo în lumea hidoasă a celulelor o lume estetic perfectă. Dar frumusețea nu este în lucruri; ea izvorăște din suflete. Iar sufletele nu seacă nici chiar în pustietatea hădă a universului carceral.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

MAȘINA DE SCRIS

TEXTE sub



ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

CIPRIAN MĂCEȘARU, București. Istorioara cu titlul *O dragoste tumultuoasă* este amuzantă, dar atât. Îi lipsește o semnificație mai profundă. Poate fi considerată o epigramă în proză.

Vă mulțumiți cu atât?

GEORGETĂ LAZĂR, Oradea. Cartea de care vă interesați poate fi solicitată Institutului European din Iași, str. Cronicar Mustea nr. 17, cod poștal 6600, tel. 032-230197.

IOANA-LAURA DAMASCHIN, Câmpulung-Muscel. Atmosfera de exotism și mister adusă de țigani într-un sat românesc este descrisă sugestiv, cu talent poetic în povestirea *Zlătarii*. Povestirea are însă un final naiv, care trebuie refăcut.

ANA ENACHE, Sf. Gheorghe. Nu pot să vă răspund separat, printr-o scrisoare (dacă aș proceda așa cu toți corespondenții, ar însemna să-mi petrec viața la poștă). Versurile dv. dovedesc că aveți sensibilitate, dar și că vă lipsește pregătirea literară necesară pentru a deveni scriitoare.

IONELA ANDRADA DOBREI, Timișoara. Versurile dv. din *Antologia premi-anților festivalului-concurs „Zilele Eminescu la Orașuța”* sunt de o frapantă originalitate (deși fac uneori atingere cu felul de a scrie al Rodicăi Draghinescu).

Schița *Somnium la Mallorca*, remarcabilă prin dramatismul ei violent, ca și prin utilizarea ingenioasă a delirului ca mijloc

de exprimare, va apărea într-un număr viitor, dacă îmi trimiteți și o fotografie a dv. (de preferință un instantaneu, color, și nu o fotografie pentru pașaport).

ALINA-SANDA OPRIȘ, Bocșa-Sălaj. Iată versurile care mi-au plăcut:

„Întorși cu fețele spre noi ne întrebăm: iubirea ce e?/ eu aș spune că este un crâncen/ nevăzut război, o suferință de cristal.”

Aștept și alte texte.

ANDREI BĂJAN, Câmpulung-Muscel. Desenele dv. suferă un proces de dezagregare, se transformă, de la o scrisoare la alta, în mângălituri. Oricum, eu nu sunt specialist în grafică, trebuie să vă adresați unui critic de artă.

DORA CRISTACHE, Slobozia. Schița *Strada: Eternității*, scrisă cu o inteligență demistificatoare, va apărea într-un număr viitor (dar vă rog să-mi trimiteți, în prealabil, un curriculum vitae și o fotografie a dv.).

NICOLAE IȘTOC, Oradea: Am reținut pentru publicare povestirea-parabolă *Friptura de iepure*. Oralitatea ei dezlanțuită, repetarea obsedantă a unor fraze, combinația de satiră politică și naratiune cu *suspense*, totul contribuie la captivarea cititorului. Vă rog și pe dv. să-mi trimiteți date biografice și o fotografie.

CONSTANTIN TOMESCU, Piatra Neamț. Din portretul pe care vi-l faceți, reiese că sunteți un om sensibil și pașnic,

care iubește pescuitul, creșterea porumbelor și șahul. Vă înșelați însă crezând că aveți vocație pentru poezie. Nu aveți.

Versurile pe care mi le-ați trimis, puerile și pline de agramatism, dovedesc că trebuie să vă întoarceți, fără nici o supărare, la îndeletnicirile dv. dinainte:

„Clipă, tu nu știi a sta/ Nu-mbătrânești dar te treci/ Ești ca un gând în viața aceasta/ Și rând pe rând pe toți îi petreci/ Zămislești bucurii și iubiri/ Printre lacrimi și speranțe/ Trecătoare petale, printre (sic!) firi/ Și închini cu tristețe balanțe/ Ești zi și ești noapte, ai cloroform/ Ai soare, ai stele, ai nori/ Ești veșnică nu poți să mori”. etc.

KOLEA KURELIUK, Măriței, Suceava. Am citit cu interes revista *Exod*, una dintre puținele reviste sătești din România. Este deopotrivă serioasă și atrăgătoare. Felicitări atât dv., cât și celorlalți realizatori ai ei.

CORNEL SĂLĂJAN, Zalău. Suita de *Scrisori către Alex. Ștefănescu* poate fi considerată un original roman autobiografic și eseistic. Vă sfătuiesc să renunțați la ideea de a-mi adresa mie aceste „scrisori”, să le găsiți un titlu adecvat (poate *Scrisori către Cornel Sălăjan*, ar fi de efect) și să faceți din ele o carte.

Deocamdată reproduc în avanpremieră, în pagina alăturată, un fragment (titlul îmi aparține).

CEA MAI IMPRESIONANTĂ SCRISOARE

Domnule Alex. Ștefănescu,

Vă scriu, pentru că așa simte sufletul ăsta al meu, chinuit și frământat de cele mai tulburătoare neliniști, hărțuit de cele mai crude presimțiri și zbuciumat în noaptea singurătății. Sunt pe deplin convinsă că dumneavoastră puteți pătrunde profunzimile sufletului. Altfel, nu cred că m-aș fi putut așterne scrisului și v-aș fi făcut să luați cunoștință de existența mea (deși, în urmă cu vreo două luni, vă trimiseseam câteva încercări lirice care defineau o parte din ceea ce cred că reprezint eu).

Mă simt obosită și îmbătrânită. De ce am obosit și am îmbătrânit la doar douăzeci și cinci de ani? Pentru că nu m-am găsit, deși m-am căutat până la epuizare. Agățată de durerosul vârtej al vieții, de meschinăriile și nimicurile clipei m-am pierdut de câte ori am crezut că m-am descoperit și am uitat esența vieții. Am uitat să trăiesc.

Aș vrea să scriu despre amurg în toamnă la persoana întâi, despre ploi apăsătoare și arbori cangrenați, despre răsărituri încercănate și apusuri învechite, despre miros de frunze pale ca despre mine, despre sinteze de culori, senzații de gri plumburit și violet incandescent, despre muzica florilor de mucigai – oglindă a mea.

Aș vrea să scriu povești de luciferi nemuritori de triști și reci, despre sufletul prometeic al meu, mâncat de corbii destinului, despre zamolxisul trup doborât de bolovanii soartei, ce ucide înainte să-ți trezești visele, despre sisifica încercare de-a trăi, ce mutilează chipul într-o replică expresie și schimonosește trupul într-un veninos târător patruped.

Aș vrea să scriu despre „boțul de humă” ce sunt eu, născută „cu aripi de plumb”, lăpădată într-o lume animalic de instinctuală, hrânindu-mă cu iluzia și himera, săpând aerul să mă agăț de curcubeie, crezând naiv că acolo sunt scheletele sufletelor ce eu le pot reîntoarce cu răsuflarea-mi lăncedă în universul meu magic, hărțuit de crude realități.

Asta sunt eu – iluzia unei existențe.

Dar nu vreau să vă rețin prea mult divagând pe tema „eu”. Oricum, nu am darul de a capta și nu știu dacă acceptați această mânăuire stângace a cuvintelor. Cât despre poezii, m-aș bucura, dacă ați avea timp și v-aș trimite câteva, să aruncați acel ochi de fin observator asupra lor.

Cu respect,

Antonela Zamfir – Făgăraș, jud. Brașov

PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII. Aștept în continuare de la dv. versuri, proză, teatru, eseuri etc. Adresa este cea de până acum: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei *Flacăra*, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341, București.

CORNEL SĂLĂJAN

EU ȘI BOBBY FISCHER

Fischer m-a fascinat din prima clipă (visul meu cel mai fierbinte a fost să ajung șahist profesionist). Prin '76, când am început eu să înțeleg șahul, el devenise legendă: după ce răvășise lumea șahului, se retrăsese, lăsând în urmă o istorie captivantă. Mă regăsisem în totalitate în felul său de a fi. Astfel șahul a devenit, pentru ani buni, un modus vivendi, desigur, îl copiam pe Fischer în ceea ce privește biografia, nu opera. În fanatism aproape îl egalam (la un moment dat mă bătea gândul să renunț la liceu, ca el). Împărtaşeam, sau poate doar mi le însușisem, ideile sale; „femeile sunt o pierdere de vreme...” spusese Fischer și cred că asta a săpat adânc în subconștientul meu. La șah însă n-am avut rezultate, am fost cel mult un jucător mediocru. Probabil că n-am avut voința și energia, dar mai mult ca sigur n-am avut talentul său uriaș. Fischer a reprezentat pentru mine modul exemplar de a concentra întreaga energie într-o singură direcție. În vacanțe adunam plante medicinale ca să fac un ban (sunătoare, coada-șoricelului), pe un soare torid, dar eu jucam în minte partidele halucinante ale lui Fischer (le știam pe dinafară), cu toate astea în concursuri aveam dificultăți fiindcă adversarii mei nu cunoșteau la fel de bine variantele respective și nu intrau în capcanele în care-și găsiseră sfârșitul adversarii lui.

Fischer a adus în șah suflul nou, aerul proaspăt de care jocul avea nevoie și mai ales gândirea pragmatică americană. El nu se împiedica de convenții și politețuri, la șaptesprezece ani, pune condiții cumplite federației internaționale, cerând bani, mulți, pentru premii, ca să participe, iar condițiile îi erau acceptate aproape întotdeauna. Dar și prestațiile sale au fost uluitoare. În '71 i-a nimicit pe Taimanov și Larsen, cu același scor devastator: 6-0, în meciurile candidaților. Niciodată nu s-au mai pomenit asemenea scoruri la acel nivel. Între candidați meciurile erau strânse și se câștigau chinuit, la o diferență mică. Iar victoria în fața danezului Bent Larsen trebuie să fi fost reconfortantă pentru Bobby, întrucât, cu un an înainte, la Belgrad, în meciul U.R.S.S. – „Restul lumii”, danezul solicitase să joace la masa întâi, deși toți îl considerau pe Fischer în dreptăți la acel loc. Bobby însă a cedat (spre surprinderea multora care considerau impasul insurmontabil) și a jucat la masa a doua unde a obținut cel mai bun scor: 3-1 cu Petrosian.

Anul următor, în meciul pentru titlul mondial, a câștigat în manieră entuziasmantă, caracteristică, pornind practic de la scorul 0-2, de fapt i-a dat lui Spasski două puncte avans, după cum declarase în adolescență că poate juca oricând un meci cu campionul mondial și că îi dă și două puncte *for*. Și-a ținut toate promisiunile, și-a îndeplinit toate visurile, apoi s-a

retras, după cum anticipase.

Pe mine modelul său m-a contaminat și m-a marcat decisiv, am purtat în mine un deceniu nevroză șahistă și nici acum nu cred că am scăpat de obsesie, încure adesea planurile și mă visez campion mondial al literaturii. Amintirile tinereții mele sunt legate de șah, memoria mi-e plină de vocabule cu sonorități exotice: José Raul Capablanca, Tigran Petrosian, „atacul Keres”, Paul Morphy (singurul jucător care n-a pierdut nici o partidă!).

Acum joc rar, din lipsă de timp, dar șahul îmi mai procură satisfacții, îmi provoacă chiar și emoții artistice.

Zilele trecute m-a vizitat un unchi, pensionar, înnebunit după șah.

Picat la mine înainte de sărbători, unchiul era mai îndrăzneț ca de obicei și mă pisa la cap să mă fac disponibil, să jucăm. Partida și portocala! i-am pus eu condiția ce credeam că o să-l îndepărteze știindu-l extrem de zgârcit. Dar a acceptat, spre marea mea mirare.

Am început jocul vineri dimineața, cam pe la zece și m-am pornit să-l bat, apocaliptic; înainte mai lua și el partide, mă bătea destul de des, în partidele amicale. La fiecare set de zece partide pierdute, diferență, perdantul (unchiul) mă premia cu zece portocale, contravaloarea prestației. Iar succesele mele nu conțineau și se succedau într-un ritm cum nu mai văzuse Zalău. Unchiului nu-i venea să-și creadă ochilor: băteam la el ca la fasole. Vineri seara terminase portocalele dintr-o băcănie apropiată, la doi pași de bloc. În primele douăzeci de partide unchiușul nu câștigase nici una, remizele nu se puneau la socoteală. Am jucat toată noaptea, iar sâmbătă dimineață scorul era dezastruos. Unchiul părea un marțian, avea o culoare verde-cloroză.

Recolta de citrice am adăpostit-o la mine-n pat, sub plăpumi, fiindcă dacă le-aș fi lăsat afară ar fi înghețat (m-am deconectat de la căldură). Însă acum, în dormitorul meu te izbesc efluvii senzuale de portocală păguită.

Șahul a rămas pentru mine o iubire veche, marea pasiune a adolescenței. N-am mai studiat partide de mult, nici măcar ale campionilor. Karpov mi se părea banal după abdicarea lui Fischer. Singura dată când mi-a fost resuscitat interesul pentru nobila artă a fostul meciul Karpov-Kasparov, care se juca până la șase victorii (asta se pare că era o condiție de-a lui Fischer), iar Kasparov a întors meciul de la 0-5. Devenit campion mondial, Garri Kasparov m-a incitat, amintindu-mi oarecum, prin rezultatele sale, de idolul meu. I-am urmărit evoluția cu oarecare interes, de la distanță, dar n-am pus pe tablă nici una din partidele sale.

Între timp apăruseră calculatoarele dresate să joace șah (Botvinnik făcuse primele cercetări în domeniu). Părea un

lucru amuzant, să joci cu mașina și chiar eu mi-am măsurat forțele cu unele destul de slabe. Însă mașinile făceau progrese rapide și a venit primul rezultat de senzație când computerul a bătut un maestru. Am zis că o fi fost vreun maestru beat criță, însă în scurt timp mașina a trecut și de un maestru internațional. Era deja un ultraj. Se spunea că acesta e nivelul maxim la care poate ajunge utilajul de jucat șah, că niciodată mașina nu va ajunge la o forță de joc de mare maestru internațional. Însă în doi ani a ajuns. Dar pe agregatul care a atins cota aceea l-a luat Kasparov la o păruială de i-au zburat fulgii, dovedindu-i astfel limitele, lipindu-i o etichetă vizibilă: niciodată mașina nu va câștiga în fața campionului lumii. Anul următor însă l-a învins, anume pe Kasparov, iar mitul a fost revizuit și reformulat: NICIODATĂ MAȘINA NU-L VA ÎNVINGE PE CAMPIONUL MONDIAL, ÎNTR-UN MECI! (Între timp marii maeștri de duzină nu mai puteau câștiga la calculatoarele de forță), dar după un an, nefast, un monstru electronic – DEEPER BLUE – a câștigat UN MECI împotriva campionului mondial Garri Kasparov!

Peste mine s-a prăbușit cerul. Căzuse ultimul mit al umanității inteligente și raționale. Eram deprimat de parcă eu aș fi suferit eșecul acela. Se năruise încă un simbol al omului suveran peste lumea neînsușită. M-am bucurat că plecase Bobby Fischer, să nu îndure el cumplitul afront.

În dispoziția asta m-a găsit un vecin ce-i veșnic optimist din cauză că n-a citit nici o carte, spune el (e și un fel de filozof). M-a văzut răvășit. Mă descifra la perfecție și și-a dat seama că nu sunt în apele mele. Care-i necazul? m-a întrebat. Nu puteam să-i spun, n-ar fi înțeles. Dar nu s-a lăsat păgubaș și a găsit tertipul perfect ca să mă oblige la destăinuire: un șantaj – nu pleacă de la mine până nu-i spun. Și i-am explicat cum stăteau lucrurile.

M-a privit cu uimire mută, cu înțelegeri și milă. N-a râs, ceea ce mi se părea grav și m-a lăsat să termin (ceea ce era de neconceput). Am expus întreaga paletă de explicații și conexiunile clarificatoare. Într-un târziu mi-a zis:

– Ești tâmpit!... Fără îndoială ești tâmpit... Ți-am mai spus eu că voiăștia care citiți mult sunteți periculoși... Vă țcăniți și vedeți lucrurile cu susu-n jos și nu mai puteți deosebi albul de negru. Dacă știi tu că omul trebuie să fie mai tare ca mașina, hai cu mine la schimb doi, să dau drumul strungului, iar tu să-l oprești cu mâna, să nu se mai învârtă universalul... Hai, fă skandenbeg cu strungul meu dacă zici că omu-i mai tare ca mașina...

Avea dreptate.

A plecat lăsându-mă să meditez asupra vorbelor sale. Peste câteva zile l-am invitat la mine să-i dau de băut că mă scoase din una din acutele crize existențiale în care mă cufundam periodic.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

CARIERA VORBELOR RUSINOASE



Text: REMUS ANDREI ION ■

Foto: Teatrul NOTTARA și MIHAIL E. CRATOFIL (T.N.B.) ■

...utut este unul din cuvintele cu care s-a deschis stagiunea teatrală. Urmează ironii sau vorbe infuriate pe marginea unor poziții sexuale și înjurăturile. Fără dezbrăcat, ce-i drept. Asta înseamnă că se joacă fără prejudecăți, actorii sunt mai liberi, se renunță la interdicții. Până acum cuvântul amintit mai sus a fost rostit pe scena de la Nottara și mai apoi la Naționalul din București. Publicul s-a împărțit mereu în două tabere: unii au râs cu poftă, alții au plecat capul rușinați, dar până la urmă au bufnit și ei înecat. Nimeni nu a ieșit din sală. S-o fi simțit cineva tulburat?

Spectacolele: *Țăranul baron* și *Cu capu' pe nicovală*. Autorii, dramaturgii, sunt un danez, Ludvig Holberg, care și-a scris piesa acum mai bine de 200 de ani, și un sârb, Milos Nolic, care ne este contemporan. Scriitorul sârb și-a văzut piesa jucată de actorii români și a vorbit despre un „triumf al teatrului sărac”. Holberg ar fi putut fi reprezentat în România de regina Danemarcei, dar trupa de la Național nu a reușit să încheie spectacolul până la sosirea suveranei la București. Laudele sau criticile le merită mai ales regizorii: Lucian Giurchescu și respectiv Horațiu Mălăele. Ei împreună cu actorii au ales cum să se vorbească pe scenă.

CAPU' ȘI CIOCANU'

Trei fierari: unul neamț, altul român și un al treilea rus au făcut războiul departe de neveste. Când s-au întors fiecare la fierăria lui bucuria revederii a fost întreținută de nașterea câte unui copil. Farsa este că feciorul neamțului este copilul fierarului român care a muncit ca prizonier în fierăria germană. Românul are acasă un băiat, copil al unui soldat rus, „eliberator”, iar la fierăria rusului crește

copilul neamțului. Între bărbați nemțoaica este cea care ține partea nevestei singure care nu mai știe nimic de omul ei și are ca aliat bun mândria: „vroiai ca fierăria ta să rămână fără moștenitor?”. Limbajul prinde conotații sexuale – ciocanul, de exemplu – și trece repede spre înjurături și cuvinte dure, jargon de beție sau de supărare maximă. Dar piesa este de fapt o comedie, iar Mălăele i-a schimbat numele din *Fierarii* în *Cu capu' pe nicovală*. Cu capul ușor plecat în barbă, complice, șagălnic, toată lumea râde până la urmă: și de grosolanie, și de morala otrăvită, și de „nenorocitul de român”, cel dintâi care își spune povestea și deschide drama.

EXAGERĂRI

Dramaturgul sârb s-a simțit atât de fericit la București încât după ce a văzut spectacolul de la Nottara a declarat: „Spectacolul montat de Horațiu Mălăele este un triumf al teatrului sărac. Totul este foarte ieftin, simplu, extrem de bogat în sensuri și asta s-a putut doar datorită actorilor, regizorului și scenografei”. Iată-l dintr-o dată pe regizorul Mălăele în galleria „starurilor” teatrului sărac, curent care a adunat câteva celebrități, de stânga, în

Italia și Franța. Este o exagerare, cum nepotrivite mi se par și criticile prea profesionale care îi sunt aduse spectacolului din cauza vocabularului „birjăresc” (ce cuvânt!), a subiectului, a fanteziei imediate, spontane pe care o aplică regizorul. E destul de greu să vorbești pe scenă ca acasă, dar dacă muzica a ales și ea această cale, nu văd de ce teatrul ar trebui să o ocolească. Pudoarea de limbaj nu este în nici un caz o reușită culturală și nici vulgaritatea nu scuză lipsa de talent, de imaginație sau de profunzime.

În spectacolul lui Mălăele ne trezim de fapt în plin teatru de bălci. Un fierar neamț, Valentin Teodosiu, care vine de la petrecere cu halba în mână și tichie de măscărici pe cap... Îl așteaptă românul, Valeriu Preda, slăbănog, înghesuit, cu bascul proletar îndesat pe cap. Vaiete, urlete, ceva plictiseală... Dar vine nemțoaica, fierăreasă focoasă, cu pieptul umplut de burete și gură cât o șură: Catrinel Dumitrescu. Nu mai e o exagerare că rusul „eliberator” își face intrarea cu zăpadă și crivă. Vorbește moldovenește, are mustață à la Stalin și pufoaică. E mai degrabă o prezență comică decât un personaj. Al treilea tată din morișcă.



Între fierari: Valeriu Preda — românul și Valentin Teodosiu — neamțul



Fierarii puși la zid: vorbește fierăreasa!



Lucian Giurchescu ni-l prezintă
pe Molière al Danemarcei

VOCEA SĂRBĂTORITULUI

Valentin Teodosiu a împlinit 47 de ani în rolul fierarului german. Rol principal oferit de Horațiu Mălăele. 47 de ani și 23 de ani de teatru. S-a angajat la Nottara în locul lăsat liber de Ștefan Iordache. Primul rol a fost însă în film, în *Ion - blestemul pământului, blestemul iubirii*. De altfel, filmul i-a adus cea mai mare popularitate, prin rolurile oferite de Mircea Daneliuc. În teatru, i-a fost bine la Nottara. S-a potrivit cu trupa și cu genul de spectacole „ușurele” care se montează aici. Nu poate să uite că în primii zece ani a jucat doar personaje fără nume și nici sfatul unchiului său: „Să acorzi prietenie tuturor, dar să nu ierți niciodată. Atâta timp cât tu nu greșești față de ei, n-au dreptul nici ei să greșească față de tine”. Cam neînduplecat acest unchi, dar în sfârșit...

Pe Valentin Teodosiu îl vedem la teatru și îl auzim la televizor (are o voce de invidiat!). Este omul care umple poanta până face sala să rădă, și vocea care din spatele imaginii video aduce misterul și deschide curiozitate pentru o mulțime de programe tv. La 47 de ani Valentin Teodosiu este fericit în rolul fierarului neamț despre care spune că este cel mai

important din cariera sa.

Adevărul este că, actoricește, spectacolul este dominat de Valentin Teodosiu. E masiv, dar moale ca o cârpă dacă tipă nevasta la el, îi place să bea și să facă pe viteazul, dar violența i se oprește la amenințări, aberează pe tema paternității și poate juca într-un minut momente de fericire și de decepție rușinoasă. I se potrivește replica „ce faci, bă?” la fel de bine ca un „bună ziua” galant și zămbitor.

UN „69” ÎN REGATUL COMEDIEI

În ziua în care am văzut *Țăranul baron* la TNB sala a izbucnit în hohote atunci când unul dintre personaje a pomenit despre 69 în miezul povestirii unui încornorat. Adolescenții râdeau cel mai copios. Replica nici pe departe nu se poate numi savuroasă. A fost o libertate asumată a regizorului. Și, vaaai!, personajul cu pricina mai rostește apoi și cuvântul interzis „tut. Unii spectatori râd, alții sunt contrariați, puțin rușinați. Le trece. Mai grav este că publicul nu este avertizat asupra acestor replici deșuchate. Au fost și copii în sală! Pentru asta, un pedagog adevărat ar urechea gazdele.

acum. La spânzurătoare cu el. E atârnat în ștreang, dar nu sugrumat. Nevasta îl plânge după ce tocmai s-a bucurat de mângâierile ibovnicului. Jeppe nu e mort. Adus la realitate trebuie să înțeleagă lecția. Iată așadar o poveste simplă, care poate fi foarte ușor jucată și într-un teatru de copii. Personajele au în românește nume cu rezonanță țărănească: Iepe, amantul femeii este Bou, personajele feminine au nume de desene animate. Atunci de ce i-au trebuit regizorului cuvinte rușinoase? Nu-i vor acoperi niciodată lipsa de inspirație. Dimpotrivă, o scoate în evidență.

Spectacolul lui Lucian Giurchescu are două puncte forte: decorul și actorul care joacă rolul principal. Scenograful Puiu Antemir se poate lăuda cu o compoziție simplă, funcțională, frumoasă, cuminte. Ne amintește de casele din povești. Este un decor ușor naiv ca și farsa danezului, dar un pic mai savuros, mai nuanțat, mai direct și prezentabil mai ales. În acest decor Jeppe se înroșește, se bucură, e buhăit și înnebunit de băutură, triumfător, pofticios la femeia altuia, docil în fața biciului nevestei, ca un adevărat personaj de poveste pilduitoare. Este, dacă nu mă înșel, primul rol principal pentru Alexandru Georgescu, dacă nu, în mod sigur, este primul foarte reușit.



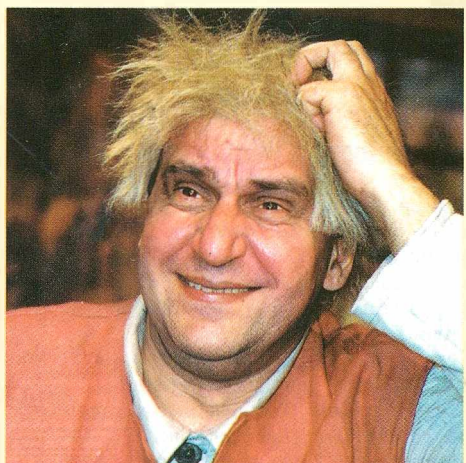
Judecarea lui Jeppe în decor semnat de Puiu Antemir

IEPE, NILUS, BOU & CO.

Povestea, altfel, frumoasă. Autorul, Ludvig Holberg, este considerat un Molière al Danemarcei. Piesa a scris-o acum vreo 200 de ani și cred că publicul a savurat-o atunci. Farsă populară, bine ticluită, după moda vremii. Povestea i-a plăcut prin 1923 celebrului Iancu Brezianu care a regizat-o pentru protipendada Bucureștilor. Bețivul satului, Jeppe (pe românește Iepe din deal), primește o lecție de la baronul locului, Nilus (bate spre Nulus). Beat mort, Jeppe este adunat de pe drumuri și dus în baldachinul baronului. Trezit din mahmureală, țăranul nu refuză onorurile, trimite oameni la spânzurătoare, e gata să profite de nevestele „supușilor” și de bogăția meselor și pivnițelor nobilului, jighește fără să-i mai pese de rangul lui real. Ajunge iar, beat crită, în șanț. Trebuie pedepsit

DOI, DOUĂ

Am comentat două comedii în care se aud vorbe deocheate și reușitele a doi actori în rolurile principale. În plus, directorii celor două teatre au profitat de momentul premierelor pentru a se plânge că nu mai au bani pentru salarii, producții etc. Seria dubletelor poate continua: Alexandru Dabija și Cătălina Buzoianu reiau câte un spectacol: *Frații* la Odeon, respectiv *Levantul* la Bulandra. Nottara invită la început de stagiune doi dramaturgi străini: pe Milos Nicolice, autorul *Fierarilor* și pe mult mai celebrul Fernando Araball. Teatrele din Brașov, Ploiești, Teatrul de Comedie au anunțat câte două premiere pentru început de stagiune, iar dumneavoastră tocmai ați citit două pagini despre teatru în revista *Flacăra*...



Alexandru Georgescu, un Jeppe
care preferă să joace fără perucă

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

AFRICA VISELOR MELE

"I Dreamed of Africa" - S.U.A., 2000 - 115 minute

Filmul acesta - prezentat drept „o poveste adevărată” - pornește, de fapt, de la un cunoscut roman-document, publicat în 1991 și aparținând unei frumoase și curajoase autoare, KUKI GALL-MANN, care, la rândul ei, vizitase Kenya, impres-



sionată fiind până în natura ființei sale de dezastru ecologic ce pân-dește această țară africană, și nu numai...

Versiunea cinematografică a romanului prezintă astăzi pe ecranele noastre

pornind, într-adevăr, de la subiectul cărții! - nu face altceva decât să ne ofere o variantă hollywoodiană a intrigii: idila celor doi eroi trece pe primul plan: spectaculoasele imagini ale Africii (peisaje, animale, obiceiuri etc.) fiind în planul secund (sau, fiind filmate

ostentativ! - ceea ce e și mai grav!)... întreaga narațiune filmică devenind astfel o înșirare de episoade ușor de ghicit... reacțiile celor doi fiind previzibile... iar intențiile, vădite.

ale realizatorilor de a face un film „ECOLOGIC” - întrucât se poartă, nu-i așa?! - au rămas undeva departe, sufocate de prezența ostentativ-gratuită a unor mari vedete (KIM BASINGER - Oscar 1998 pentru „L.A. Confidential” - aici în rolul „Kuki”; VINCENT PEREZ - aflat în topul „Celor mai frumoși 50 de oameni” al revistei PEOPLE etc.)! Remarcabilă rămâne, poate, în memorie, muzica lui MAURICE JARRE (compozitor semnând coloana sonoră la peste 120 filme, de 5 ori premiat cu OSCAR - printre care pentru „Dr. JIVAGO”). În rest?!



Adevărul e că Africa zilelor noastre se confruntă cu probleme MULT MAI GRAVE decât cele conținute în acest film... (care, pentru cei mai vârstnici dintre noi, desigur!, aduce nu știu de ce cu fasciculata serie a „Aventurilor submarinului DOX” - în versiune pe calculator!).



GLADIATORUL

"Gladiator"

SUA, 2000 - 155 minute

HORIA PĂTRAȘCU ■



Marile superproducții romane (adică cele a căror acțiune este plasată în timpul Imperiului Roman - prin urmare: intrigi de palat, lupte de gladiatori cu oameni sau animale, concursuri cu care trase de câte trei perechi de cai... etc. etc. - printre care filme, cel puțin două au intrat în cartea de aur a cinematografiei mondiale: „BEN HUR” și „SPARTACUS”, realizate acum... cinci decenii), păreau a fi fost date uitării de publicul modern, dornic mai ales de pelicule răvășitor-sentimentale, sau măcar de reproducerea unor catastrofe terifiante și duse până la ultimul detaliu, provocate de oameni... organizații politico-militare parainternationale... eventual de „marțieni”, sau „alieni”... sau de „pandispanuri electronice” demne de plâns - dacă nu s-ar face ele însele de răs!

Și iată că - totuși! - un mare



regizor englez, stabilit acum în „patria tuturor posibilităților”, mă refer la RIDLEY SCOTT (autorul, printre altele, al celui de neuitat film „Dueliștii” - Premiul pentru cel mai bun debut la Festivalul de la Cannes, 1977), preia acum în forță această ștafetă considerată pierdută de către mulți cinești, venind pe ecrane cu acest „GLADIATORUL”: film cu totul și cu totul remarcabil, bazat aproape în întregime pe fapte istorice documentate, redând cu o impresionantă acuitate vizuală una



SHAOLIN COWBOY

"Shanghai Noon" - S.U.A., 2000 - 110 minute

Cum, naiba, poți amesteca într-un „western” (a cărui acțiune se petrece, desigur, în S.U.A., pe la unamieopteoptzeci și ceva...), următoarele „ingrediente”: Orașul Interzis din China, un sat al indienilor Sioux, un șantier chinezesc de cale ferată, un orașel din Vestul sălbatic, un vechi tren cu aburi și... un cal, având veritabile sclipiri de geniu...

Desigur că - și numai! - într-o parodie a celebrului gen cinematografic!

Ceea ce reușesc, în bună măsură, regizorul TOM DEY (debutant, aici, în filmul artistic de lung metraj), cât - mai ales! - actorul principal, de origine chineză (care este și producătorul execu-



dintre ultimele faze ale existenței fascinantului imperiu, înainte de prăbușirea sa definitivă.

Marele general roman Maximus (RUSSELL CROWE) conduce legiunile sale către victoria cu ultimii germanici stabiliți la granița de nord a imperiului; muribundul împărat Marcus Aurelius (RICHARD HARRIS) îl numește pe Maximus a-i fi urmaș la tron; invidios, fiul lui Aurelius – adevăratul moștenitor al tronului, prin sânge! – ordonă execuția lui Maximus; scăpat ca prin minune, după ce întreaga-i familie fusese ucisă, Maximus ajunge sclav în Africa; remarcat la o școală de gladiatori, el va reveni peste timp în Roma, înfruntând alți parteneri – sau fiare sălbatice – în celebrul „COLOSSEUM”; în cele din urmă îl va ucide în luptă pe fiul lui Aurelius, Commodus (JOAQUIN PHOENIX) – ajuns împărat peste voința tatălui său, – răzbunându-și astfel moartea soției și copilului său...

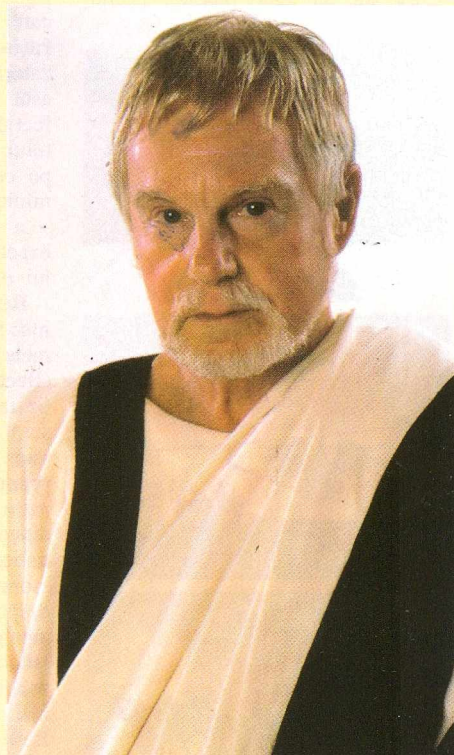
Datele producției filmului sunt impresionante; vom aminti aici doar câteva dintre acestea: intenționând a realiza o copie

fidelă a celebrului Colosseum, constructorii echipei au ridicat un „fragment din primul rând” ce măsoară o treime din circumferința originalului și care avea o înălțime de peste 15 metri – în care au luat loc 2.000 de figuranți reali (restul construcției fiind realizat sub comanda lui John Nelson, specialist în efecte vizuale, și unde pot fi văzuți, aclamând, peste 33.000 de spectatori, generați prin computer!); filmările s-au efectuat în Anglia, Malta și Maroc; au fost confecționate peste 2.500 de arme după modele originale; peste 10.000 de costume, printre care cele ale familiei imperiale – inclusiv încălțăminte, adică sandalele în genere! – au fost brodate manual la Roma, sau împodobite de către bijutierul englez Martin Adams; 16.000 de săgeți aprinse au fost trimise spre incendiarea dușmanilor, precum și bombe incendiare concepute după modelul acelor vremuri și expediate de complicate catapulte... ș.a.m.d.!

Ceea ce mi se pare mai important însă la acest film, realmente impresionant ca



desfășurare și ca reconstituire cât mai fidelă a unor vremuri apuse de mult, dar care nu-și vor pierde niciodată grandoarea – este distribuția de excepție a actorilor: dintre care se detașează, mai ales, atât tânărul interpret, format în Australia, RUSSELL CROWE, în rolul principal, al Gladiatorului – precum și veteranul cinematografiei engleze contemporane, RICHARD HARRIS („Viață sportivă” etc.) în rolul împăratului Marcus Aurelius...!



tiv al filmului!), JACKIE CHAN, maestru în arte marțiale și acrobat de excepție, care pur și simplu a cucerit publicul yankeu, primind chiar acum câțiva ani cea mai populară distincție hollywoodiană: aceea de a i se imprima forma mâinilor și picioarelor în cimentul din fața celebrului Teatru Chinez din localitate.

O „parodie” implică, în mod absolut obligatoriu!, umorul, adică anumite situații comice... în mod poate paradoxal, acest ultim film al lui Jackie Chan prezentat pe ecranele noastre – deși abundând în situații ce se doresc a fi comice – este deficitar la capitolul umor...! De altfel, și ca s-o spunem p-a dreaptă: este greu, dacă nu imposibil – chiar și într-o parodie! – să amesteci „răpirea unei prințese chineze din Orașul Interzis”... cu aducerea ei în Vestul sălbatic într-o răscumpărare... cu faptul că un celebru luptător de karate sau kung-fu este trimis taman din

Extremul Orient, spre a se bate (sau a-i păcăli doar, prin maniere asiatice), pe cei mai violenți pistolari din Vestul Americii!?

Rezultatul: o – hai să-i zicem!? – „amuzantă” confruntare între două mentalități opuse (ajunsă, practic, la apogeu abia în anii acestui sfârșit de mileniu! – n.a.); o dispută, deci, între posesorul unui pistol Colt și cel al unui braț dibace... din care nu prea înțelegi cine pe cine învinge: dar asta nu mai contează, întrucât cel mai fermecător personaj – și care își ia cel mai mult „rolul” în serios – este... CALUL!



FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FANTEZIA – 2000

„Fantasia – 2000” – SUA, 80 minute

„Există, în intenția noastră, să realizăm câte o nouă versiune a «FANTEZIEI»... în fiecare an!” (declara, în 1941, regretatul dar mai ales celebrul creator al desenelor animate moderne – WALT DISNEY: cel pe care multe enciclopedii tipărite în diverse părți ale lumii îl consideră, fără drept de apel, unul dintre „geniile” artistice ale ultimului secol!). Ce stătea la baza acestui proiect?

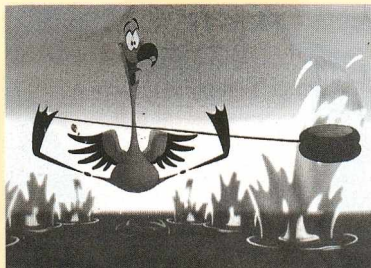
Cu un an mai înainte, primul



în cvasitotalitatea sa alb-negru...

Iată că astăzi ni se oferă de către aceeași companie „WALT DISNEY” (de data asta producător fiind Roy Edward Disney), un film care pur și simplu îți taie respirația: timp de 9 ani, echipa realizatorilor acestuia – beneficiind de astă dată de avantajele super-perfecționiste ale filmului color, sunetului electronic sau ale animației pe calculator (fără a trăda însă cu nimic SPIRITUL marelui creator!) – a muncit, acesta fiind termenul exact! – la realizarea visului marelui ei înaintaș.

Rezultatul este absolut excepțional: folosind în coloana sonoră numele unor compozitori celebri (Beethoven, Gershwin, Saint-Saëns, Șostakovič, Respighi, Stravinsky ș.a.) și beneficiind de prestația unor actori celebri care și-au „împrumutat” vocile personajelor animate – acest film ni se prezintă, dincolo de bucuria umorului său debordant (ar putea fi studiat, pe monitor, fotogramă-cu-fotogramă!), drept unul care, într-un veritabil amalgam de muzică, sunet și culoare, ne trimite la miturile mai vechi (vezi „Arca lui Noe”)... sau, mai moderne (căderea „Zidului Berlinului”, de pildă), umplându-ne ochii, urechile și sufletul – poate că mai ales! – cu acea revelație a artei pure, atât de rară și necesară totuși acestei lumi ce se pregătește, mai mult sau mai puțin conștientă, de... ceva anume!?



episod dintr-o serie mai largă, intitulată „Fantezia” (conținând drept eroi personajele sale devenite de acum celebre, precum Mickey Mouse sau Donald Duck etc.), intriga – dar și fermeca întreaga lume! – prin ceva ce a fost numit: „probabil prima combinație îndrăznească a lui Disney culminând cu amestecul între filmul de animație și muzica clasică...” Și, să nu uităm, la acea vreme filmul era aproape



MISIUNE IMPOSIBILĂ – 2

„Mission Impossible – 2”, S.U.A. – 2000, 124 minute

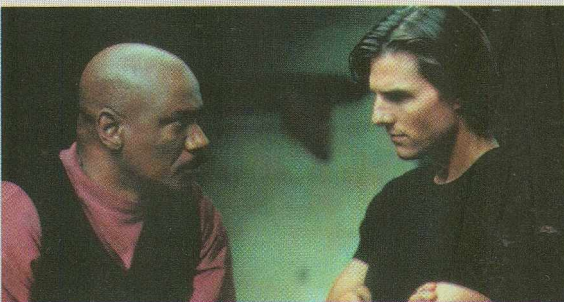
Pomind de la un serial creat de Bruce Geller, care a rulat în anii '60-'70 – și al cărui fan s-a nimerit a fi și TOM CRUISE (fermecătorul actor și producător de astăzi!) – prima „MISIUNE IMPOSIBILĂ”, pentru marele ecran, realizată în 1996 de către BRIAN DE PALMA (un „super-regizor” american, specializat în a scoate niște tâmpenii din majoritatea celor mai bune scenarii pe care le-a luat în custodie!), a avut un enorm succes de casă, totuși... pesemne datorită interpretului principal, adică același Tom Cruise!

„MISIUNE IMPOSIBILĂ – 2” – filmul de care ne ocupăm în rândurile de față – înseamnă cu totul altceva: pentru amatorii filmelor de acțiune, mai ales cu tentă S.F., el reprezintă un veritabil regal cinematografic (noul regizor al seriei, chinezul americanizat JOHN WOO, putând fi acuzat de orice – dar nu de lipsă de profesionalism în redarea scenelor de tensiune), iar Tom Cruise dovedindu-se a fi un veritabil cascador – refuzând categoric să fie dublat în cele mai periculoase secvențe (printre care cea memorabilă **cățărare pe stâncă** de la începutul



filmului... la care maică-sa era să facă infarct, iar regizorul să o urmeze rapid, cei doi asistând, practic neputincioși, cum Cruise – bătut nemilos de palele elicei elicopterului în care se afla operatorul J.L. Kimball – repeta, încăpățânat, să atingă perfecțiunea la mii de metri deasupra lor, adică a celor aflați la sol...!

Din acest punct de vedere – și numai din acesta!, întrucât povestea propriu-zisă e una destul de subțirică în care angasele contemporane se amestecă cu efectele vizuale obținute pe calculator – filmul va satisface marele public (cu atât mai mult cu cât acesta o va avea la îndemână, măcar pentru două ore, pe superba actriță mulătră anglo-africană **THANDIE NEWTON!**).



FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

Quo Vadis... MUSICA?



Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Este din ce în ce mai actuală discutarea statutului culturii ca produs uman sortit pieirii. Împotriva tuturor declarațiilor pompoase, a comitetelor, secțiunilor parlamentare și chiar a existenței unui minister specializat, fondul real al acestei existențe se estompează cu o uimitoare rapiditate. Desigur, locul nu rămâne gol. Apare, sub o altă formă politică și socială, „cultura de masă”, cea care este menită să ofere mulțimii din cartierele de blocuri satisfacția consumatorului, cu un preț de efort cât mai mic, dar cu o relevanță managerială în expansiune. Imaginea este descurajatoare, nu numai la nivelul ofertei zilnice, ci și la ceea ce înseamnă dinamica de generație, factorul formativ al tinerilor, educarea estetică a comunității în care trăim.

Să fie o consolare faptul că o asemenea situație nu reprezintă o excepție în lumea pregătită de „noul mileniu”? Nicidecum! Pentru fiecare loc populat în parte, de pe geografia umanității, eșecul culturii reprezintă aceeași configurație, chiar dacă specificul este oarecum deosebit. Nu ne gândim acum la toate aspectele cuprinse în acest cuvânt care se pronunță cu detașare și emfază: **cultură**. Ca și altădată, să restrângem perimetrul la un anume domeniu, în speță cel al rubricii oferite de redacție pentru muzică. Sunt însă și așa destule probleme.

În principiu, rezumându-se însă la aspectul material cel mai prozaic. Fără bani, stagiunile lirice lăncezesc (titluri, premiere, interpreți...), stagiunile simfonice de asemenea (titluri, prime audiții, interpreți...), editările de carte și disc aparțin întâmplării și ies de sub incidența calității obligatorii, afirmarea talentelor tinere și existența personalităților deja formate se află între derută și concesie. Cine poate da acești bani? Un răspuns este extrem de dificil de găsit, pe măsura imposibilității de a pune, față în față, valoarea și sprijinul. Căci, așa cum se știe, valoarea nu este întotdeauna spectaculoasă, nu poate concura cu faima reclamelor, a cărei remanentă se stinge

mult după apusul vedetei (vezi Monserrat Caballe sau...), înghițind până atunci fondurile megalomanilor. Totodată, muzica bună nu poate concura nici cu prostul gust al reprezentațiilor de stadion, de ponton din porturi (Calatis...) sau de kilometraj al emisiunilor de divertisment televizat, umflate cu cadouri, reclame, concursuri despre nimic și personalități de o clipă.

Unde sunt oare proiectele capabile a găzdui cultura muzicală elitară a secolului al XX-lea? Operele reprezentative ale acestui timp **nu se cântă**, căci nu are cine să plătească drepturile în valută, indiferent dacă este vorba de concert simfonic, spectacol liric sau coregrafic. S-a trasat o graniță a timpului, până la momentul exonerat de plăți, și cultura muzicală se oprește acolo, departe, spre zări care nu mai au nimic comun cu estetica lumii contemporane. Evident, ruptura are consecințele ei, căci compozitorul scrie pentru nimeni, pentru puțini, pentru cercuri concentrice, iar atunci când se întâmplă „minunea”, apare în fața publicului ca o pasăre rară și ciudată. Este drept, dreptul de autor? Desigur! Este drept ca autorul să rămână necunoscut, din cauza... drepturilor? Nu! Ce dilemă, din care, vorba lui Nenea Iancu, nu putem ieși! Pentru o *Simfonie* de Mahler o audiere costă, doar chiria materialului, 500 de dolari. Pentru un spectacol cu muzică de Stravinski sau Menotti, de Prokofiev sau Barber, Boulez, Britten, Bartok etc... nu se mai riscă vreo investiție, căci ea aparține unui lux de care noi, cel puțin, nu ne simțim în stare. Apar, uneori, anomalii, „cineva” dă banii și se cântă **o dată**. Cu așa ceva, nu se face primăvară!

Melomanul s-a rezumat, adesea, în timpurile de tristă amintire, la discuri sau înregistrări pe bandă (sau casete audio), la unele transmisiuni radiofonice (TV se „exceptează” de la cultură). O politică benefică a progresului tehnic a adus pe piață CD-urile, precum și aparatele de reproducere înregistrările, propunând însă un

embargo material pentru veritabili melomani. Nimeni nu va opta cu ușurință între hrană și... Muzica rămâne deci în afara celui care o apreciază, iar cumpărătorul va fi tot cel care și altădată achiziționa metri de cărți pentru biblioteca din living. Invazia de CD-uri comerciale termină cu succes această lucrare, oferind hituri și șlagăre care se cumpără și se aruncă, după folosință, fără vreo preocupare pentru valoarea culturală virtuală (situație repetabilă și în radiourile și televiziunile „comerciale”). Iar tinerii muzicieni caută altundeva să se afirme, căci acasă li se spune din ce în ce mai des că nu este nevoie de ei, iar chemarea către muzică este o himeră păguboasă. Cine poate, pleacă și, astfel, ne lasă tot mai săraci, fără să regretăm la modul oficial. Iar școlile, de orice grad și pentru orice vârstă, pun mereu mai acut aceeași problemă a plăților pentru instruire, de la clasa I la absolventul de cursuri universitare, ca și cum studiul în sine ar aparține doar privilegiatilor și nu ar însemna cultivarea unui potențial spiritual național. Istoria regretelor care se acumulează este mult mai cuprinzătoare și, din păcate, nu prea se arată speranțe pentru un posibil viitor care să dea muzicii locul meritat în cultură, și culturii locul necesar în viața omului modern. A fost odată un film („*Fahrenheit*”), în care pasionații marilor lecturi, lipsiți de cărți, le învățau de la cei care recitau conținutul unor acumulări anterioare, transmitând viitorului, pe această cale, cultura. Oare, vom începe și noi să cântăm, aproapei noastre, muzică, pentru ca ea să nu piară din rândul celor lipsiți de ea? Întrebare retorică și fără sorți de izbândă!

Și totuși... În însemnările lui Constantin Noica am citit un gând care îmi dă totuși ceva încredere: „Dacă ai ști că lumea se sfârșește poimăine, ce ai face mâine? Aș asculta Bach...”.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FILM

Excepțional

FANTEZIA 2000 (S.U.A. – animație)

Remarcabil

GLADIATORUL (S.U.A. – acțiune)

Pierzi, dacă nu vezi

SHAOLIN COWBOY (S.U.A. – comedie)

AFRICA VISELOR MELE (S.U.A. – melodramă)

MISIUNE IMPOSIBILĂ – 2 (S.U.A. – acțiune)

TEATRU

Veți avea satisfacții

- **FRAȚII**, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON
- **ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI**, regia MIHAI MĂNIUȚIU, Teatrul BULANDRA
- **ILUZIA COMICĂ**, regia ALEXANDRU DARIE, Teatrul de COMEDIE
- **REGELE LEAR**, regia DRAGOȘ GALGOȚIU, Teatrul BULANDRA
- **CAFENEAUA**, regia DRAGOȘ GALGOȚIU, Teatrul ODEON

Cineva are ceva de spus

- **CU CAPU' PE NICOVALĂ**, regia HORAȚIU MĂLĂELE, Teatrul NOTTARA
- **ȚĂRANUL BARON**, regia LUCIAN GIURCHESCU, Teatrul NAȚIONAL BUCUREȘTI
- **HAMLET**, regia LIVIU CIULEI, Teatrul BULANDRA
- **LEVANTUL**, regia CĂTĂLINA BUZOIANU, Teatrul BULANDRA

Comedii, comedii...

- **PĂLĂRIA**, regia HORAȚIU MĂLĂELE, Teatrul NOTTARA

Vladimir Bulat, „Artă și ideologie”, Editura Cartier, Chișinău, 2000, 196 pagini

Dacă titlul acestui volum ar putea acredita ideea unei lucrări pur teoretice, subtitlul „De la realismul socialist la noua sensibilitate: 1940–2000” ne oferă indicii asupra faptului că suntem în fața unei analize aplicate. „Prin eseu de față se dorește o sinteză obiectivă asupra artelor plastice de după război până în zilele noastre, din spațiul geografic cuprins între Prut și Nistru”. Dedicându-și ani buni documentării, Vladimir Bulat ne împărtășește specificitățile fenomenului artistic din Basarabia și ne prezintă cei mai mari artiști contemporani de aici. Prin intermediul unei viziuni critice riguroase, autorul încearcă să elimine balastul de producții artistice ideologizante, aducând în atenția publicului monumentele de originalitate, acelea care pot constitui o istorie a valorilor artei basarabene contemporane.



„Ovid S. Crohmălniceanu. Un om pentru toate dialogurile”

Caiet Cultural (7) al Revistei „Realitatea Evreiască”, Ed. Universal Dalsi, București, 2000, 181 pagini

Cel de-al șaptelea Caiet Cultural al Revistei „Realitatea Evreiască”, coordonat de Geo Șerban, îi este dedicat lui Ovid S. Crohmălniceanu și se constituie într-o suită de evocări ale marelui dispărut. Semnatarii acestor texte – prieteni, colegi, discipoli ai profesorului – sunt nume de referință pentru cultura română contemporană: Eugen Simion, Mihai Șora, Mircea Cărtărescu, Paul Cornea, Nina Cassian, Ion Ianoși, Ștefan Augustin Doinaș, Z. Ornea, Gabriel Dimisianu, Radu Cosașu, Mircea Nedelciu, Ioana Pârvulescu, Cristian Teodorescu etc. Iată ce spune Z. Ornea despre autorul *Literaturii române între cele două războaie*: „Aș încheia prin a spune că de pe urma lui Ovid S. Crohmălniceanu nu rămâne numai fumul amintirii, atât de cultivată de prozatorii optzeciști cărora le-a fost nu numai îndrumător, dar chiar părinte spiritual. De pe urma lui rămâne o operă, foarte importantă, de interes fundamental, ridicându-se, prin calitatea ei, la nivelul de referință în spațiul criticii și istoriei literare românești.”



CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
350.000 lei

Întrebare: Care este protagonistul rubricii „Amintiri”?

☐ Mitică Popescu
☐ Iurie Darie
☐ Mișu Fotino

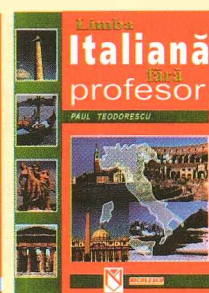
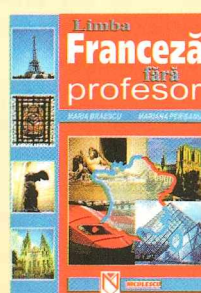
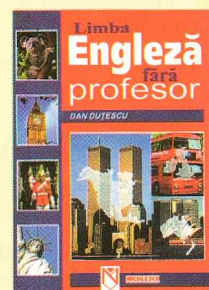
Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
1 noiembrie 2000, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Cursuri de limbi străine fără profesor

Vă semnalăm apariția la Editura Niculescu a patru cursuri de limbi străine fără profesor. Concepute de autori binecunoscuți și beneficiind de o formulă grafică atractivă, lucrările de față constituie un instrument extrem de util pentru cei care doresc să pătrundă tainele limbilor engleză, franceză, italiană sau germană.



Previziuni – noiembrie 2000

Caracterizare generală

Luna se anunță mai relaxată, fără probleme deosebite.
Ar putea să apară probleme legate de acte. Spre sfârșitul intervalului
va favoriza luarea unor decizii excelente.



Text: CRISTINA VANEA ■

BERBEC

Evitați să semnați documente oficiale în prima săptămână, mai ales dacă este vorba de tranzacții financiare. Bani ați putea obține în urma unor călătorii sau din colaborarea cu străinătatea. O realizare socială sau profesională veți înregistra în a doua jumătate a lunii.

TAUR

Colaborările vă vor ridica destul de multe probleme, așa că va trebui să procedați cu mai multă atenție decât de obicei. Pentru rezolvarea problemelor de la serviciu va trebui să faceți câteva drumuri, care vă vor obosi dar vă vor deschide o mulțime de oportunități. Situația financiară se va îmbunătăți simțitor.

GEMENI

Unele neajunsuri se vor ivi în prima parte a intervalului, dar cum vă aflați într-o perioadă bună, toate se vor rezolva cu ușurință. Unul dintre dușmanii dv. va încerca să vă pună bețe în roate, dar de asemenea fără prea mult spor. La slujbă șefii par a vă remarca talentele și ar putea să vă dea noi responsabilități.

RAC

Situația dv. în plan sentimental este încă destul de tensionată așa că nu este momentul pentru a dezbate chestiunile care vă nemulțumesc. În schimb inițiativele pe care le veți avea în profesie vor fi încununate de succes. De asemenea, este o perioadă bună pentru cazul în care doriți să faceți lucrări de mai mare anvergură în gospodărie.

LEU

Activitățile intelectuale vă favorizează. Ideile vă sunt strălucite, dar nu trebuie să vă grăbiți nici un pic. O rudă apropiată ar putea pleca într-o călătorie, ceea ce vă poate aduce și dv. unele avantaje. Fiți precaut în relațiile cu superiorii, căci ați putea avea neplăceri din această direcție.

FECIOARĂ

Dacă doriți să faceți o investiție, șansele dv. sunt mari în această perioadă. Câștiguri ați putea avea și din activitățile extraprofesionale sau din speculații. Farmecul personal vă va da posibilitatea de a face o cucerire sau de a vă îmbunătăți relația cu ființa iubită.

BALANȚĂ

Sunteți mai dinamic și mai întreprinzător decât în mod obișnuit și, dacă veți fi suficient de atent, veți reuși să obțineți unele avantaje majore. În cazul în care aveți de dat un examen, de susținut o activitate intelectuală, succesul este garantat. În familie se va petrece un eveniment care vă va bine dispune.

SCORPION

Planurile dv. secrete au șanse mari să capete contururi reale. De asemenea, vă puteți aștepta la un câștig din colaborări sau activități de parteneriat. Activitățile de divertisment vă vor ajuta să vă relaxați și, implicit, să vă îmbunătățiți starea generală. Relația cu partenerul de viață vă nemulțumește, dar nu este cazul să încercați o discuție pe această temă.

SĂGETĂTOR

Traversați o perioadă destul de agitată, dar cu mari posibilități de a avea o realizare de proporții. O rudă apropiată va avea o reușită. Dacă doriți să faceți o îmbunătățire a confortului în căminul dv. nu trebuie să mai așteptați. Beneficiați de o excelentă formă, ceea ce vă permite să finalizați o lucrare dificilă.

CAPRICORN

Sunteți cam irascibil și impulsivitatea vă poate determina să luați decizii greșite. Dacă veți reuși să vă canalizați energia în scopuri profesionale, ați putea fi remarcat și chiar propus pentru o promovare. Din punct de vedere sentimental veți fi cam nemulțumit.

VĂRSĂTOR

Va trebui să reveniți asupra unor lucrări de la serviciu pe care nu le-ați rezolvat cu suficientă conștiință. Dacă doriți să plecați într-o călătorie ați putea primi actele necesare sau o aprobare. Cineva din anturajul dv. apropiat ar putea avea o realizare.

PEȘTI

Popularitatea dv. este în creștere, ceea ce vă permite să vă lărgiți cercul de prieteni. Ceva bani vă vor intra în cont, cu ajutorul partenerului de viață. N-ar fi exclus să primiți un cadou sau o sponsorizare de la o rudă apropiată. Sănătatea v-ar putea crea unele probleme.

NON STOP ASTROLOGIE
Tarif 11.900 lei / minutul
IN DIRECT
SUNĂ SI AFLĂ CUM STELELE ÎTI INFLUENȚEAZĂ VIAȚA!
01-8990016

01 8990081
IN DIRECT
NUMEROLOGIE
NON STOP
CARTOMANTIE
DEZLEAGĂ MISTERUL ÎMPREUNĂ CU NOI!
LINIE DE TAROT



PIRAMIDE

OXIDARE PLIU	↓	R	ADĂPOST VREMELNIC ROȘIE	↓	S
→	C	U	↓	T	A
NUD A FACE VERSURI	→	G	O	L	
→	R	I	M	A	
NUN LEGENDĂ	→	H	A	S	
→	m	I	T	MĂSEA CU GAURĂ	
TAINICĂ OBLIGARE	↓	M	CUI BONT CÂNTĂ LA NUNTĂ	↓	H
→	S	I	L	CRUSTACEU RĂMAS LA PLATĂ	↓
				R	A
				ASIGURĂ GARDA	A
LOCALITĂȚI RURALE CARTE MARE	→	S	A	T	E
→	A	T	U	PERE! VÂNTURI PUTERNICE	↓
				P	R
				SE PRINDE DE HAINE SPION	↓
				S	C
A TRECE LA STAT JOS LA TOC	→	E	T	A	T
→	P	R	A	G	ETAJ ASIA!
				C	A
IMAGINAR ÎN STOC!	→	I	R	E	ACUL PLANTELOR
→	T	O	PARTE A BISERICII E CA BRADUL	↓	H
				A	O
				BAZĂ NAVALĂ ÎN ȘURĂ!	↓
				A	P
CAPABIL CAMPIONI	→	A	P	T	ALIAT
→	A	S	I	U	N
				I	T
A PREGĂTI SPORTIVII	→	A	N	T	R
→	A	N	T	R	E
				M	A

DP

PUBLICATIILE Flacăra



Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: **Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,**
Alexandru Păsărin, Dorin Stana

Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**

Director difuzare: **GABRIEL BUMB**

Contabil șef: **ELENA ANGHEL**

Secretariat: **ILEANA TEȘULEANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: 2511.1-789.3/AUSD BCR, sector 1, București

2511.1-789.2/DIM BCR, sector 1, București

„Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Redactor șef: **ALEXANDRU ARION**

■ SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petruț Stoian

■ REDACTORI - Ciprian Ene, Carla Mihăilă, Victor Niță,
Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTER - Florin Ioniță

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Nicolae Balotă, Grigore
Constantinescu, Remus Andrei Ioni, Horia Pătrașcu, Ioana
Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zorojanu, Marian Iacob

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-
Opaiț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS



Redactor șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

Redactor șef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Mini-REBUS

Redactor șef: **DANIEL POPA**

■ REDACTOR ARTISTIC: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ CORECTURĂ: Ioan Grigoruță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Elizabeta Blagoci, Cătălin

Helisăan, Valerică Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția ADJUST Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Ionel Blagoci, Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea

Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28

222.67.38, fax 224.37.13. la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,

cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.**,

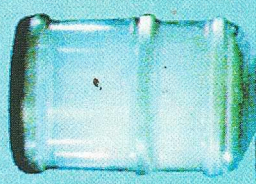
București Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

Foarte Important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pen-
tru conținutul articolului aparține autorului. De
asemenea, în cazul unor agenții de presă și per-
sonalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: **MEGAPRESS - BUCUREȘTI**



Prin acest sistem rezolvați problema aprovizionării
locului dumneavoastră de muncă cu apă plată, sterilă
din punct de vedere biologic.

Mediator, ca reprezentant în România al Aqua D'or,
vă asigură un serviciu complet cuprinzând:

- livrări gratuite la sediul firmei dumneavoastră
- o calitate constantă a produsului
- service periodic, asigurat de personal calificat

De ce nu vă alăturați și dumneavoastră numeroaselor
firme care utilizează în prezent serviciile noastre
pentru a beneficia și dumneavoastră de avantajele
acestui sistem.

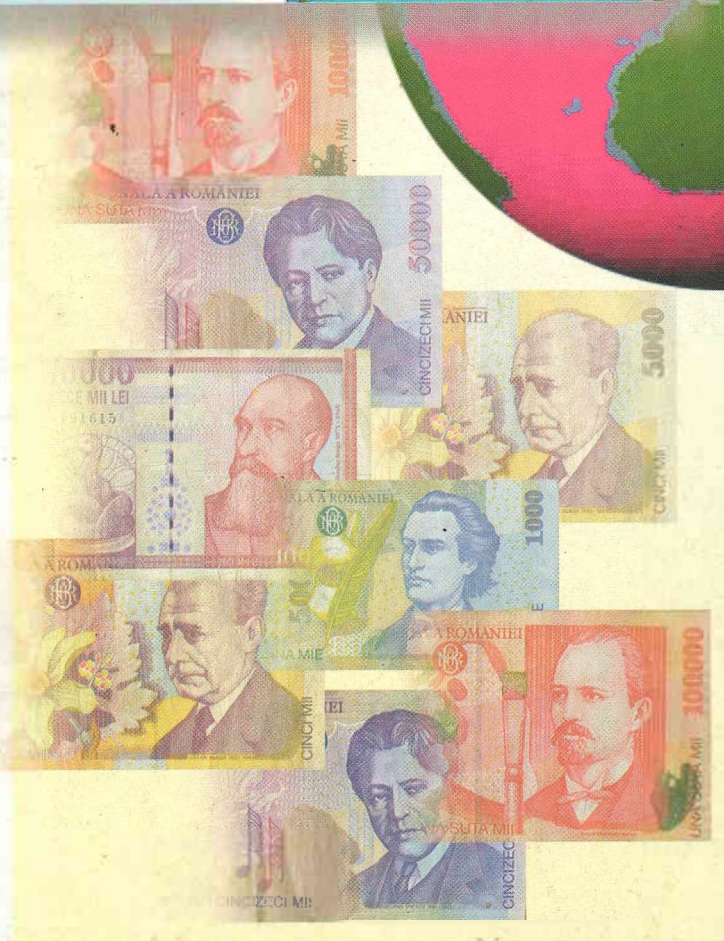
AQUA'D'OR®
prin

MEDIATOR CO. LTD.

75114 - Bd. Mărășești Nr. 43, Sector 4, București
Tel/Fax: 336.54.45; 336.03.95; 337.34.72

e-mail: mediator@hades.ro; website: mediator.com.ro/aquador

BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA



Bdul Regina Elisabeta nr. 5,
 sector 3, București, ROMANIA
 phone: 01-3126185
 fax: 01-3120056
 Reuters: RCB, RCBX
 SWIFT: RNCB RO BU
 http://www.bcr.ro
 e-mail: marketing@mail.bcr.ro



Banca de care aveți nevoie !